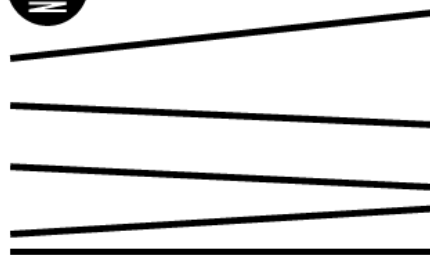

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Oehlenschläger, Adam.; udg. af F. L. Liebenberg.
Titel Title:	<u>Oehlenschlägers Poetiske Skrifter</u>
Bindbetegnelse Volume Statement:	Vol. 6
Udgivet år og sted Publication time and place:	Kjøbenhavn : Selskabet til Udgivelse af Oehlenschlägers Skrifter, 1857-1862
Fysiske størrelse Physical extent:	32 bd.

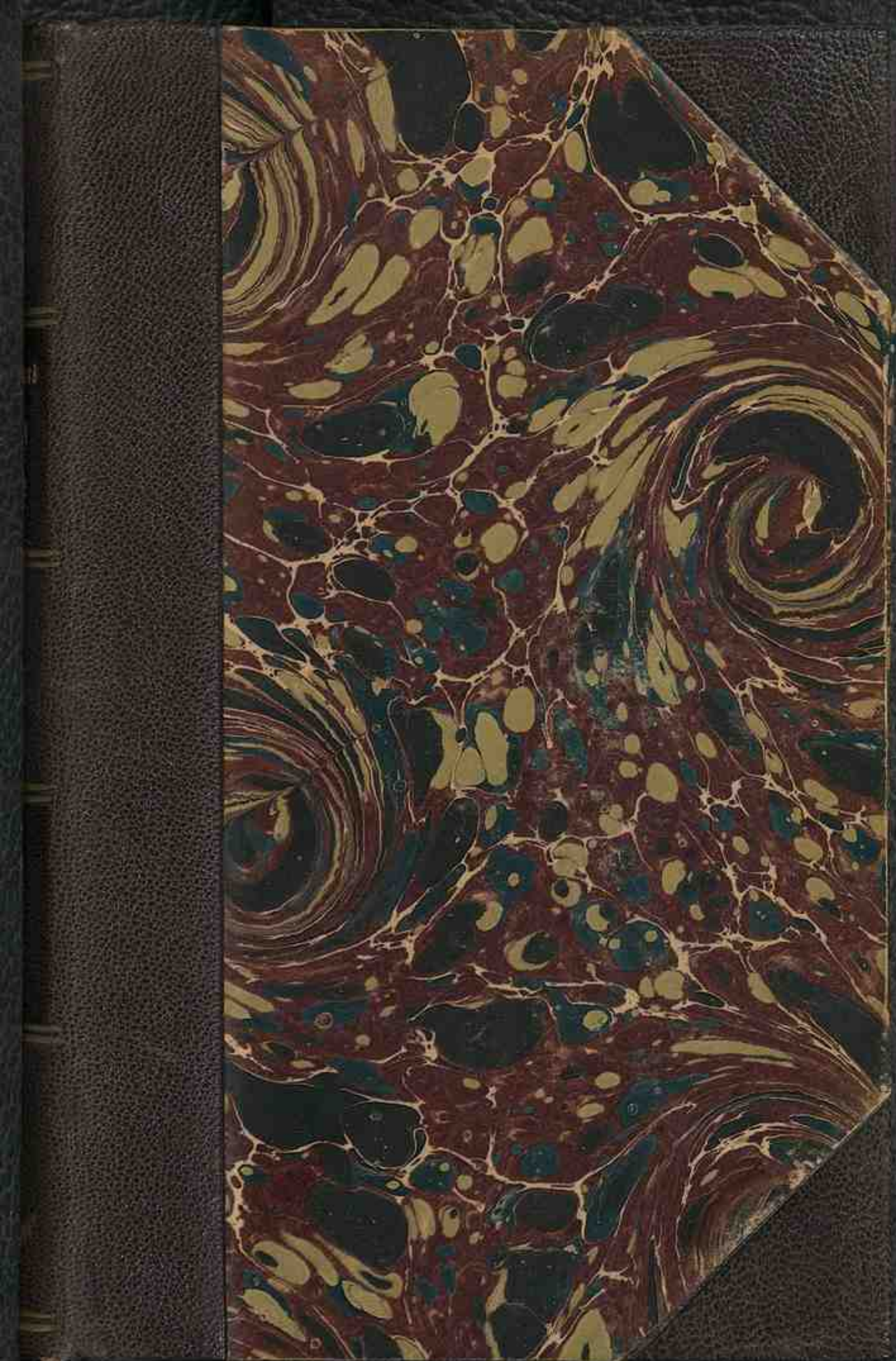
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

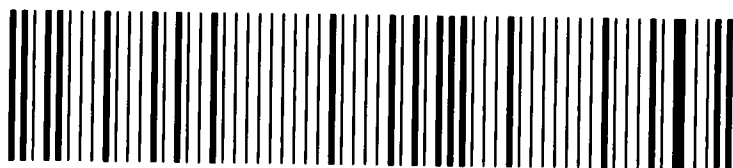
UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

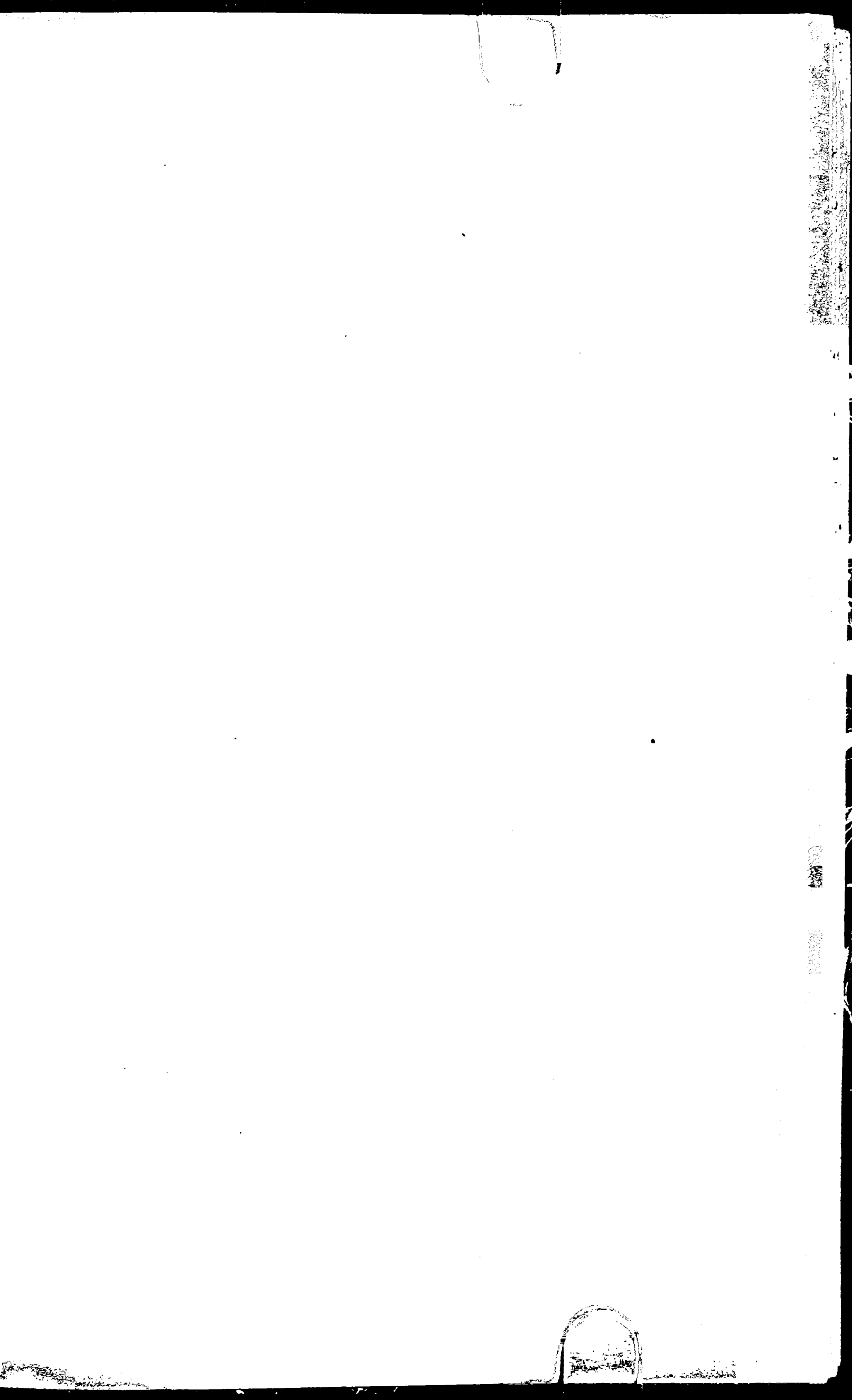
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 52 8°

1 1 52 0 8 05740 5

+ R 27

Strofer

Dehenschlägers Poetiske Skrifter.

Udgivne af F. V. Liebenberg.

24de Levering.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Selskabet til Udgivelse af Dehenschlägers Skrifter.

Hovedkommissionær: Rudolph Klein.

Nedsat Pris.

Oehlenschlägers poetiske Skrifter,

udgivne af F. L. Liebenberg.

Denne fuldstændige Udgave af Oehlenschlägers poetiske Skrifter, gjengivne i deres oprindelige Skikkelse, og ledsagede af oplysende Anmærkninger af stor literærhistorisk Betydning har overalt vundet fortjent Bifald, og sikket sig en varig Plads i den danske Literatur.

For imidlertid at skaffe den en endnu større Udbredelse, og give selv den mindre Bemidlede Leilighed til at komme i Besiddelse af den, saa at den store Digters Værker i Virkeligheden kunne blive Folkets almindelige Eiendom, har Selskabet besluttet sig til at nedsætte Prisen betydeligt.

Hele Samlingen udgjør ialt 33 Bind (omtrent 742 Ark), inddeelte i følgende 7 Afdelinger:

- I. **Episke Digte:** Heltedigte og Sagaer. (Nordens Guder, Vaulundur's Saga, Selge, Groars Saga, Hrolf Krake, Orvarodds Saga, Regnar Lodbrok). 4 Bind. Bogladepris 3 Rdl; **nedsat Pris 4 Kr.**
- II. **Lyriske Digte og Romancer.** 6 Bind. Bogladepris 4 Rdl 64 β; **nedsat Pris 4 Kr.**

Oehlenschlägers
Poetiske Skrifter.

Udgivne

af

J. L. Liebenberg.

Sjette Deel.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Selskabet til Udgivelse af Oehlenschlägers Skrifter.

Hovedcommissionair: Th. Lind, Store Kjobmagergade Nr. 6.

1858.

Impit hos J. H. Schults.

Dehenschlägers
Tragiske Dramaer.

Udgivne

af

J. L. Liebenberg.

Fjerde Deel.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Selskabet til Udgivelse af Dehenschlägers Skrifter.

Hovedcommissionair: Th. Lind, Store Kjøbmagergade Nr. 6.

1858.

Dramatſke Digte.

Tragiſke Dramaer.

Œjerde Deel.

Hugo von Rheinberg.

Tragoedie.

Personerne.

Hugo von Rheinberg, Borgridder.

Kunigunde, hans Hustru.

Ruprecht von Thurn, hans Rabo.

Morits, Ruprechts Søn.

Philip Walther, } Korsriddere.
Harald, }

Bertha, Walthers Hustru.

Hortensa, hendes Kammerfrue.

Broder Augustin, en Munk.

Zoroaster, en Astrolog.

En Bygmester.

Treugott, en gammel Jæger.

Ditlev, en ung Jæger.

Dorothea, Treugotts Datter.

En Stiger.

Tre Biergmænd.

Berten i Dunkholderbrønd.

Didrik, Henrik, Skammel, Skialm og

Flere Riddersvende.

En Tiener hos Ruprecht.

Biergsfolk o. s. v.

Handlingen foregaaer paa Hugos og Ruprechts Borge, samt i Omegnen.

Tiden er 1229.

Forste Handling.

Skuu.

En Kirkeklokke lyder fra det Fierne.

Treugott og Ditlev med Buer og Spyd.

Treugott.

Ja, min gode Ditlev! er det ikke forunderligt med disse saa kaldte Store og deres Lidenskaber? Det er som en Lynild, der slaar ned i Skoven, og holder ikke op at brænde, før den har ødelagt hvert Træ. Vi Smaafolk ere som Urter; os holder Jorden med Fugtighed. Vi brændes ikke saa let af.

Ditlev.

Saa J virkelig har elsket min Moder saa høit i eders Ungdom, Fader Treugott?

Treugott.

Hendes Forældre syntes, det var bedre, hun fik en Anden. Hun adlød dem, og gav din Fader sin Haand.

Ditlev.

Blev J meget bedrøvet?

Treugott.

En ung forelsket Jæger, og ikke blive bedrøvet? Det kan du vel tænke! Jeg afslagde min lysegrønne Troie, og

flødte mig i en mørkegrøn. Jeg blæste lutter sørgelige Stykker paa mit Baldhorn. Jeg opsogte de eensomme Steder, og mine brune Kinder lagde Sorgen paa Blegdammen.

Ditlev.

Hvorledes slog I eder da til Taals?

Treugott.

Tiden er en berømt Læge, min Søn! en philosophisk Doctor. Han drager Landet om med sit lange Skæg og helbreder Syge.

Ditlev.

Tog han jer i Guur?

Treugott.

Gengang, da jeg stod ved Vandfaldet og havde Øyst til at springe ud, stod salig Gertrud lige overfor og skyllede Linned. Hendes Bryst svulmede under det røde Livstykke; hendes Fodder og Arme vare saa hvide, som Lintoiet. Hendes Dine vare ikke blaae, som Dagens Himmel, men sorte og stjernede, som Nattens. Hun saae godhiertig paa mig, som om hun vilde sige: Spring ikke ud! Skulde du troe, at jeg fra det Dreiblik af blev et andet Menneske?

Ditlev.

Hun skienkte eder en Dorothea.

Treugott

tørrer sine Dine.

Men hun gav mig først en Gertrud. Nu er hun hos vor Herre. Jeg er gammel og svag, og jeg har ingen Ven.

Ditlev.

Ikke een?

Treugott.

De gamle ere døde, og nye Venner finder man ikke let i min Alder. Jeg vidste, du var en ufordærvet Dreng,

sund og kraftig, som Lusten paa dine Schweizerbierge. Jeg længtes efter min Johannes Søn — og jeg haaber, han skal vorde min Dorotheas Broder.

Ditlev.

Det skal han! Men, kære Fader! sig mig dog, hvorledes hænger det sammen her? Ridder Hugo forekommer mig saa spændt og besynderlig, han jager om Helligdagen, hans Hustru er bleg og stille.

Treugott.

Ditlev! du vil forundre dig, naar du hører, at Ridder Hugos Historie har samme Begyndelse, som din Pleiefaders; men du vil græmme dig, naar du mærker, at den faaer det modsatte Udfald.

Kunigunde kommer med Dorothea.

Treugott.

Der kommer hun, vor elskelige Frue,
En kærlig Moder for det hele Gods!
See hendes Ansigt! Smiler ikke Mildhed
Og stille Taal i hvert af hendes Træk?
Hvis ei hun er lykkelig — hun er salig!
Mit Døie væder sig med Taarer, hvergang
Jeg hende seer; skøndt meget vel jeg veed,
At hun er over min Medlidenhed.

Kunigunde.

God Morgen, gamle Treugott! Saa bevæbnet?

Treugott.

Vi vente paa vor Husbond, ædle Frue!
Han har bestemt en Ulvejagt i Dag.

Kunigunde.

Er det den unge Jæger, du har fæstet,
Til Hielp i Alderdommen?

Treugott.

Det er Ditlev,

Om hvem jeg har fortalt.

Runigunde.

Vær os velkommen,

Min Ungersvend! — Hvis ei hans Afsyn svigter,
Saa vil han vise sig din Tillid værd.

Ditlev.

Det give Gud!

Runigunde.

Du er fra Schweiz, min Søn?

Ditlev.

Fra Rigibierget, hvor den lille Kirke
Indsluttes af tre bratte Klippestykker,
Der danne snevert Gaarden i en Firkant
Om Kirkedøren.

Runigunde.

Ganske ret! Der rinder
En hellig Kilde, hvortil fromme Bønder
Fra Landet sammenstimle.

Ditlev glad.

For at nyde

Det sunde Vand. Fuldkommen sandt, min Frue!
I denne Kilde blev jeg døbt.

Runigunde.

En skøn,

Besiguet Plet! Jeg glemmer ei den Aften,
Da jeg paa Bierget havde glædet mig
Bed Solens Nedgang over Søer og Fielde:
En Skare syge Bønderkoner skyndte
Sig did til Kirken; deres fromme Sang

Rød hen ad Fjeldet, flang i Aftenrøden.
 Jeg saa dem drifke Vandet — var det Skinnet
 Af Solen, eller var det Vandets Kraft? —
 Men Rødme livned atter deres Kinder.

Ditlev.

Ei! det var Kilden, det var Sundhedsbrønden.

Runigunde.

Dens rene Element har rørt din Jæse,
 Saa viis dig værdig til din Daab, min Søn!
 Jeg elsker, agter denne gamle Mand.
 Hans Datter er mig kjær, som var hun min.
 Saa vær du Husets Støtte, hielp den Gamle,
 Og vær den Unges Broder, viis dig altid
 En god, beskeden Svend — og glem ei heller
 At gaae i Kirken og til Herrens Bord,
 Om end Nødvendigheden undertiden
 Dig tvinger til —

Hun holder inde, derpaa siger hun:

Min gode Dorothea!

Gaf lidt foran nu med din Pleiebroder;
 Jeg har et Ord at tale med din Fader.

Ditlev

sagte til Dorothea.

O, Dorothea! hvad du har en Frue.

Dorothea.

En Engel, men hun er ullykkelig!

Ditlev og Dorothea gaae.

Runigunde.

Jeg har en Nyhed at fortælle dig,
 Min gamle Treugott!

Treugott.

Er den god, saa hører

Jeg gierne efter.

Kunigunde.

Hugo tæres hen

Af Længsel og af Kiærlighed til Bertha.

Hvo seer ei det? Hans vilde, mørke Die

Betragter mig med skumle Sideblif,

Som om jeg var hans Skiebnes onde Engel. —

Hvad kan jeg for, at Hugos Hierte brænder,

At han og Bertha elskede hinanden

For silde, da hun havde skienket alt

Den tappre Ridder Walthers Tro og Love?

Hvad kan jeg for, at Hugo mig bedrog,

At han i sin Fortvivlelse tilsvor

Mig Kiærlighed og Troskab?

Treugott.

Staffels Frue!

Kunigunde.

Jeg burde mærket det — men jeg var blind.

Den skønne Ridder vandt den unge Pige.

Jem Aar har sneget sig med Sneglegang;

Han stormer vildt — jeg søger Trøst hos Gud.

Hvad bliver der tilsidst af ham og mig?

Treugott.

Hvad Himlen vil. Fat Mod! J er uskyldig.

Kunigunde.

J eensom Stilhed kieder Bertha sig

J Franken paa sin tomme Ridderborg,

Mens hendes Herre følger Keiseren,

Dg søger Eventyr paa fjerne Korstog.

Min Husbond tumler sig paa Jagt i Skoven;
 Kun undertiden i Turneringen
 Han Verden seer, naar Bertha er tilstede,
 For Kampens Løn at faae af hendes Haand.

Treugott.

Selv Helligdagen er ham lidet hellig.

Kunigunde.

Der smiler intet Solglimt i hans Hierte —
 Vel! det skal aabne sig for venlig Fryd.

Treugott.

Min ædle Frue! hvad har J besluttet?

Kunigunde.

Nu, Treugott! han skal see sin Bertha her.

Treugott.

Her? her paa Borgen? her paa Rheinberg, Frue?

Kunigunde.

Du studser! Og hvorfor ei? Var ei Bertha
 Min Ungdoms tro Veninde, før hun blev
 Min Hugos Elskede? O, hun er ædel,
 Hun er sin Husbond og sin Ære tro,
 J hendes Haand jeg lægger trygt min Skiebne.

Treugott.

Hvad gjør J? Nærer Jlden J med Lue?

Kunigunde.

Ja, han skal see sin Bertha. Hvorfor skulde
 Da Mænd og Qvinder skilles ad, som Nonner
 Og Munke, Treugott? Kan der ikke tænkes
 En Grad imellem Riærlighed og Venskab,
 Imellem Afstand og Fortrolighed?

Treugott.

O, gjør det ei, min Frue! gjør det ei!

J sætter eders Husbond paa en Prøve,
Som — Gjør det ei, min Frue!

Kunigunde.

Det er giort.

Treugott.

Alt giort? O, ulukksalige Beslutning!

Kunigunde.

Hun har mit Brev derom.

Treugott.

Skriv atter et,

Send Afbud, ædle Frue! tag jert Ord
Tilbage.

Kunigunde.

Hun er alt paa Reisen hid.

Treugott.

Hvad har J giort?

Kunigunde.

Beviist min Hugo, at

Jeg elsker ham, og at jeg stoler paa ham.
For piinlig er mig denne stumme Smerte.
Han er ei min — saa maa jeg vinde ham.
Han er en Ridder; høi er Hugos Siæl,
Og Høihed kan ei være utafnemlig.

Treugott.

O, for den Kenes Blik er Alting reent.

Kunigunde.

Han kommer. Forbered ham paa hans Glæde!
Din Urlighed og dine solvgraae Haar
Har vundet hans Fortrolighed, som min.
Jeg gaaer en liden Stund til Skovcapellet,
At knæle for Elisabeth, min Helgen.

O, mag det saa, at naar jeg atter seer ham,
 Et venligt Smil opflaret har hans Pande,
 Og at han første Gang i mange Aar
 Med Godhed kalder mig sin Kunigunde!

Hun gaaer.

Treugott.

Uf! Stiernen svinder for den røde Fakkell.
 Dit hvide Lys er ham for blidt. Han hæver
 Ei Diet mod din klare Himmelhvælving.
 Han giennemborer Jorden med sit Blik,
 Og seer i Dybet efter Lygtemænd.

Hugo

kommer langsomt med et Pergament i Haand, hvoraf han henrykt læser:
 Jeg hilser med Sang den hulde Qvinde,
 Som aldrig jeg glemme kan eller vil,
 Til atter mit Die hende skal finde —
 Desværre der er lang Tid til!
 Hvo som hende nu bringer min Sang,
 Hun, som gjør mig Tiden saa lang —
 Det være sig Mand eller Viv, den tolke mit Hiertes Trang!

Mig tilhøre Riger og Land,
 Naar jeg for den Deilige staaer;
 Men min Magt og min Herlighed viger paa Stand,
 Hvergang atter jeg fra hende gaaer.
 Da er mit Gie kun Corrigfuldhed,
 Saa stiger min Glæde snart op, snart ned,
 Og bringer mig med sin Uro paa Gravens Bred.

Da jeg nu hende saa inderligt minner,
 Og giemmer hende trofast dybt udi mit Hierte;

Da ingen Dag eller Nat forsvinder,
 Uden jeg føler min Længsel og min Smerte —
 Hvormed forsøder da Elskov mine Plager?
 Med bitter Spot den mit Hierte nager.
 Før jeg forsager hende, min Krone jeg forsager!

Den synded svart, som derom kunde tviste,
 Om jeg heller for evig i mit Liv
 Af mit Hoved Guldkrone vilde miste,
 End jeg vilde miste den vene Biv.
 Vorder hun ei min — hvad er da mit Land?
 Da er jeg til Glæde hverken Qvind' eller Mand,
 Da er min Trøst og mit Haab landsforviist og i Band.
 Treugott affides.

En Minnesang! Han tænker ei paa Andet.

Hugo

efter et Ophold, hvori han opdager Treugott.

Den Bise, Treugott, har en Keiser gjort,
 En Fyrste, som sad mægtig paa sin Throne,
 Ung, stærk, elskværdig — men han elskte, Treugott!
 Og var ulykkelig.

Treugott.

Hvis Kiærlighed

Er noget Godt — hvor kan det Gode gjøre
 Ulykkelig?

Hugo.

Du skielner fiint, min Gubbe!

Treugott.

Tilgiv mig, strenge Herre! men hvi river
 I Saaret voldsomt op til nye Smerter?
 Jeg glædte mig; I har et halvt Aars Tid

Behersket eder som en Mand, en Helt.
Nu er det lige nær.

H u g o.

Det brænder, Treugott!

I Etnas dybe Grund, om end det synes
I Krateret, som Alt var vel forvart.

Treugott.

Hvor er det muligt, nu, da Ekabningen
Staaer i sin lysegrønne Sommerfiortel,
At blæse vild, som en Novemberstorm?

H u g o.

Tro ei det Grønne! Det bedrager dig.
Dets Emil er Spot, dets Venlighed Foragt;
Det vækker Jølelser kun for at daare.
Ekienk mig en evig sneehvid Vinternat
Med kolde Stierne i den sorte Grund,
Saa vil jeg være kold og stiv — som Dvægsølv,
Der hamres, liigt et haardt Metal, i Frost.
Men denne Spiren, denne Blomstren, Treugott!
Den ængster mig. Thi ogsaa jeg har Baar,
Og Frø til Blomster; men hvor er min Sol?
Da føler det ormstufne, syge Hjerte
En Gieren, en urolig Banken. Kiender
Du Fabelen om Tantalus, min Gubbe?

Treugott sagte.

Saa oprørt har jeg ikke seet ham længe.

Hoit.

Her har jeg eders Bue, ædle Herre!
I har bestemt en Ulvejagt i Dag.

H u g o.

En Ulvejagt? Saa kom! Hvad gjør vi her

I disse folkerige Gnemærker?
 Følg mig i Klippekløfterne, i Dybet,
 Hvor Fyrremørket brækker Dagens Straale!
 Her lyder jo den fredelige Klokke
 Saa helligt, og de fromme Siæle vandre
 Til Borgcapellet. Siig mig — jeg har glemt det
 Hvad Høitidsfest man feirer her i Dag!

Treugott.

Den hellige Elisabeths.

Hugo bitter.

Ha, rigtig!

Elisabeth af Hessen, Landgrevinde;
 Et Mønster for sit Kion! Hun læged Syge,
 Hun vasked dem, og pleied dem, bespiste
 De Fattige, og spandt med sine Terner,
 Foragtede sin fyrstelige Krone,
 Lod hendes Husbond kiede sig, sang Psalmer,
 Og læste hele Natten Paternostre. —
 Man siger, at han ærgred sig, den gode
 Landgreve. Hvilken Synd! Hvad skulde han
 Vel med en Brud, naar Kirken kun fik en?

Treugott.

Der kommer Ridder Ruprecht, eders Nabo.

Affides.

Som han var kaldet! Med sit vilde Bæsen
 Vil han adsprede ham langt meer, end jeg
 Med al min Talen og min Forestilling.

Ridder Ruprecht kommer.

Tilgiv, Herr Hugo! at jeg uden Barsel
 Saa dristig vover mig paa eders Grund.
 Vi er jo gamle Venner. Alt mit Følge

Er tvende Riddersvende, som paa Borgen
Har bundet deres Gangere ved Ring.

Hugo.

Guds Fred, Herr Ruprecht! Vil I følge med
Paa Ulvejagt, saa kommer I tilpas.

Ruprecht.

Nei, ingen Ulvejagt! Der bliver Andet
At tænke paa. Lad Ulven gaae i Fred,
Saalænge vi har Mennesker at tvinge.

Hugo.

Hvis I er træt, og ei vil gaae paa Jagt,
Kom op med mig i Borgestuen, Ridder!
At tømme Søverbægret.

Ruprecht.

Ikke heller!

Nu er jeg ikke opsat til at drikke.

Hugo.

Ei til at jage, heller ei til Drif?
Hvad er da Ridder Ruprecht opsat til?

Ruprecht.

Er det det Gnefte, en Ridder kan?
Troer I, det er for Spøg, at ved min Side
Jeg fører denne lange Dyrendal?

Hugo lystig.

Hielp, Sancte Jacob! vil I slaaes med mig?

Ruprecht.

Slaaes vil jeg. Slaaes med jer? Det kommer an
Paa eder selv, Herr Ridder! om vi To
Skal kæmpe sammen, eller mod hinanden.

Hugo.

Røgt eders Grind!

Ruprecht.

Jeg og mange andre
Borgriddere ved Rhinens stolte Bred
Er slet tilfreds med eder, Ridder Hugo!

Hugo.

Det kan man ikke kiende paa mit Viinfad.

Ruprecht.

Jer Viin er god; thi Ret bør være Ret.
J er en høflig Mand, det kan ei negtes,
En prægtig Bert — men ingen rigtig Ridder.

Hugo

lægger Haanden paa sit Sværd.

Det siger J mig?

Ruprecht.

Lad mig tale ud,
Saa kan vi siden slaaes, i Fald jer lyster.

Hugo.

Hvad vil J mig?

Ruprecht.

Belægge mine Ord

Kan ikke jeg, og vil jeg ikke heller.
En Ridder skal belægge sine Ord
Med Sværdet og sin Arm. Han skal ei være
En Gris eller Rattergal, som synger.
Af Minnesangeri kan vi faae nok;
Men det har ingen Art, det svækker kun
Den gamle Tapperhed, og gjør qvindagtig.

Hugo spogende.

Her er en Bise; vil J læse den,
Saa skal J see, den vidner om en Mand.

Ruprecht.

Jeg kan ei læse. Put den kun i Lommen!

Hugo.

Saa hør mig læse den!

Ruprecht.

Jeg kan ei høre.

Hugo.

Forstaa mig ret —

Ruprecht utaalmelig.

Dg jeg kan ei forstaae.

Er jeg en Munk?

Hugo.

Hvad kan J da?

Ruprecht.

Slaaes kan jeg,

Dg havde mine Ridderrettigheder.

Hugo.

Dg det kan ikke jeg?

Ruprecht.

Det vil vi see;

Det lader ikke til det. — Hver en Ridder

Optændes af en billig Harmes mod

Forvorne Borgere, som alt begynde

Sig at forskandse rundt i alle Stæder,

Dg trodse Ridderskabet og dets Magt.

Hvad ere disse Borgere? Kun Udskud

Af Almustanden, kun frigivne Trælle!

Dg de vil hæve sig paa vor Befæstning,

Foragte vore gamle Baaben, negte

Ds Told og Overherskab, selv regiere,

Dg svinge sig til en selvstændig Stand?

Men vi skal lære jer! Ja, I skal lære,
Igien at binde Skoene med Bast!

Hugo.

Tal ud! saa vil jeg svare.

Ruprecht.

Ridder Hugo!

Enhver af os befriger dem som Fiender,
Vi lure paa dem, snappe deres Varer,
Dg tvinge dem at skielve for vor Borg.
Men hvad gjør I? I laer dem gaae i Fred,
Besøger dem vel ogsaa undertiden
I deres Huse, holder Børn til Daaben,
Dg drikker med den tykke Borgemester
Af samme Kruus —

Hugo.

Som med den tykke Ridder;
Hvorfor ei det, naar Kruuset først er skylt?

Ruprecht.

Hamborg og Lybek har forenet sig.
Man taler om en Hanse, som skal sluttet
Imellem alle tydske Handelsstæder.

Hugo.

Det veed jeg.

Ruprecht.

Dg I sidder stille dog
Med Hænderne i Skjød, og taaler det?

Hugo.

Misunder du Skildpadden da sin Skal?

Ruprecht.

I Skal og Plader skal en Ridder gaae.

H u g o.

Den Ære deler han med Krebs og Hummer.

R u p r e c h t.

Utidig er jer Spøg. At ei til Korstog
 I væbned jer med Keiseren, det kan
 Man ei fortryde paa. Den hellige Fader
 Bandsatte ham, og ingen ærlig Christen
 Kan være dette Tog bekiendt, skøndt Mange
 Gif med, og skøndt det lykkes, som det lader.
 Men det er uanstændigt, at I taaler,
 En Slange næres dybt i Landets Barm.
 Vi vil udruste os mod disse Stæder,
 Især mod Boppardt, som er nærmest her.
 Vil I gaae med, med eders Riddersvende?
 Det er mit Grind.

H u g o.

Nei! Det er mit Svar.

R u p r e c h t.

I vil ei? Og hvorfor ei?

H u g o.

Kan I høre?

Kan I forstaae?

R u p r e c h t.

Saa meget jeg behøver.

H u g o.

Jeg føler mig en Riddermand, som I;
 Men Riddermandens Pligt, saa vidt jeg lærte,
 Er Selvopoffrelse paa Wrens Bei,
 Gi Mageren med sin Rettighed, som Høfrens
 Med Sølv og Guld. Hvis vi har store Fædre,
 Saa bør vi gaae i vore Fædres Spor.

I Fald vi har dem — ikke Alle har dem,
 Thi mangen Røver malte sig et Skjold;
 Men den, der har dem, har en Eiendom,
 Som intet Oprør kan berøve ham.
 Vi har os bosat paa det stolte Fjeld;
 Lad Borgeren vindskibelig i Dalen
 Udvikle sine Kræfter. Rom, Athen
 Var Stæder, som engang behersked Verden;
 Og derfor bør man ei foragte Stæder.
 Jeg rører ei mit Sværd mod denne Hanse.
 Kun lidt bekymrer Verden mig desuden.
 I Fald Mongolen kommer, skal jeg stride.
 Men hvis I ei er blinde, maae I see,
 At denne Strid er Fædrelandets Grav;
 Og om end Fredrik kommer lykkelig
 Hiem fra Jerusalem, og trodser Paven —
 Jeg forudseer det alt — han løber sønder
 Sin stolte Pande dog mod Mailands Ringmuur.

Ruprecht.

Nu har jeg intet meer at sige jer.

Hugo.

Saa bring mit Svar, og kom, naar I har Tid,
 At prøve, hvo der er den bedste Ridder!

Ruprecht

drager sit Sværd.

Det kan vi prøve strax.

Hugo

stiller sig til Forsvar.

Som I befaler!

De fægte. Ruprecht faares i sin Arm, og taber sit Sværd; han
 tager det op igien i venstre Haand.

Ruprecht.

Fordømt! Det var et Lykketræf. Giv Tid!
Vi tales ved igien, naar jeg er lægt.

Hugo.

Saa tidt, I vil; jeg er til Tieneste.
Følg med ham, Treugott! han forbløder sig.

Ruprecht.

Et Myggestik! Bliv der; jeg vil ei hielpes.
Men, ved min Dyrendal, det skal I angre!

Han gaaer

Treugott,

der under det foregaaende Optrin har holdt sig i Baggrunden
som en deeltagende Tilskuer, kommer glad frem.

Det var en Ulvejagt, min ædle Herre!

Kysser hans Haand.

Jeg takker jer paa Borgerskabets Vegne.
Det kalder jeg at bruge Sværd og Tunge!

Hugo

stikker sit Sværd i Skeden.

Han er en Nar.

Treugott.

Og Narre maa man tugte
Med Røller; ganske rigtig!

Hugo.

Nu paa Jagt!

Treugott.

O hi! der venter jer en bedre Løn.
Nu er jeg glad derved, at jeg kan bringe
Den trøstelige Tidende. Jeg frygter
Nu ikke nær saa meget. Eders Frue

Fortiener eders inderligste Venſkab;
Er I en Helt, — ved Gud, hun er Heltinde!

H u g o.

Heltinde! Hvad betyder denne Varme?

Treugott.

Fru Kunigunde har indbudt Fru Bertha
Til eders Borg; her ſkal hun blive, til
Herr Walther kommer fra Jeruſalem.

H u g o.

Hvad drømmer du?

Treugott.

Jeg taler Sandhed, Herre!

I ſkulde ſeet — O, gid I havde ſtaaet
Uffides nys, og hørt den ædle Huſtru,
Hvor yndigt, hvor beſkedent, hvor forſtandigt —
Forſtandigt ſiger jeg? Jeg haaber, at
Det var forſtandigt; efter denne Tveſamp
Jeg vover haabe det.

H u g o.

Hvad? Bertha kommer!

Treugott.

„Ja, han ſkal ſee ſin Bertha. Hvorfor ſkulde
Da Mænd og Qvinder ſkilles ad, ſom Nonner
Og Munke?“ Det var hendes egne Ord.

H u g o.

Jeg troer dig ei.

Treugott.

Saa tro jert eget Dre!

Kunigunde

kommer forlegen og Fierlig.

Jeg — Kommer jeg maaskee for tidlig? Har

Den gamle Treugott underrettet dig,
Min Ven?

Treugott nikkede og gaaer.

Hugo.

Du vil i Sandhed — du har indbudt
Fru Bertha Walther til vor Borg?

Runigunde.

Forlad

Mig, fiære Husbond! selv jeg burde bragt —
Jeg føler det — min Efterretning — strax;
Jeg var undseelig, vilde nødig, at
Du skulde troe, jeg satte nogen Priis
Paa dette Indfald.

Hugo.

Til Herr Walther kommer

Fra Forsal?

Runigunde.

Bertha kieder sig i Franken;

Du sidder stille paa din Ridderborg.

En Mand er vant til Liv, Bevægelse;

Gensformighed er ham forhadet. Saa falder

Man let til Griller og Tungfindighed.

Hun er jo min Veninde, hun er din.

Hun er elskværdig; som en Fredens Engel

Vil Bertha staae imellem os. Ved hende

Forenes vi, i det hun yndigt fylder

Den Tomhed, som har adskilt vore Hjerter.

Hugo.

Er det dit Alvor?

Kunigunde.

Snart vil denne Borg

Da skinne som et Lys paa Rhinens Klippe.

Du er jo rig; hvi sparer du? Du troer,

Jeg ynder Gensomhed? Jeg ynder den;

Men er jeg derfor ikke skabt til Glæden?

Er Bertha her, vil snart forsamle sig

I broget Brimmel Egnens Ridderskab.

Hun sidder da som Kredsens Dronning, mens

Din Kunigunde, mere huuslig stille,

For sine Gæster sørger, som Bertinde.

Hvi skulde vi forbittre Livet os?

Dit Hjerte trænger til Udspredelse.

Jeg veed, at Bertha dig er evig fæd.

Hvorfor ei det? Er helligt Bendskab da

Forbuden mellem Mand og mellem Qvinde?

Du slaaer dit Die ned? O, hæv det op!

Skienk mig et Bifaldsmaal! Ræk mig din Haand!

Hugo.

Hvad har du gjort! Og hvad har Bertha svaret?

Kunigunde.

Med Glæde tog hun mod Indbydelsen.

Hugo.

Naar kan hun ventes?

Kunigunde.

Uden Tvivl i Dag.

Hugo.

I Dag? Og du har Intet sagt!

Kunigunde.

Fortryder.

Min Ven, at jeg har overrasket ham?

Hugo

tager hendes Haand.

Føl i mit Haandtryk min Taknemlighed,
Dg spar mig for Ydmygelsen!

Treugott

kommer hurtig.

Min Herre!

Min Frue! Al, jeg løber — jeg veed ei,
Hvor mine gamle Been har holdt det ud.
Fru Bertha —

Runigunde.

Er hun der?

Treugott.

Er steget af

Sin Arm, og nærmer med sin Kammerfrue
Sig Klippeveien op til Borgen.

Hugo.

Bertha!

Har du seet rigtig, Gamle?

Treugott.

Troer I ei,

At man kan kiende Roser fra det Grønne,
Skøndt man har gamle Dine? Hun er der!

Hugo

omfavner henrykt Runigunde.

O, Runigunde! føl mit Hjertes Slag.
En Steen er falden fra mit Bryst, den fæle
Mistanke fra min Siæl. Nu smiler mig
Det Grønne, som en Gud, med sine Blomster.
Stol paa din Hugo! Den forbudne Frugt
Tiloffer stedse; men en Mand foragter

At rane, hvad ham Tillsiden betroede.
 Din Epaadom skal opfyldes, Bertha skal
 Forene os igien, min Kunigunde!

Kunigunde.

Din Kunigunde! Treugott! hører du?
 Med Ild har Hugos Læbe kaldt mig sin.
 O dobbelt, dobbelt er jeg nu belønnet!

De gaae.

Treugott

ene, ryfter paa Hovedet.

Den brændende Taknemmelighed hover
 Mig saare lidt. Og hun er glad derover!
 Min stakkels blinde Frue! mærkte du
 Da ei, det var ei dig, men Bertha nu,
 Hvem hans oprørte Siæl sig forestilled,
 Og som han varmt omfavned i dit Billed?
 Ulykkelige, rædselsvangre Dag!
 Forbrydelse vil følge Selvbedrag.

Han gaaer.

Fjeldhvælving.

Paa den ene Side Dpgangen til Borgen, paa den anden
 Side Gruber og Guler.

Bertha. Hortensa.

Bertha.

O, min Hortensa! kiender du igien
 Den dunkle Hal? Hvor jeg mig vender hen,
 Til disse Gruber og til Klippens Høie,
 En velkiendt Gienstand møder strax mit Die.
 Her var det, her, hvor først jeg Hugo saae,

Paa denne Trappe! Her i denne Braa
 Min Haand han første Gang mod Læben trykte,
 Mig med en Alperose Barmen smykte!

Hortensa.

Min ædle Frue! kom, endnu er Tid.
 Lad Pligten vinde kæf i Dydens Strid!
 Bev dig ei did! Fælt gabe disse Huler,
 De forekomme mig som Røverfuler.
 Vend om igien, tilbage til dit Slot,
 Sæt ei for Fristelsen dit Hierte blot!
 Kun lidet passe disse muntre Glæder
 Til Enkstandens og de sorte Klæder.
 Den ædle Husbond, som dig Himlen gav,
 Faldt, som en trofast Helt, paa Christi Grav.
 Først nys du fik et Bud, at Walthers døde —
 Og alt af Længsel dine Kinder gløde?

Bertha.

Han fandt sit Maal, han Martyrkronen vandt;
 Men ei hvad Bertha søgte, Bertha fandt.
 Misunder du hans efterladte Mage,
 Sin sidste Tilflugt til en Ven at tage?

Hortensa.

Af! Benskab er et Ord, som Hiertet veed
 At bruge, naar det mener Kiærlighed.

Bertha.

Du sværmer, min Hortensa! Ha, men rolig!
 Hvo stiger der af Gravens mørke Bolig?

En Skare sortklædte Biergsfolk stiger ud af Gruben, med Lygter
 i Hænderne.

Hortensa forfærdet.

Jesu Maria! frels os i vor Nød:
Den hemmelige Ret af Jordens Skød
Med røde Blus og sorte Klæder stiger,
At straffe den, som efter Synden higer.

Bertha.

Her lurker ingen Hævner. Vægst dig ei!
Af Gruben kun — jeg kender denne Vej —
En Skare Biergfolk frem for Lyset træder,
Med Lygter og i sorte Søndagsklæder.
Den fjerne Klokke kalder dem af Jord
Til Kirkens Hvælving og til Herrens Bord.

Biergmændene, som nu alle ere stegne ud, slukke deres Lygter.
Da de see Bertha og Hortensa, tale de hemmeligt sammen.
Spillemændene stille sig i Baggrunden med deres Instru-
menter. Tre Biergmænd med Værktøi paa Skuldrene
træde frem i Midten af Skuepladsen. Stigeren nærmer sig
beskeden med blottet Hoved.

Stigeren.

Velkommen, ædle Frue! I kommer uden Tvivl at
besøge vort Herskab? Vi ere fattige Biergfolk, som gaae
med vore Instrumenter, for at giøre Musik paa Sanct
Elisabeths Dag. Tillader I os at synge eder en Sang?
Det vil maaskee more eder at høre, og vi ville takke eders
Gavmildhed for en glad Dag.

Bertha.

O, det er herligt! Jeg elsker disse Sange. Der her-
sker i dem en vis Tungsind, en Phantasie, en mandig Be-
geistring; som altid hos Folk, der ere fortrolige med Dødens
Rædsler, og øve et saa besynderligt Haandværk. Jeg læn-
ges inderligt efter denne Sang.

Første Biergmand.

En Grube staaer i Biergets Indre,
Den har en mægtig Sølvgræn.
De lyse Lag saa rige tindre
Gedigent fra den haarde Steen.
Men som et Spøgelse fremtræder
Fru Kobold i de hvide Klæder
Med Scepteret af Dødningbeen.

Anden Biergmand.

Gaf ei derind, før Luftens renses,
Den visse Død bag Skatten boer!
Men ei det fromme Varsel ændses;
Den gridske Hugger Intet troer.
Med Lampen tændt, i sorten Trøie,
Han undersøger Gruben nøie,
Redgleden af sin Knudesnør.

Tredie Biergmand.

Men neppe har mod Schachtens Side
Sit skarpe Huggejern han sat,
Før hisset alt han seer den Hvide,
Og Lyset blier i Lygten mat.
Paa Brystet sig den Bange kaster;
Men sæle Spøgels hurtig hæfter,
Og qvæler Dragen paa sin Skat.

Alle Tre.

Gaf ei paa de forbudne Veie,
Indtræder du til Biergets Aand!
Et ærligt Hierte maa du eie,
Skal Skatten løses fra sit Baand.

Thi Haabet er med Gru forbundet,
Og Mangen har kun Døden fundet,
Som greb med en vanhellig Haand.

Under Slutningen af denne Sang er Hugo kommen. Han standser, og betragter Bertha med taus Jnderlighed. Naar Sangen er til Ende, hæver hun, som har staaet eftertænkksom og hørt derpaa, sit Hoved, og bliver ham vaer.

Hugo

strækker sine Arme mod hende.

Min Bertha!

Bertha

lægger beflemt Haanden paa sit Bryst.

Hugo! — Himmel, hvad betyder
Den fæle, frygtelige Varselsang?

Anden Handling.

Hange ved Slottet.

Kunigunde. Hortensa.

Kunigunde.

Du bringer mig en daarlig Trøst, Hortensa!

Hortensa.

Der kommer Intet ud af at bestrøe
Sig Tornebusken selv med falske Roser.
J har gjort ilde med at byde os
Til denne Borg, min Frue! meget ilde.
Fraværelsen alt havde nu begyndt
At læge Saaret i Fru Berthas Hierte.
Herr Walthers Død kom som et Tordenflag,
Og stemte hendes alt for lette Sind
Til Alvor og til Ruelse. Nu virker
Hans Død vel modsat.

Kunigunde.

Modsat! og hvorledes?

Hortensa.

En Muur har Skiebnen sprængt imellem dem,
En eneste staaer svagere tilbage;
Den Tanke griber let Indbildningen.

Runigunde.

Har som en Biisdomsugle du forfulgt mig,
At ængste mig med dine Barselskrig?

Hortensa.

Hvis I vil høre Nattergalen slaae,
Saa skynd jer ifkun tyve Skridt herfra
Til Rosenhækken, hvor min Frue sidder
Med eders Husbond.

Runigunde.

Du er sær og gammel,
Dg for den Mørkes Blik er Alting mørkt.

Hortensa.

Jeg skuer skarpt med mine gamle Dine.

Runigunde.

„Stol paa din Hugo! Den forbudne Frugt
Tiloffer steds; men en Mand foragter
At rane, hvad ham Tilsiden betroede.“
Det var hans eget Ord.

Hortensa.

Dg er maaskee

Nu Frugten ikke meer forbuden Frugt,
Fordi den er betroet ham? Kære Frue!
Jeg tvivler ikke om, at han har sagt
Jer det og mange flere smukke Ting,
Men forudseer, at hans Beslutninger,
Som svage Bøle mod den stærke Strøm,
Vil vakle ved det første Bølgekast,
Dg svømme bort i Floden med det andet.

Treugott

med en Blomsterkurb.

O, mine stakkels Roser! Gyldenlækker!

Kunigunde.

Har du saa travlt, min gamle Ven?

Treugott.

Alting

Skal rives af til Krandsse. Disse Krandsse
Har Janden skabt.

Kunigunde.

Nu, Gud forlade dig!

Treugott.

Det har de lært paa deres velske Tog.
I min Tid lod man sine Blomster vøge
Paa Buskene, og buffede sig ned,
Naar man imellem vilde lugte dem,
Som dog var sieldent. Nu er Ryggen stiv;
Nu skal de plukkes. De skal hænges op
Med Graneqviste og med røde Lygter.
En Skare Spillemand er og bestilt.
Jo, vi har faaet Lystighed paa Borgen.

Kunigunde.

Siig mig —

Treugott.

Siig mig! Har jeg vel Tid at siige?

Min Datter sidder — binder Blomsterkrandsse
Med denne Ditlev. Ditlev er en god,
En vakker Knøs — men binde Krandsse med ham,
Det havde Tid endnu.

Kunigunde.

Nu, gamle Treugott!

Du er forstemt i Dag.

Treugott.

Min gode Frue!

J er en Engel ellers, det veed Gud;
Men dette Jndfald — Gud forlade jer!

Han gaaer.

Kunigunde til Hortensa.

Ha, jeg forstaaer dit Blik! Men givæl mig ei,
Man ikke med en lav Mistanke Sorgen!
Den Tillid, som jeg har til Hugos Kraft,
Skal ikke du, skal Ingen røve mig.
Lad ham i Dag fornøie sig! I Morgen
Alt kalder ham den frigeriske Trompet
Til nye Farer. Hugos Heltearm
Vil med sit Skjold beskytte Nabostaden
Imod en overmodig Ridderfære.
Kan den, der kæmper mod sin egen Fordeel,
Vel være frygtelig som Overtræder?

Hortensa.

Tidt modner Solen Frugtens ene Side,
Skjøndt den, mod Bladet vendt, er grøn og bitter.

Kunigunde i Tanke.

At Walthers døde, var mig ubekiendt.
I Fald man havde mig advaret først
Om Walthers Død — ei for min Hugos Skyld —
For Berthas — da maaskee — Men er hans Død
Da ganske vis?

Hortensa.

En Pilegrim har bragt

Det sørgelige Budskab. Sorgeligt,
Men ogsaa trøsteligt! Han faldt som Helt,
Da først han havde nydt den Fryd, at holde
Sit Indtog i Jerusalem med Fredrik.
Gienvundet har han seet, og uden Sværdslag,

Den hellige Stad, hvor Christus leed og lærte.
 Han har hørt Messer paa sin Frelser's Grav.
 Den Hule, som Joseph Arimathia
 Ham købte; hvor en sølvervinget Engel
 Sad Paaskemorgen — der har Walthar hørt
 Paa sine Knæ de fromme Præster bede.

Runigunde

efter et Diebligs tause Genrykkelse.

En sjelden Lykke! — Men vi dele den;
 Thi hvor du staaer, der er en hellig Grav,
 Og hvor du træder, undergaaer det Gode,
 Som dog fra Evigheden var og er.
 Men saa er ogsaa Døden kun en Skygge,
 Fortvivlelse kun Liden'skab. Jeg stoler
 Paa Hugos og paa Berthas Dyd; det kan
 Ei være Synd. Men syndigt var det, om
 Jeg ængstede mig nu med feige Tvivl.
 Hvad jeg har gjort, er skeet i Kiærlighed.

Hortensa.

J rører mig, min Frue! Tilgiv mig,
 Hvis jeg med mine Ord har frænket eder.
 Saa from en Siel, som J, kan ei fortvivle.
 Skee, hvad der vil — J er i Sikkerhed.
 J er uskyldig, Eder's lyse Stjerne
 Kan ikke Tordenveirets Mørke slukke;
 Fordunkles kan den kun et Dieblif.

Runigunde.

Den trange Bei her giennem Jordens Dal
 Er fyldt med Kors og Torn til begge Sider.
 Grindre dig, naar du uskyldig lider,
 At evig Fryd skal lønne korte Dval,

Dg at kun Flammen af en jordisk Smerte
 Kan luttre det forfængelige Hierte.

De gaae.

Et andet Sted i Hagen.

Ditlev med en Blomsterkurb. Dorothea binder en Krands.

Dorothea.

Du er for god, Ditlev! med at gjøre dig al den Umage
 for min Skyld.

Ditlev

rækker hende Blomster.

Du forsmaaer dog ikke min Hielp?

Dorothea tager dem.

Tak, Ditlev!

Ditlev.

Det er en herlig Hauge. Den ligger saa høit paa
 Klippen; man har de prægtigste Udsigter over Rhinen.

Dorothea.

Men gjør det dig dog nu ikke ondt, at have forladt
 alle dine Schweizerbierge?

Ditlev.

Min Moder var en Rhinlænderinde. Det var, ligesom
 om Noget drog mig herved. Det forekommer mig sydligere
 her, skøndt det er nordligere. Her er mildere Luft, mere
 Munterhed og flere Eventyr.

Dorothea.

Giv mig endnu en Rose!

Ditlev.

Jeg har ingen flere. Denne Purpurlilie vil brænde
 smukt i det Grønne.

Dorothea.

Saa maa jeg endnu have lidt Ambra. — See saa!
Nu er Krandsen færdig.

Ditlev.

Hvor den er smuk!

Dorothea.

Her skal den hænge. Dette Navn har Ridder Hugo
gravet ind i Træet med sin Landse for fem Aar siden.

Ditlev læser.

„Bertha!“ — Det er næsten udvojet igien.

Dorothea.

Det gyser i mig, Ditlev! ved at hænge den hen.
Det er en syndig Kiærlighed.

Ditlev

griber hendes Haand.

Dorothea! jeg veed en Kiærlighed, som er uskyldig.
Gyser du ogsaa for den?

Dorothea.

Slip min Haand! Der kommer Nogen.

Ditlev.

I Morgen drager jeg i Krig med Ridder Hugo; maaskee
seer du mig aldrig meer.

Dorothea.

Da vilde jeg gys.

Ditlev.

O, Dorothea! hvor gierne vilde jeg falde, naar jeg
vidste, du vilde begræde mig.

Dorothea.

Kiære Ditlev!

Ditlev

omfavner hende.

Elfte Pige!

Dorothea.

Stille! Der er Ridder Hugo og Fru Bertha. Følg mig
hen i den anden Gang!

Ditlev.

Jeg følger dig til Verdens Ende!

De gaae.

Bertha kommer stirrende til Jorden. Hugo følger hende.

Hugo.

Hun gaaer, som var hun ikke her tilstede,
Som blev hun ængstet af en hæslig Drøm.
Er dette Bertha, Rudolfs muntre Datter?
Af, sorgfuld Gensomhed har overtrukket
Den lyse Himmel med sin vaade Sky;
Saa maa det blankeste Metal vel rustne!
Min Bertha!

Bertha.

Walthers!

Hugo.

Walthers er i Graven;

Vi leve, Bertha! Lad os nyde Livet,
Før Skiebnen luffer Diet til for evig.

Bertha seer paa ham.

For evig? Hvad er da Udødeligheden?

Hugo.

Et yndigt Eventyr, som Barnet hører,
Og som den Eldre minder sig med Beemod.

Bertha.

Er det dit Alvor? Mener du endnu,

Det er forbi, naar ranglende Skelet
Paa Døren banker med sin blanke Lee?

Hugo.

Har ogsaa Tidens Syge smittet dig?
Besøger du din Hugo, for med ham,
I Skyggen af de køle Rosenhækker,
At sluges af Spidsfindigheders Dyb?

Bertha.

Spidsfindighedens Bei er lang og knudret;
Religionens fort, hvis du har Vinger.

Hugo.

Du er min Engel, og det Gnefte,
Som binder mig til Glæden og til Livet.

Bertha.

Af, arme Hugo!

Hugo.

Du beflager mig?

Bertha.

Brøstfældig er den Traad, som binder dig.

Hugo.

Brøstfældig du! Nu, saa er Sommeren
Midt i sin bedste Blomstren skrøbelig.

Bertha.

„Thi Haabet er med Gru forbundet,
Og Mangen har kun Døden fundet,
Som greb med en vanhellig Haand!“

Hugo.

En Biergmandssang, ensfoldig, sværmerisk!

Bertha.

Den lyder mig bestandig for mit Dre;

Den svæver som en begsørt Gris i Skyen,
 Hvorhen jeg gaaer, og slaaer med sine Binger.

Hugo.

Musikens Kraft er stor, behersker Hjertet,
 Og stemmer Følelsen, hvorhen den vil.
 Tilfældig har en Melodie forstemt dig —
 En Melodie skal muntre dig paa ny.

Bertha.

Åh, ingen overgivne Glædestoner!
 De dræbe mig.

Hugo.

Nei, Bertha! frygt kun ei;
 Gi med en vild og skingrende Musik
 Skal Dødens Rædsler snedigt overdøves.
 Gi Lyst, kun Beemod bærer ægte Kummer.
 O, Bertha! kiender du det Sted igien?
 See dette Træ! Her præged jeg dit Navn
 Den sidste Dag, da Skiebneen undte mig
 Dit Selskab, staffet før din Bryllupsfest.
 Da var du en Viol i Hugos Baar;
 En Rose nu du dufter i min Sommer.
 O, glem det fæle, tomme Mellemrum,
 Glem hver en Hindring, som har skilt os ad,
 Grindre dig den Salighed, vi nød,
 Og føl, vi atter leve for hinanden!

Bertha.

Åh, Gud! mit Navn, og i en broget Krands!

Hugo.

Hver Knop, hvert Blad dig vidner om en Fryd,
 Som blomstred her — og visned.

Bertha.

Hugo! Hugo!

Kom, lad os atter søge Runigunde;
 For farlig er os denne Gensomhed.

En sagte Musik lyder bag Hækken.

Bertha.

O, søde Toner!

Hugo.

Sæt dig ved min Side!

En Sangfugl er os sendt fra Ginistan,
 Som huldt forstaaer at synge svundne Glæder.
 Kom, sænk din Siæl i din Grindrings Sø!
 Et klart af Toner sammensat Krystalslot
 Staaer dybt paa Bunden. Lad os sværme der,
 I Haven plukke Roser med hinanden,
 Med Haand i Haand og Blik i Blik; fornøie
 Os ved det stieldne Bord, der stiger op
 Af Gulvet med de nydeligste Retter.
 Ha, tidssnok kommer Havuhyret Skiebne,
 Og knuser snøftende den skjøre Glasvæg!

Bertha kærlig.

Du er dog end den gamle Sværmer, Hugo!

En Violoncel-Albagio spilles.

Hugo,

naar den er ophørt.

Du tier, søde Stemme! Paa din Binge
 Bortførerne sig de lykkelige Minder.
 Grindrer du dig, Bertha! hvad vi svore?
 En trofast Kærlighed, skøndt Skiebnen skilte
 Dig fra din Ven.

Bertha.

Jeg mindes det. Af, Hugo!
Du brød din Ed.

Hugo.

Jeg min?

Bertha.

En Anden gav du
Din Haand.

Hugo.

Jeg Arme! I det svage Haab,
Maaskee at faae et Barn, jeg kunde elske,
En Arving til min Borg og til mit Navn.

Bertha.

Hun gav dig ingen Børn.

Hugo morø.

Ei det engang!

Mit Navn skal døe med mig, min Borg skal Luften
Hentære til en sørgelig Ruin,
Naar den har staaet ud sin Tid paa Klippen,
Et Opholdssted for Navne, Flaggermuus,
Og — ja, maaskee mit blege Spøgelse
Vil slaae med Doren her ved Midnatstide.

Bertha.

Hy, hvilke fæle Forestillinger!

Hugo.

Ja, ulykksalig er jeg, skabt til Kummer!
Han stod en Bredesengel for mit Eden —
Nu er han borte med sit svovlblaa Sværd.
Du lever, blomstrer i en dobbelt Skønhed —
Jeg lever, jeg er ung og stærk og henrykt.
Vi elske; men en svælgende Befæstning

Afskille os paa ny. Og hvad? En Fordom!
 En Drøm! Hvad er hun? Ha, lad denne Nonne
 Gaae i sit Kloster og tilbede Himlen,
 Men ei forstyrre Kiærlighed paa Jorden!

Bertha.

Glem ei, vi takke hende for den Lykke,
 At sees igien!

Hugo

med stigende Hestighed.

Min Bertha! sværmer du?

Jeg takke? Ja, jeg tilstaaer dig den Svaghed,
 Jeg sank til hendes Bryst. Det var beregnet!
 Den første Glæde gjorde mig som druffen;
 Gud veed, hvad jeg har talt. Men takke? hende?
 Fordi jeg seer dig? Hvo vil mig forbyde
 At see dig, tale med dig? Ingen Keiser,
 Ei Paven mægter det. Og det vil hun?

Bertha.

Hun vil det ei. Skøn paa en venlig Handling!

Hugo

bittert smilende.

En venlig Handling? Bertha! Bertha! jeg
 Begynder stærkt at tvivle om dens Værdighed.
 Thi klog, forsigtig er min Kunigunde.
 Umuligt! Denne Selvopoffrelse
 Var unaturlig — mere, den var nedrig.
 Jeg kunde hade hende; men foragte —
 Nei! hun er stolt og snild, og for at lede
 Den Jld, hun ei kan dæmpe, derfor kommer
 Du her. Thi er en Samlingsplads nødvendig,
 Saa er den bedre valgt hos Kunigunde,

Hvor Alting foregaaer for hendes Dine,
 End om det var hos Bertha selv i Franken.
 Bertha.

Mistænkelige!

Hugo.

O, jeg kiender hende!
 Meer var mig ingen Siæl modbydelig.
 For kold til at forløbe sig, for tom
 Til at indtages inderligt af Noget,
 Staaer hun saa stiv og rolig, som en Støtte.
 Afholdenhed er hendes bedste Dyd,
 Natur og Liv er hende ligegyldig,
 Hun overseer sin Skaber i hans Værk,
 Og sætter det foragtende tilbage
 For hvad hun i sin syge Phantasie
 Sig drømmer om et Hisset.

Bertha.

Hugo! Hugo!

Bland ikke Banvid ind i din Fornuft.
 Af, vækker ikke Alt, selv Kiærligheden,
 En Længsel, som ei her kan tilfredsstilles?

Hugo.

Skienk mig din hele, hele Kiærlighed,
 Saa er jeg salig!

Bertha.

Af, min Ven! du sværmer.

Hugo.

Den sværmer ei, som veed, hvad han attraaer.

Kæler for hende.

Skienk mig din Kiærlighed, tilbedte Bertha!
 Saa er jeg salig.

Bertha.

Hugo!

Hun hæver ham i sine Arme, han trykker et Kys paa hendes Læber.

Kunigunde

kommer i dette Dieblis; da hun seer dem saaledes, raaber hun fortvivlet:
Ha, Utafnemlige! er det min Løn?

Hun gaaer hurtig bort.

Bertha.

O, Himmel!

Hugo

med en vild Latter.

Saae hun det? Ha ha ha ha!

Net saa! Hun saae det? Rigtig! Og du tvivler

Endnu om denne fine Plan? — Ha, Trædske!

Har du os snedig fulgt i Hælene? —

Du blegner, Bertha? Fy, hvem vilde blegne?

Hun trodser? Godt! saa vil vi ogsaa trodse.

Nu er jeg glad. Signalet er os givet.

Har jeg min Fiende — vel! saa veed jeg, hvad

Jeg har; men farlig er den falske Ven.

Frygt ei, min Elskede! I Aften glæder

Sig denne Borg med os ved Epil og Dands.

I Morgen kalder Solen mig til Kamp,

Og du skal laurbærkrone Heltens Jøse,

Naar blodbestænkt han iler til din Favn.

Bertha.

O, Gud! opfyldes alt hiin Biergmands-sang?

Hugo.

Frygt ei, frygt ei! Det var en Bryllups-slang.

De gaae.

Et Bærelse paa Ruprechts Borg.

Ruprecht med Haanden indbunden i et Klæde. En Tiener.

Ruprecht.

Jeg maa ingen Viin drikke, Wolfram?

Tieneren.

Nei, strenge Herr Ridder! det har Lægen forbudet.

Ruprecht.

Hvorfor?

Tieneren.

Det hidser Blodet, og hindrer Saaet i at læges.

Ruprecht.

Og min Haand bliver stiv, og jeg kommer ikke til at røre Fingrene derpaa?

Tieneren.

Det har han sagt, desværre. Senerne ere overfskaarne.

Ruprecht.

Altsaa paa den Maade hverken slaaes eller drikke!

Tieneren.

J faaer at have Taalmodighed.

Ruprecht.

Hverken slaaes, drikke eller jage!

Tieneren

trækker paa Skuldrene.

Ruprecht.

Levende begravet paa min gamle, tomme Borg! —
Taf, Hugo! Han gaaer heftig op og ned ad Gulvet, og grunder
i Harmen. Wolfram!

Tieneren.

Herr Ridder!

Ruprecht.

Du skal sige Borgcapellanen, at han kommer til mig i Eftermiddag med sin Hostie.

Tieneren.

Hielp, Sancte Christoffer! Herr Ridder! Vil I lægge eder til at døe?

Ruprecht.

Døe, din Taabe? Hvem tænker paa Døden?

Tieneren.

Man maa dog i Tide skille Klinten fra Hveden.

Ruprecht.

Jeg vil heller være Klint end Hvede. Ufrud forgaaer aldrig.

Tieneren.

I forlanger Præsten?

Ruprecht.

Jeg har gjort en Ed, jeg har svoret Blodhevn. Det vil jeg tage Sacramentet paa, inden jeg betænker mig igien.

Tieneren.

Jeg skal kalde Broder Augustin.

Ruprecht.

Og hent mig saa Markolfus, min Nar, med det samme.

Tieneren.

Han ligger og fryser under Dynen. Han har faaet Kolden igien i Aftes, ved at gaae saa silde over Slotsgaarden.

Ruprecht.

Saa lad da Dvergen Claus Klumpe komme ned.

Tieneren.

Han kan ikke forlade Taarngangen. Vi have jo Feide.

Naar han ikke blæser rigtigt i Hornet, hvordan skal vi da bære os ad med Vindebroen?

Ruprecht.

Hvad skal jeg elendige Menneſke da fordrive Tiden med?

Tieneren.

Jeg skal hente jer Roland og Sultan, Herr Ridder! Det er dog jeres kæreſte Selſkab.

Ruprecht.

Er du gal? Skal de rive mig Bindet op om Haandledet?

Tieneren.

Det er ſandt! Ja, ſaa veed jeg intet Raad.

Ruprecht.

En Krig, en ordentlig Krig, og jeg er ikke med!

Tieneren.

Der bliver nok Krig oftere i Verden, Herr Ridder! ſaa kan I være med.

Ruprecht.

Riding! du er vel bange for dit Skind? Du er vel glad over, at du ſkal blive hjemme? Men trøſt dig ikke! I ſkal alle til Hæſt, alle ſnøres i Harniſk. Jeg venter min Søn, min Morits, han gaaer i mit Sted til Boppardt.

Tieneren vil gaae.

Ruprecht.

Wolfſram!

Tieneren.

Herr Ridder!

Ruprecht

i en mildere Tone.

Og fyld mig ſaa for Løiers Skuld den Elfenbeens Pocal med gammel Hochheimer.

Tieneren.

Vil I dog handle mod Lægens Forskrift?

Ruprecht.

Ei, hvad! Haanden bliver jo dog stiv alligevel.

Tieneren.

Men Heden?

Ruprecht.

Pah! jeg kan taale baade Hede og Kuld.

Tieneren.

Hvad skal jeg —

Ruprecht opbragt.

Betænker du dig? Himmel og Jord! Selv mine Tjenestefolk gjøre sig opsætsige mod mig. Troer du alt, jeg er en værkbruden Mand? Han griber med Reiten efter sit Sværd, der hænger paa Bæggen; men farer strax hen med den over den Hoire, som smerter ham ved Bevægelsen. Hugo! Hugo! Han stamper i Gulvet.

Tieneren.

Taarnvægteren blæser, Bindebroen gaaer ned. Det er Ridder Moritz, eders Søn.

Ruprecht.

Himlen være lovet! Skal jeg see ham igien efter tre Aars Forløb? Moritz, Moritz! du kommer i en lykkelig Stund, du redder din Fader fra Fortvivlelse.

Moritz

kommer i en overdreven prægtig Dragt, med en Falk paa sin Haand, langsnablede Skoe med Biælder o. s. v. I det han seer sin Fader, flyer han Falken til en Tiener, som følger ham.

Min Fader!

Til Tieneren.

Tag min Falk! — Omfavn mig, Fader!

Han omfavner ham.

Ruprecht.

Fordømte Dreng! Au! Plager Fanden dig?
Han støder ham for Brystet tilbage.

Morits.

Hielp, Himmel! har J saaret eders Haand?

Ruprecht.

Kan du ei see? Hvor har du dine Dine?

Morits

synker paa et Knæ.

Forladelse, min Fader! Glæden over
At see jer frisk igien, forblindte mig.

Ruprecht.

Seer du mig frisk igien? Jeg troer, den Dreng
Er fra Forstanden. Du har deilig lært
Dit Ridderskab hos Greven af Provence.

Morits.

Forlad mig det, min Fader! Uden Selvroes,
Jeg troer at have lært, hvad jeg behøver.
Den alt for heftige, den høie Lyst
Henrev mig. Har J saaret eders Haand?

Ruprecht.

Nei, Fiante!

Morits.

Hvordan skal jeg da forstaae
Slig høistforblommet Tale?

Ruprecht.

Kan en Ridder

Ei faae et Saar, med mindre han som Truchseß
Skal give sig det selv med Forstærkniven?

Moritz.

J Fald en Ridder har fornærmet eder,
 Af ægte Adel, af en Byrd og Rang,
 Der gjør ham værd at staae mod mine Vaaben —
 Jeg sværger eder ved mit Hiertes Dame,
 Marie Marguerite de la Brodouse,
 At jeg skal hevne eder som en Ridder.

Ruprecht.

Hvad? du vil hevne mig? Det kan jeg lide.
 Staa op! Hvad skal den Kælen til?

Moritz reiser sig.

Min Fader!

Ruprecht betragter ham.

Hvor du er pyntet! Er det saadan Brug
 Hos Raimond af Toulouse?

Moritz.

Ikke ganske;
 Adskilligt er min Selvopfindelse.
 Ved Grevens cort d'amore har jeg lært
 At digte. Eders Søn er Troubadour.

Ruprecht.

Pandur? En Tyrk, en Hedning? Er du gal?

Moritz.

En Troubadour: Opfinder, Minnesanger!

Ruprecht

synker paa en Stol.

Gud hielp mig! Det var det sidste Stød.

Moritz.

En ægte Ridder maa med Kunst forbinde
 Sin Tapperhed med sandt Galanterie.

Ruprecht.

Da har jeg aldrig vidst, hvad det betød,
Og bilder mig dog ind, jeg er en Ridder,
Fra den Tid jeg kan bruge Sværd og ride.

Moritz.

Min Fader! der maa gøres Forskiel paa
En Ridder og en Rytter.

Ruprecht.

Jeg er Adel.

Moritz.

Det er en sand Lyksalighed. Men vor Tid
Er bleven sær med det: Man mener i
Provence, hvor man dyrker Muserne,
Det er ei nok at være stærk og fornem.
Det er jo Jernet med, og er i Bierget
Af gammel Slægt, men er dog ikke Guld,
Fordi det mangler Smidighed og Glands.

Ruprecht.

Det flinger artigt. Hvem har sagt dig det?

Moritz.

Det har min Mester Ludvig i Provence.

Ruprecht.

Har du nu ogsaa lært det Provençalske?

Moritz.

Af, hele Viser kan jeg udenad.

Ruprecht.

Aa, lad min høre en, hvordan den flinger!

Moritz.

Saaledes sang en høflig Troubadour
Til Fredrik Barbarossa i Turino:

Af, saa hold, men saa kold est du Bene, Hulde!
 Fuglesang — Klang — rører ei og smelter ei din
 Kulde."

Min Fader! see, det var det første Vers.

Ruprecht

med en stolt Forundring.

Det klinger bedre, naar jeg selv skal sig' et,
 End Provencalsken; skøndt du er min Søn! —
 Ha, Ridder Hugo! hi et lille Korn,
 Her er din Overmand. — Men, Morits, Morits!
 Har du nu ogsaa rigtig lært at slaaes?

Morits.

Der holdtes ingen ridderlig Turnering,
 Hvor jeg var ikke med. Hvad seer I her?

Ruprecht.

En gylden Kiæde; er det ægte Guld?

Morits.

Den har til Tak jeg vundet af min Dame.
 Her seer I dette Baand; det bærer jeg
 Bestandig hos mig, som en Amulet,
 En Talisman i Rød. Det Baand har slynget sig
 Om hendes bløde, lysegule Loffer.

Ruprecht.

Har du forlovet dig paa egen Haand?

Morits.

Forlovet mig? Af, fiære Fader! der
 Vil mange Landser brydes, mangan Ridder
 Af Sadlen stiftes, før det kommer saavidt.

Ruprecht.

Hvad har du faaet malet paa dit Skiold?

Morits.

Et Baabenmærke, for at være fiendt,
Naar Jern mig dækker i Turneringen.

Ruprecht.

En froget Bicelke?

Morits.

Det er Sigfrid Thurns,
Vor Stammefaders, Arm; med froget Arm
Holdt han sit Sværd, da denne Borg han vandt.

Ruprecht.

Fortræffligt! Det skal være Stammens Baaben.

Morits.

Det lod jeg male, da mit Hiertes Dame
Ved en Turnering paa Sanct Thomas' Dag
Mig ind i Sranken førte ved en Ræde
Af hendes Haar, til Tegn paa, jeg var Slave.

Ruprecht.

Hør, Morits! vi har Krig med Staden Boppardt.

Morits.

Det hører jeg.

Ruprecht.

Jeg kan ei selv gaae med;
Thi Ridder Hugo har i Iveskamp skaaet
Mig alle Sener over paa min Haand.

Morits.

Ved Sanct Sebastian og ved min Dame,
Det hevner jeg!

Ruprecht.

Vel, det var just min Mening.
Du finder ham, den feige Pøbelven,
Imellem Borgerne, som deres Forsvar.

Moritz.

Mit Hug skal gaae fornemmelig mod ham.

Ruprecht.

En dygtig Flok af harnissklædte Mænd
Dig venter, hvormed du endnu i Morgen
Kan støde til den anden Hær.

Moritz.

Heel vel!

Ruprecht.

Og Levnet-smidler skal I ikke mangle.

Moritz.

Hvad Levnet-smidler? Vi har Krat og Bildt!
Vi skyder os i Skoven en Kanin,
Udtrykker Blodet, flaaer saa Huden af,
Strøer den med Salt, og spiser saa den raa.
Det kalder man chevreuil de presse, min Fader!
Den sande nourriture des héros.

Ruprecht

foldes sine Hænder.

Nu gaaer jeg glad og rolig i min Grav.
See der! der kommer Wolfram alt med Vinen.
Drik med din gamle Faer i Aften, Moritz!
I Morgen skal du hevne ham.

Moritz.

Det skal jeg,

Bed Sanct Sebastian og ved min Dame,
Marie Marguerite de la Brodouse!

De gaae.

Dunkholder Brand.

Et Bord og Bænk uden for Bertshuset.

Verten. Toende Riddersoende.

Verten

med en Flaske Rhinsviin og Glas.

Sætter jer, I gode Herrer! For Korsfarere, der ere vant til Gyperviin og andre delicate Sager, er det vel ingen Herlighed; men I forsmaaer dog ei et Glas gammel Viin, voxet paa Fædrelandets Grund? Afvises. Kunde jeg bare lokke ud af dem, hvem den fremmede Korsridder er!

Henrik.

Af de hede Vine, Herr Bert! kan man ikke drikke meget i de varme Lande, for Sundhedens Skyld.

Verten.

Ja, der maa være forfærdelig varmt. Derfor har vel ogsaa denne Apollo eller Mahomed, hvad han hedder, forbudt Tyrkerne Vinen? Klinker. Altsaa — Fædrelandet har I ikke glemt. I ere vel Rhinlændere?

Henrik.

Vinens Skaal, Herr Bert! Den voxer, hvor der er Sol, og hvor der er Bierge.

Verten.

Hvor det fornøier mig, at see de røde Kors paa eders Kapper! Det maa dog være herligt, at stride saadan for Guds Skyld. Skade, det just skulde falde Paven ind, at sætte Keiseren i Band, ligesom han var i Færd med at tvinge Kirkens Fiender!

Didrik.

Ha, Paven blev vred, fordi Keiseren ikke første Gang kunde kæmpe mod Pest og Uveir. Men hvad bryder han

sig om det? Det andet Tog gif desto heldigere. Vi landede lykkelig ved Acre; Johanniter- og Tempelherrerne kom os venligt i Møde, indtil de fik Vandbullen at høre.

Berten.

Saa var det forbi?

Didrik.

Gud velsigne den vakkre Herman von Salza! Han fik dem til at vende om igien, og Alting blev bilagt paa den Maade, at Feltstridet ikke skulde skee i Keiserens, men i Guds Navn.

Berten.

J glemmer at skienke i eders Glas.

Didrik.

Midt i November kom vi til Gaza —

Henrik.

Til Joppe, vil du sige.

Didrik.

Det er sandt! Ved Gaza stod Sultanen af Egypten, dengang Herre af Jerusalem, imod Sicheu sin Fiende, Sultanen af Damaskus.

Berten.

Det maa være deiligt med alle disse Palmetræer, som der er i de hede Lænder. De have saadanne brede, nedhængende Blade; det maa svale prægtigt i Middagsheden.

Didrik.

Fredrik foretrak den Førstes Beskaf —

Berten.

Bliv ikke vred, jeg falder jer i Talen! Er nu disse Mahomedanere virkelig Morianner, eller ere de kun blaffede i Huden?

Henrik.

De ere ligesaa hvide, som I, Herr Bert!

Didrik.

Kort at fortælle: Fredrik foretrak den Førstes Ben= skab, og ved fløge Underhandlinger bragte han det dertil uden Sværdslag, hvorhen hans Formænd ikke kunde bringe det ved de største Blodsudgydelser.

Berten.

I kan troe, her er ogsaa rart i dette Land. Her er saamange deilige Suurbrønde, saa det er en Lyst; og længer henne mod Rhense staaer den berømte Kongestol, muret i en Ottekant med syv Svibbuer af store Kvaderstene, paa en grøn Plads mellem høie Balmøddetræer.

Didrik.

Kort og godt: Fredrik vinder Jerusalem, gaaer ind i Kirken, og da ingen Præst vil messe, sætter han selv Kro= nen paa sit Hoved, og Herman von Salza holder en Tale til Folket.

Berten affides.

Han fortæller mig Alting, undtagen hvad jeg vil vide. Høit. Det maa være en Glæde for eders gode Herre, efter lang Tids Forløb at vende tilbage til Slægt og Venner.

Henrik.

Det kan I troe!

Berten.

Men han seer mig dog saa bedrøvet ud.

Henrik.

Det lader kun saa.

Berten.

Har I langt hjem, med Forlov?

Didrik.

Kort at fortælle, Herr Bert! Tempelherrerne —
Berten.

Glem ikke, hvad I vilde sige! Der er en fremmed
Herre med eders Husbond. Man siger, det er en Danskt;
er det sandt?

Henrik.

Ja, det er sandt.

Berten.

Herregud! saa kan der dog trives Mennesker i disse
nordlige Glemærker. Jeg meente, der var ikke Andet, end
lutter Hvalrosser og Sælhundede, der snorkede saadan omkring
paa Iisstumperne.

Henrik.

Jo, der findes ogsaa enkelte Mennesker hist og her;
men de ere fiendne.

Berten.

Hvor nu saadan Een kan taale Heden i de sydlige Lænder!

Henrik.

Han kan taale, hvad det skal være.

Berten.

Alf, der komme de sammen! De lade til at være for-
trolige Venner.

Henrik.

Herr Bert! jeg mærker, hvad I ønske at vide, og jeg
kunde nok løse jer Gaaden. Kan I tie?

Berten.

Ja, jeg kan, min Ven!

Henrik

slaaer ham paa Skuldren.

Det kan jeg ogsaa.

Han gaaer.

Didrik.

Han er nu altid saa treven. Jeg er mere snaksom, Herr Bert! det har J nok mærket. Jeg vil fortælle jer Alting, hvis J giver mig et godt Ord.

Berten.

Ti for eet, min Ven!

Didrik.

Om Kongen af Jerusalem, om Sultanen af Damaskus, om Keiser Fredrik, om Ludvig den Hellige —

Berten.

Og om eders Herre!

Didrik.

Ja vist, om hans Bedrifter, Heltegierninger, Udholdenhed til Lands og Bands —

Berten.

Samt hans Navn og Stand, Fødestad, Forældre, Hustru og Børn!

Didrik.

Det er Biting. Tager ham om Hagen. Fy, Herr Bert! hvem vilde være saa nysgierrig?

Han gaaer.

Berten alene.

Har J ikke lært Andet i det hellige Land end at holde Fjolk for Nar, saa kunde J ligesaa gierne blevet hjemme.

Gaaer ind.

Walthher. Harald.

Harald.

Min Broder! og du bliver ved dit Forsæt?

Walthher.

Ja, Harald!

Harald.

Tag mig med!

Walthher.

Nei, nei, min Ven!

Jeg maa gaae ene.

Harald.

Men du sætter dig

I øiensynlig Fare.

Walthher.

Rad saa være!

Jeg fandt min Borg tom, som en Storkerede,

Naar Fuglen fløiet er til Indien;

Den kom tilbage, men den finder ei

Sin elskte Hun — saa maa jeg søge hende.

Hun er paa Hugos Borg.

Harald.

Hos sin —

Walthher.

Li, Harald!

Fornærm ei Bertha med et flygtigt Ord!

Hun er hos Kunigunde, sin Veninde.

Harald.

Hvad vil du da?

Walthher.

Mit skrøbelige Fartøi

Staaer mellem frygteligt Koral. Jeg speider

Med Loddet i min Haand.

Harald.

Hun troer dig død.

Walthher.

Det falske Budskab har forjaget hende
Fra Franken, hvor hun eied ingen Ven.
Det er begribeligt.

Harald.

Men denne Hugo?

Han elskte hende jo, hun ham igien.

Walthher.

Forelsket var den uerfarne Mø;
Et Ægteskab har hende lært at skielne
Imellem Kiærlighed og flygtig Elskov.
Bed Gud, hun fældte Taarer, da jeg reiste,
Jeg maatte vriste mig af hendes Arm.

Harald.

Men Qvindfolk, Ven! er et letsindigt Folk,
Og tidt — som ud af Diet, ud af Hiertet.

Walthher.

Man hører, du har aldrig elsket, Harald!

Harald.

At du vil skynde dig til Hugos Borg,
For der at undersøge Leiligheden,
Det finder jeg naturligt; men saa glem
Da heller ei Forposterne, min Broder!

Walthher.

Hvis Bertha var mig tro, behøver jeg
Ei Nogens Hielp; er hun mig utro, Harald!
Saa hialp mig ikke Keiser Fredriks Hær.

Harald.

Og hvis — thi, Walthher! thi det veed du dog,
Man maa belave sig paa hvad der kommer —
Og hvis du finder din Forventning skuffet?

Walthher.

Saa — Christ Maria! Harald — hvis — min Gud —
Du aabner mig et Svælg, hvorfor jeg svimler.

Harald.

Hvor ofte har vi staaet sammen, Walthher!
Dg skuet roligt ned i Dødens Svælg,
Naar Fiendens græske Ild, hvad heller Bølgens
Oprørte Vand os trued at opsluge!

Walthher.

Mit Hierte hænger alt for fast ved hende.
Den friske Bedbend trives frodig paa
Sin magre Klippevæg; men løsner du
Den fine Trevl, som binder den til Stammen —
Saa visner den.

Harald.

Tillad mig blot at følge
Dig med en Skare Mænd!

Walthher.

Nei, Harald! nei!

Forklædt som Capuciner vil jeg komme.
Ukiendt hun seer mig, ukiendt vil jeg gaae,
I Fald hun har forglemt sin Ægtefælle.

Harald.

Men har hun glemt ham — vil du ile da
Tilbage til min Arm, til Venskabs Arm,
Dg finde der din Trøst, din Støttestav?

Walthher.

Det vil jeg, Harald!

Harald.

Det er gaaet os
Forskielligt: Du, med stærk Indbildningskraft,

Drog til det hellige Land, som til et Rige,
 Hvor Feer leved; som et Land, hvor end
 Mirakler af det gamle Testament
 Tildroge sig i Drken. Jeg gif med
 Som Kriger, for at øve, hærde mig.
 Det Virkelige aabnede dit Die,
 Og da du ikke fandt dit Drømmebilled,
 Saa føltes du. Jeg lærte kiende Verden,
 Den stærke Sol og Menneſker. Det modned
 Mit haarde Bryſt, og gav mig Følelſer,
 Som før jeg lidet kiendte til. Velan!
 Indbildningen forbandt sig med Forſtand
 Hos dig; og jeg, som før var kold og klog,
 Gif Anelſer om noget Høiere.
 O, jeg befinder mig heel vel derved.
 Vær du, som jeg! En Mand bør ei fortvivle.

Walthers.

Hun var mit ſidſte ſkønne Drømmebilled;
 Naar det forſvinder, har jeg Intet meer
 At leve paa en Jord, ſom er mig fremmed.

Harald.

Af, ſtolte Walthers! Venſkab var dig Intet?

Walthers
 omfavner ham.

Jo, jo, ved Gud!

Harald.

Vil du da love mig,

At du vil tye tilbage til din Ven,
 Og ikke foretage noget Skridt
 Af Vigtighed, før du har talt med Harald?

Walthher.

Jeg lover det, min Ven!

Trykker hans Haand med Taarer.

Og dersom Skiebnen

Mig vinker bort — thi tunge Anelser

Beflemme dette Bryst — saa skal jeg give

Dig vist et Barsel.

Harald.

Sværmer! Walthher! Mand!

Du græder? Vi skal leve med hinanden!

Walthher.

Farvel! Jeg gaaer fra Verden, hvis jeg gaaer,

Ei med Fortvivlelse. Jeg fandt en Ven!

Harald.

I Livet og i Døden er vi Venner,

Staldbrodre, Riddere fra Christi Grav.

Hans Hielp, min Ven! vil redde dig af Nøden.

Walthher.

Ja, Harald! han vil styrke mig i Døden.

Farvel!

Harald.

O, Sanct Georg! ledsag min Ven,

O, lad ham finde tro sin Vio igien.

De skilles ad.

Tredie Handling.

Skon.

Hugo kommer med Treugott og Ditlev, Alle bevæbnede.

Treugott.

Det var en Klapjagt, strenge Herre!

Hugo.

Gubbe!

Det glæder mig, du svigted ikke Kampen
Med dine sølvgraa Haar.

Treugott.

Naar man kan staae sig
Mod vilde Dyr, kan man vel ogsaa stride
Mod vilde Mennesker.

Hugo til Ditlev.

Og du, min Søn!

Du tegner ogsaa brav.

Affides.

Nu har jeg Tid

At læse hendes Brev.

Han aabner et Brev og læser:

„J det uvisse Haab, min Hugo! om jeg nogensinde
seer dig mere, er min eneste Lindring at skrive dig disse

Linier. Ja, Bertha elsker dig, usigeligt elsker hun dig, Hugo! og hvis du er falden, saa er hendes eneste Trost, snart ogsaa at ile fra den glædeløse Jord. I bange Forventning vanker jeg, som en urolig Aand, paa din stille Borg. Kunigunde har indsluttet sig paa sit Kammer, hvor hun mere jamrer sig over din Utroskab, end hun frygter for din Død. Hun vil ikke see mig. Uden dig er jeg forladt og ulykkelig. Kommer du hiem med Seier? O, hvilken Tanke! Men jeg skælver; thi ikke blot Døden, ogsaa Livet skiller dig evig fra din

Bertha."

Han trykker Brevet til sine Læber.

Din Hugo lever, og for dig, min Bertha!

Ditlev,

som imidlertid har talt med Treugott og stirret ind i Skoven.
Bist er det ham.

Treugott.

Det er umuligt, Ditlev!

Dog — du har ganske Ret. — Ak, strenge Herre!
Der kommer Ridder Morits i Galop,
Følgt af en Riddersvend.

Hugo.

Hvad vil han mig?

Ditlev.

Jeg maatte lee: han kaldte paa sin Dame
Midt i Skærmjydelsen, imens han hug
Saa vildt omkring.

Hugo.

Han mangler ikke Rækhed.

Treugott.

Nei; men jeg troer, han har en Skrue løs.

Han stiger af; nu stryger han sin Hest.
 Hvad vil han her? Han er vor Fiende; vover
 Han sig paa eders Grund?

Ditlev.

Der kommer Svenden,
 Og tager imod Hesten af sin Herre.

Hugo.

Han nærmer sig med ædel Gravitet.

Treugott.

Jeg gad dog vide, hvad han har i Sinde.

Morits

kommer i Harnisk med Landse i Haand; han sænker sin Landse for
 Hugo, og hilser ham.

Ridder Hugo, stærke Helt,
 Men hovmodig dog tillige!
 Undres I maaskee derved,
 Hvad en Ungersvend tør sige,
 Som i Kundskab og Bedrift
 Eders Dygtighed maa vige,
 Men i Tapperhed og Mod
 Vel kan kaldes eders Lige?
 Eders Rygte bredtes ud
 Af den hundredtunget Pige,
 Af den høie Famas Mund
 Lige til Provences Rige,
 Ja, til Rom og Lateran.

Treugott affides.

Det var mange Niim paa Tge.

Morits.

Ofte ønsked jeg en Dyst
 Med saa drabelig en Ridder

I den dunkle Bøgeskov
 Mellem Duft og Fugleqvadder.
 I skal see, at ogsaa jeg
 Tapperhed og Mod besidder.

Treugott affides.

Mon det ingen Ende faaer
 Med den lange Sladderslidder?

Hugo.

Vil I slaaes med mig, Ridder Moritz?

Moritz.

Ridder Hugo! er I Helt,
 Nu, saa vil I ikke negte,
 Først med Landse, saa med Sværd,
 Med en Riddersmand at fegte.
 Lad en Kreds i Græsset slaae,
 Kald paa eders Brygelsnegte!
 Vi vil see, i Sadlen fast,
 Om vi Heltene beslægte.
 Saaret I min Fader har;
 Men hvad jeg formaaer at mægte,
 Vil jeg hevne ham igien
 Med min Landses tunge Lægte.

Treugott affides.

Det maa hver en Christensfiæl
 Tilstaae ham: de Niim var ægte!

Hugo.

Jeg har saaret eders Fader, Ridder! i en Tvekamp,
 som han uden Grund opfordrede mig til. Jeg har for
 Resten altid søgt at vise ham Forekommenhed, som min
 Nabo.

Moritz.

Forsagte Riddermand! vil J undskyldde,
Med Høflighed forghlde
Den sorteste Bedrift? Troer J at dæmpe
Med fagre Ord en Kæmpe?
J dobbelt er min Fiende,
Og dobbelt derfor eders Blod skal rinde,
Forvovne Helt, som vover
En fransk Ridder's Liv at sætte over
Provinces Perle, mine Tankers Muse,
Marie Marguerite de la Brodouse!

Hugo.

O, Treugott! hent min Landse
Og bring min Ganger.

Moritz.

Den skal Gama frandse,
Som vinder denne Kamp.

Hugo.

Med blegen Mine
Skal du hos Pluto kysse Proserpine,
Hvis ei du i en anden Tone taler,
Og rømmer strax min Grund, du unge Praler!

Moritz.

Du døer, naar Moritz om sin Landse fatter.

Hugo.

Ja, du har Ret, jeg døer — jeg døer af Latter!

De gaae.

Hunlueien ned Hugos Borg.

Dorothea

synger ved en Cither.

Naar Ridderen drager i Kampen hen,
Da maa ham følge den Riddersvend.
Naar Ridderen vinder Land og Stad,
Da ligger den Svend i de Slagnes Rad.

Den Ridder viser sit høie Mod,
I Stilhed Svenden udøser sit Blod;
Hen over hans Liig Stridsgangeren gaaer,
Ham skjuler i Støvet Blod og Saar.

Men drage de hjem med klingende Spil,
Da stimle de Piger fra Borgen til,
Og møde den Hær paa støvede Bei;
Men af, hun finder, hun finder ham ei!

Hist bagved bæres paa Baar en Død;
Der ligger han under den Kappe saa rød.
Da sniger hun sig fra Sværmen ud,
Til Kirkegaarden; forbarmende Gud!

Men kommer han hjem med Løv i sin Hat,
O, Glæde! da blier der en lystig Nat.
I Salen sig fryde Ridder og Frue,
Og Folket i skingrende Borgestue.

Walthar

kommer forklædt som en Capuciner.

Besfignet være Christ!

Dorothea.

J Ewighed!

Walther.

Min vaffre Pige! kan du sige mig —

Jeg har ei været her i mange Aar —

Er dette Veien op til Elottet Rheinberg?

Dorothea.

Ja, ganske rigtig.

Walther.

Boer ei her en Frue,

Fru Bertha Walther?

Dorothea.

Jo! Hvis J vil tale

Med hende, kommer J tilpas, min Fader!

Thi hisset seer jeg hende just. Hun gaaer

En Aftenvandring.

Walther.

Virkelig? hun kommer?

O, sig mig dog —

Dorothea.

Undskyld mig, gamle Fader!

Jeg er bespændt, jeg kan ei tale med jer.

Walther.

Da kunde du dog synge før, min Datter!

Dorothea.

Sang letter Hiertet.

Walther.

Og hvad har du tabt?

Dorothea.

End Intet; men jeg frygter for at tabe.

Walther affides.

Min Skiebne ligner din.

Soit.

Dg hvad, min Datter?

Dorothea.

Det Kiæreste, jeg har paa Jorden.

Hun gaaer.

Walther ene.

Himmel!

Hvi falder det mig tungt, som Bly, paa Brystet?

Det Kiæreste, du har paa Jorden, frygter

Du for at tabe? — Med enfoldig Tungsind

Klang hendes Citherstrænge, mindte mig

Om sørgelige Viser fra min Barndom,

Som Ammen sang i Regnveir, naar vi Smaae

Var ene hiemme, mens Forældrene

Drog i Besøg. Da overfaldt mig tidt

En underlig nedtyngende Forsagthed.

Var det maaskee — O, hellige Johannes!

Hun kommer — staa mig bi! Ja, det er hende!

Bertha hurtig.

Min Gubbe! du er Fremmed, kommer du —

Walther.

Jeg kommer langt herfra, min Frue!

Bertha.

Kunde

Du ei maaskee da sige mig Bested —

Walther.

Jo, jeg kan sige jer Bested om meget.

Bertha.

Åk, kommer du fra Boppardt?

Walther.

Nei, min Frue!

Jeg kommer fra Jerusalem.

Bertha adspredt.

Saa langt fra?

Da est du mødig vel?

Walther.

Hvis ei mig rækkes

Et Lædskebæger snart, maa jeg forsmægte.

Bertha.

Det vil ei mangle dig paa Hugos Borg,
Thi han er Gæstfriheden selv; kun Skade,
Han er fraværende — han er — o, Gud!

Walther.

I ængstes, Frue?

Bertha.

Gamle Mand! veed du,

Har nogentid du i dit Liv forsøgt

At miste, hvad der var dig kjær, som Livet?

Walther.

Jeg frygter, jeg har mistet, hvad der var
Mig kjærere.

Bertha.

Han er i Kampen nu,

Den Ædle! Stærk og kæf er Hugos Arm;

Men Lykken er foranderlig og troløs.

Et Sværdslag — og den ædle Pande hvælver

Eg ikke meer mod Himlen, Rosen blegner

Paa Heltens Kind, og Diets Flamme slukkes.

Walther.

Jeg har seet Flammer slukkes, jeg har været

J Dødens Farer med en udsøgt Flok
 Af Tydsklands og af Frankrigs bedste Sønner,
 Modstaaet Storm og Uveir, Pest og Hunger,
 Og Tyrkens Ild, og vilde Sabelhug;
 Dog aldrig skialv jeg, som jeg skialver nu
 I dette stille Ly bag Rhinens Klippe.

Bertha.

Af, Alderen gjør skrøbelig!

Walthher.

Jeg kommer

Fra Jorsal — og J spørger ei et Ord,
 Om jeg har kiendt Herr Walthher, eders Husbond?

Bertha forskrækket.

Min Gud — er han ei død?

Walthher smertelig.

Jo, han er død.

Bertha.

Hist finder han sin Løn!

Walthher.

Er J bedrøvet?

Bertha.

Hans Salighed kan ei bedrøve mig;
 Han fandt jo, hvad han søgte: Martyrdøden.

Walthher.

J farer vild; han elskte eder, Frue!
 Han vilde kæmpe for sin Tro som Helt,
 Og vende hjem igien med Fredens Palmer
 Til Kiærlighedens Arm og til sin Hytte.

Bertha.

Den Døde har jeg ydet mine Taarer,
 Han trænger ikke til min Angst.

Walther.

J ængstes

For Ridder Hugo?

Bertha

rækker ham en Bung.

Gamle, fromme Mand!

Tag denne Skjerv af et bedrøvet Hierte,
Gaf i din Celle, knæl, og beed en Bøn
For Hugos Liv, det ædelste, det bedste!
For din Skyld vil mig Himmelen bønhøre.

Walther.

J elsker ham?

Bertha.

Til Alderdommens Nat
Kan Rærligheden vel betro sin Flamme.

Walther.

J elsker ham?

Bertha.

Ja, ja! jeg elsker ham.

Walther.

Farvel, Fru Bertha!

Bertha.

Bliv, og hvil dig ud!

Jeg gaaer.

Walther

med undertrykt Bevægelse.

Maa jeg udbede mig en Godhed
Af eder?

Bertha.

Hvad?

Walther.

Herr Walther var min Ven,
 Han blegned i min Arm; jeg ønskede mig
 Et Mindetegn af ham, men eier intet.
 Jeg seer, I har hans Ring paa eders Finger;
 Saa er den mig beskrevet. I sin Dødsstund
 Gav han mig eders, som det Kiæreste
 Han eiede. See, Frue! eders Ring
 Er kostbar; men som Ridder Walthers Ven
 Maa jeg dog foretrække Walthers egen.
 Giv mig hans Ring!

Trækker hendes Ring af sin Finger, med næsten udbrydende Smerte.

See der! der har I eders.

Bertha.

I Sandhed, det er min.

Walther.

O, jeg er sanddru!

Bertha for sig.

Er det en venlig Styrelse fra Himlen?
 Vil den mig dermed sige: du er fri!
 Gaaer jeg min Ring tilbage, for at kunne
 Den siden skienke til mit Hiertes Elskte?
 Af! kommer der en Dag, hvor denne Ring
 Skal glimre paa min Hugos Haand?

Walther.

Betænker

I eder, Frue?

Bertha

giver ham sin Ring.

Der!

Walthers.
Og der er eders!
Bertha.

Du skælver?

Walthers.
Det er Svaghed.

Bertha.

Vil du bede

For Bertha?

Walthers.
Ja, jeg vil! Ja, jeg vil bede
For Bertha i min Dødsstund — jeg vil bede!
Gud er barmhiertig.

Bertha lytter.

Stille! Hører du
Trompeten? glade Toner fra det Fjerne?
O, Himmel! kommer han med Seir tilbage?
Jeg maa bestige Taarnet, for at have
Fri Udsigt. Nu Farvel, min gamle Ven!

Hun gaaer.

Walthers
med udbrydende Taarer.
Farvel! far evig vel, trolose Liv!
Han afkaster fortvivlet sin Kappe.

Opslug mig, Jord! O Gud, o Gud, o Gud!
Ha, Bertha! ha, bedrageriske Kvinde!
Er dette Troskab? Hvor du saa din Ed
For Herrens Alter, for det gamle Billed
I Domkapellet? Er det Lønnen for
Min Kiærlighed, naar fiernt paa nøgne Strand
Jeg stod om Natten, støttet til mit Sværd,

Dg drømte mig i Franken?

Ha, Forræder!

Du har forført — Forbandede! du har
Med Elskovsdrif, med en fordærvet Trolldom
Har du forført min Hustru. Hun var reen
Som Morgenduggen, før hun kiendte dig.
Hvad gjør jeg? Hvad har Jorden meer for mig?
Bort, bort — med Harald! til det kolde Nord,
Hvor Leflelysten døer, hvor gammel Trostfab
Har reddet sig endnu for Lastens Syndsflod
I en affides Klost!

Hvem kommer der?

Ha — det er ham, min Skiebnes Bredeengel!

Hugo

kommer ind; i det han seer Walthers, farer han forfærdet tilbage.
Hvad seer jeg? Hvilken rædsom Skikkelse
Staaer der ved Hulens Afgrund?

Walthers.

Philip Walthers.

Hugo.

Hvad søger du paa Jorden, Philip Walthers?

Walthers.

Jeg er en daarlig, en affindig Aand,
Jeg søger et Phantom.

Hugo.

Hvad?

Walthers.

Trostfab! Trostfab!

Hugo,

som har fattet sig.

Du lever, Walthers?

Walth er.

Nei, jeg gaaer igien.

H u g o.

Himmel og Jord — hvorledes kom du her?

Walth er.

Jeg sneg mig som en Pilegrim herhid,
At speide Skiebnen.

H u g o.

Veed da Bertha vel,

At du er her?

Walth er.

Nei.

H u g o.

Dg hvor er dit Følge?

Walth er.

Jeg kommer ene. Alt mit Følge, Hugo!
Er denne hvide Stav.

H u g o.

Hvad vil du speide?

Walth er.

Jeg veed, hvad jeg behøver.

H u g o.

Dg hvad veed du?

Walth er

med forbittret Foragt.

At du er en affskyelig Forræder.

H u g o opbragt.

Det lyver du, Forvorne! i din Hals.

Walth er.

At du er den elendigste Forfører.

H u g o

drager sit Sværd.

Forsvar dig, eller, ved min Ridderære,
Jeg dræber dig!

W a l t h e r.

Med denne hvide Stav,
Som David imod Goliath, gientager
Jeg sanddru, tryk i min Samvittighed:
Du er en Riding!

H u g o

støder ham rasende for Brystet, saa han styrter ned i Gruben.

Far til Helved, Satan! —

Han bliver nogle Dieblis staaende i den Stilling, hvori han
nedstodte ham; derpaa drager han sin Aande dybt.

Han foer til Helved. — Ha — det var en Dævel!
Tag dine Taager med!

Han sparker hans Kappe ned efter ham.

Er det en Drøm?

Hvor er jeg?

Han holder Hænderne for sit Ansigt, derpaa siger han:

Ganske ret! — Hvad har jeg gjort? —

Faldt han?

Han raaber ned:

Hør, Walthers! Walthers! Svar dog, Walthers!
Ræk mig din Haand, kom, lad mig hjælpe dig!
Saa svar dog! Har du saaret dig? Jeg henter
Et Reb, og drager dig igien af Dybet.
Du har afskyelig fornærmet mig,
Men troer du, jeg vil derfor være Morder?

Han stirrer ned.

Der svarer Ingen fra det mørke Hul.
 Hvem skulde ogsaa troe, der var saa dybt?
 Fælt gaber dette skumle Helvedsvælg,
 Og faaer mig til at svimle. Alle Helgen!
 Hvo kan i Verden vel beregne Eligt?

Forsærdet, i det han bliver Kunigunde vaer i Baggrunden.
 Hvo staaer i Hulen der? — Gud, Kunigunde!
 Hvis hun har seet —

Kunigunde kommer færlig.
 Min Ven!

Hugo affides.

Ja, hun er bleg;

Forsærdelsen har rystet hende.

Soit.

Saae du —

Kunigunde.

Jeg saa dig, og jeg iilde dig i Møde.
 Velkommen fra det hæderlige Elag,
 Min Mand, min Husbond! Lad mig tørre Sveden
 Dig af din Pande! Af, den staaer endnu
 I tunge Draaber.

Hugo

støder hendes Haand bort.

Skjul du mit Ansigt
 Med Svededugen? — Hvorfor er du bleg?

Kunigunde.

Af, jeg har været syg; men Glæden gjør
 Mig atter frisk, min Hugo!

Hugo.

Ei! saa hurtig?

Mig synes dog, at dine Dine true,
Som Maanen imod Uveir med sin Dunsfreds.

Kunigunde
tager hans Haand.

Gud! du har Feber.

Hugo.

Ja, jeg har lidt Feber;
Men tænk ei derfor, at jeg ikke mærker,
Hvad foregaaer — og dersom du har seet —
Kunigunde.

Hvad seet?

Hugo

drager sit Sværd.

Sværg paa mit Sværd en evig Taushed,
Hvis ikke du vil vorde Sværdets Brud.

Kunigunde.

Hvad skal jeg sværge?

Hugo.

Ei at røbe, hvad

Du veed.

Kunigunde.

Hvad veed jeg? Ved Guds hellige Blod,
Min Husbond! jeg forstaaer dig ei. Hvad veed jeg?

Hugo.

Mod har du!

Kunigunde.

Åh, Gud hielp mig, jeg Arme,
For Mod, jeg har! Hvi stirrer du saa vildt?

Hugo.

Kan sligt et Ansigt lyve, Gud i Himlen?

Kunigunde.

Hvad siger du?

Hugo.

Jeg siger: guult er ei
 Alene Falskheds Farve; Liefinder
 Og Diets blaa Viol kan og bedrage.

Runigunde.

Troer du, jeg lyver?

Hugo.

Ja, Forræderske!

Runigunde.

Tilgiv mig, Gud i Himlen! Ormen krymper
 Sig, naar man træder den. Det gaaer for vidt.

Hun gaaer.

Hugo

seer efter hende.

Din Ryg er mere ærlig, end dit Ansigt.
 O, gid jeg aldrig saae dit Ansigt meer!
 Tag dig i Agt! tag dig i Agt, min Hustru!
 Min Bægtstkaal holder til den ene Side,
 Een Draabe Purpur mindre eller meer
 Kan ikke bringe Skaalen til at synke.

Han gaaer.

Et Værelse i Hertshuset Dunkholderkrønd.

Walthers Rustning hænger paa Væggen. Et Bord med Lys
 og et Timeglas.

Berten med en stor Foliant. Harald.

Berten.

Ja, denne Bog har saamænd tilhørt en Danske, som
 studerede i Coln, og som paa sine Smaareiser ned ad

Rhinen adskillige Gange var i mit Huus. Den skal være skrevet af en Islænder med saadan et suorrigt Navn. Hvad var det nu, han hed? — Ja rigtig! Sture Snorlesen, troer jeg, det var.

Harald.

Snorro Sturlesen?

Berten.

Ja rigtig.

Harald.

Har den Danske foræret jer denne Bog?

Berten.

Ikke han; en Cartheuser, Benedict Krause, har ved en Leilighed faaet en Afsskrift deraf. Gud maa vide, hvordan den er kommen til at ligge her. Børnene bruge den som Skammel, til at lege med og sidde paa. Der er Ingen, der forstaaer sig paa dette Skrift, uden I, Herr Ridder!

Harald.

Jeg læser gierne en Times Tid, før jeg gaaer til Sengs. Jeg har begyndt paa Bogen, og den morer mig meget.

Berten.

Hvad handler den egentlig om?

Harald.

Det er mit Fædrelands Historie.

Berten.

Jeg vil ikke være til Uleilighed. Der staaer et Timeglas paa Bordet; nu kan I selv see, hvad Tiden er, for at indrette Læsningen derefter.

Harald.

Mine Svende ere dog gaaet ordentlig til Sengs?

Berten.

De sidde endnu og spille Tærninger. Tydskerne drikke
Biin; men de Danske sit Ol. De raabe Hurra, og sige:
Nu er vi igien i vort Element! Sort Brød har jeg ogsaa
maattet skaffe tilveie.

Harald.

De ere dog ordentlige?

Berten.

Meget ordentlige. Man skulde aldrig troe, der var
et halv Hundrede Mand.

Harald.

Beed dem lægge sig; det er silde.

Berten.

Den anden Herre kommer vel ikke hjem i Aften?

Harald.

Nepp.

Berten.

Saa ønsker jeg eder da en god, rolig Nat.

Gaaer.

Harald alene.

Midnatten nærmer sig, saa tyk, saa sort.
Han kommer ikke. Nu, det var at vente. —
Min stakkels Walthar! sidder du fornoiet
Hos Hugo, hos din Bertha, ved et Bæger?
Uk, eller flavrer du, forvirret, bleg,
Paa Klippen? Speider du fra Granefløsten
Med bange Blik det Lys, som sig bevæger
I Fløien fra den taarnefulde Borg?
Her efterlod han Alt: sin Ven, sit Folk,
Sit Harnisk. —
Der hænger det paa Knagen. Ha, hvor ofte

Stod du i dette Pandser ved min Side,
 Og svang dit Sværd mod Saracenens Klinge!
 Nu hænger det — tomt — som en gammel Rustning
 Paa Heltens Grav. — Ha, jeg er mod i Hu!
 Det er mig, som jeg saae ham aldrig meer.
 Hvi lod jeg ham forlade mig? Som David
 Og Jonathan er vi jo hidindtil
 Saa trolig fulgtes ad. Og jeg blev her!

Efter en kort Taushed.

Han loved mig et Barsel. Venlig trykte
 Han da min Haand; det var, som Dødens Kulde
 Gik af hans Fingerender i mit Blod.
 Nok! — Jeg vil læse, jeg vil glemme Tiden,
 Jeg lever i, og tænke mig tilbage.

Han sætter sig ved Bordet, og slaaer Bogen op.
 Rundt om er Rædsel nok paa Jord. Hvad Chaos
 Af Grumhed og Blodtørstighed begynder
 Mit Fædrelands Historie! Dog Kraft
 Og fielden Styrke!

Baldemar, min Konge!

Hvor er din Styrke nu? Som Samson faldt du
 I Skjødets af en Delila; nu har
 Philisterne afflippet dig dit Haar.

Han blader.

Her er det: Fiir og tyvende Capitel,
 Om Alf og Yngve. Ja, her vil jeg læse.

„Kong Alf havde en Kone, hed Bera, den fagreſte
 Kvinde, meget skøn, myndig og lystig af Sindet. Yngvi
 Alfrefson var da en Høst kommen fra Biking til Upsal, og
 var navnkundig. Han sad længe oppe til Driks paa Qvæl-
 den. Alf Konge gif ofte betids at sove. Bera Drotning

sad til ud paa Matten og talte med Yngvi. Alf raadte hende til ikke at sidde saa længe, bad hende gaae før at sove, sagde, han vilde ikke vaage efter hende. Hun siger, den Kone være søl, som heller skulde eie Yngvi, end Alf. Han harmtes da meget, thi hun sagde det tidt. Gen Dvæld gif Alf ind i Hallen, da Yngvi og Bera sadde i Høisædet og taltes ved. Havde Yngvi da paa sit Kne et staffet Sværd. Mænd vare heel drufne, og gave ei Agt paa, at Kongen kom ind. Alf Konge gif til Høisædet, tog et draget Sværd frem under Kiortelen, og staf det giennem Yngvi, sin Broder —

Walthers Rustning falder med Gny ned af Knagen paa Gulvet.

Harald

springer forfærdet op.

Jesu Maria!

Han staaer længe og lytter.

Intet rører sig —

Kun Rustningen — Og Timeglasset staaer,
 Har pludselig hørt op at rinde. — Walthers!
 Er alt dit Timeglas udrundet, Walthers? —
 Ja, ja! det var et Barsel. — Det er Midnat,
 Nu lege Spøgelses, Gienfærdene
 Gaaer om i Klosters Gange, skride haanligt
 Hen over Borgegravens Dyb, og banke
 Paa Sovesamret. Barsle vilde han —
 Hans Harnisk styrter raslende til Jorden,
 Just som jeg læser om Kong Yngves Død!
 Et venligt Barsel af en venlig Aand!
 Alf, arme Walthers! est du død? i Fare? —
 Op, op med mine Mænd til Hugos Borg!
 Igiennem Matten, hurtig og forsigtig!

Hvis J har dræbt ham —

Drager sit Sværd.

Nu, ved dette Sværd,

J skal undgielde det. Men lever han,
Da skal jeg vriste ham af eders Bold,
Om J var tusind Ridinger.

Han raaber:

Op, Kæmper!

Til Baaben og til Hevn! Den sorte Nat
Har spyet en Hemmelighed af sit Svælg,
Som Ridningen betroede den. Op, Danske!
Med Skiold og Spyd, til Redning eller Hevn.

Han iler ud.

Fjerde Handling.

Ruprechts Borg.

En Dør staaer aaben; man seer en Liigkiste i det andet Værelse. Ruprecht kommer ud af et Sideskammer med Borgcapellanen, der har en Monstrans i Haand. En Bygmester.

Ruprecht

mørk nedslaaet, til Bygmesteren.

Hvem er J?

Bygmesteren.

Jeg er Hans Henning Bygmester, strenge Herre! J har havt Bud efter mig, for at aftale, hvorledes J vil have Ridder Morits's Gravsted indrettet i Sancte Cathrine Kirke.

Ruprecht.

Nu, er J Bygmesteren? Det var vel. — Jeg vil have det ordentligt og net, saa at Intet mangler.

Bygmesteren.

Det skal skee.

Ruprecht.

Han skal ligge for det lille Alter paa høire Haand,

naar man kommer ind i Kirken, lige under det brogede
Vindue, som forestiller Cain og Abel.

Bygmesteren.

Vel, strenge Herre!

Ruprecht.

Gravstedet skal I bygge af den røde Steen, hvorfra
dette Fjeld bestaaer.

Bygmesteren.

Meget vel!

Ruprecht.

Det betyder, at Borgen har mistet sin Grund. Det
Røde betyder Blod.

Bygmesteren.

Hvor det er tungt, at saa haabefuld en Junker skulde
falde for Fiendehaand!

Ruprecht

med et fælt Smil.

Ho! det skal vi nok hevne, Mester! — I maa see at
faae en stor Messingplade — saadan en, som der er paa
min salig Kones Grav. Der skal han ridse af, i fuld
Rustning, med Skjold og Landse. Den frogede Biælke maa
ikke glemmes paa hans Skjold. Falken skal han have paa
sin Haand.

Bygmesteren.

Det skal Altsammen efterkommes.

Ruprecht.

Har I taget Maal af ham?

Bygmesteren.

Endnu ei, Herr Ridder!

Ruprecht tørrer sine Dine.

Han var just ikke meget lang.

Bygmesteren.

Det kommer ikke altid an paa Længden. Han var behiertet og stærk.

Ruprecht.

Gaa ind og maal ham, Mester! Naar man er død, strækker man sig. Lægger sin Haand paa hans Skulder. J maa jo giøre Graven, saa den passer ham.

Bygmesteren.

Han skal ligge saa mageligt deri, som om han laae i sin Seng; det lover jeg eder.

Ruprecht

ryster hans Haand.

Tak skal J have, Mester! J under ham godt.

Bygmesteren gaaer.

Ruprecht til Munken.

Og J skal gaae til Braubach, Broder Augustin! Kiøbe fin Røgelse og hvide Vokslys.

Augustin affides.

Saa from har jeg aldrig seet ham. Hoit. Ak, strenge Herr Ridder! det smerter mig, at J har mistet eders Søn og eneste Arving; men det glæder mig dog igien, at J er bleven saa sagtmodig. J Nøden vender man sig til Gud.

Ruprecht.

Augustin! veed J, hvad jeg har taget Sacramentet paa?

Augustin.

Nu, for at styrke eder.

Ruprecht.

Ja, for at styrke min venstre Haand. Han river en Dolk ud af Barmen. Seer J, Augustin! Falder ud. Jeg har vænt mig til at træffe sikkert og dybt med min venstre Haand.

Augustin.

Hvad har J i Sinde?

Ruprecht.

Hugo har berøvet mig min Førlighed — dræbt min Søn. Jeg duer til Intet meer; mit Navn døer med mig. Troer du ikke, jeg hevner det?

Augustin.

Hvad har J besluttet?

Ruprecht.

Jeg vil dræbe Hugo med min venstre Haand.

Augustin.

Gud i Himlen! — vil J —

Ruprecht.

Spild ikke forgieves eders Tale! Det er uroffeligt, jeg har svoret det, jeg har taget Sacramentet derpaa.

Augustin.

Hellige Jomfru Maria! derfor var det, at J —

Ruprecht

med en vild Glæde.

Ho ho! jeg skal lære ham, hvad det er, at berøve Drnen sine Æg, og Løven sine Unger.

Augustin.

Streng Herr Ridder! for eders evige Saligheds Skyld, anraaber jeg eder —

Ruprecht.

Ingen Snak! Der ligger han inde. Mine Døre ere lukkede; mine Værelser lugte af Viig. Ingen Glæde meer! Han skal stødes ned.

Augustin

efter en Taushed.

Og hvad vil J saa?

Ruprecht.

Saa vil jeg Intet meer. Saa skal Mester Henning bygge mig et Gravsted af sort Marmor, ligeover for Morits ved Siden af Cathrine — og saa kan du synge Siæle-messer for min Salighed.

De gaae.

Hunlurien ved Hugos Borg.

Treugott, Ditlev, Dorothea komme.

Treugott.

Ja, mine Børn! kort har I kiendt hinanden,
Men længe nok, for vel at vide, hvad
I har at vente. Den Ustyldige
Er let at kiende; ingen smaalig Rynke
Forstyrer Herrens Billed i hans Ansigt.
Seer, Kiære! i sin Ungdom troede Treugott,
At han var skabt alene for Johanna;
Der var en Tid, hvor ei jeg tænkte Livet
Mig muligt uden hende. Det gif an dog;
Halvfierdsindstyve Aar gav Gud mig Glæde.
Dog, mine Børn! dog vil jeg ikke ganske
Forkaste Sympathie. Jeg troer endnu,
At vore Væsner var bestemte til
Forening. Gud maa vide, hvad der hindred
Forbindelsen i første Led; den lykkes
I andet, mellem Ditlev og Dorothea.
Saaledes feirer dog tilsidst det Gode,
Naar Mennesket vil ydmyg give Tid,
Og ikke stampe fursende mod Braadden.
Gud signe jer!

Han lægger deres Hænder i hinanden.

Dorothea.

Min Fader!

Ditlev.

Kære Fader!

De kysse hans Hænder.

Treugott.

Børnlille! J maa reise bort herfra,
 Saasnart som eders Bryllup er forbi.
 Paa Rheinberg er ei længer godt at være.
 Saa høit det ligger i den skyfri Luft,
 Er Luften dog ei længer sund og blaa.

Ditlev.

Hvad vil du?

Treugott.

Jeg er gammel og erfaren,
 Jeg seer et rædsomt Tordenveir i Møde.
 Det skal J ikke dele; J maae bort.
 Tag hende! Tag din Stav, og gaa til Schweiz,
 Til dine stille Kloster bag dit Fjeld;
 Vogt dine Faar, malk dine Geder, døb
 J Sundhedskilden dine Børn, og glem,
 Der er en Jord, hvor Lidenskaben raser!

Dorothea.

Hvad frygter du, min Fader?

Treugott.

Kære Børn!

Vor Ridder spiller vildt med Tærningen;
 Jeg frygter for, han sætter snart fortvivlet
 Alt paa det sidste Kast.

Dorothea.

Skal jeg forlade

Dig og min stakkels Frue? Al, der kommer
 Hun jo med denne fæle sorte Doctor,
 Hvad er det nu, han hedder?

Treugott.

Zoroaster,

Troer jeg, han kalder sig. Han var en Biergmand,
 Nu er han Alchymist og Astrolog.
 En Sværmer uden Tvivl!

Ditlev.

Hvad skal han her?

Treugott.

Han drager om fra Borg til Borg og viser,
 Og laer sig dyrt betale for sin Viisdom.
 Nu Raden er til os.

Ditlev.

Hvor bleg han er!

Treugott.

En Lygtemand i Dvertroens Nat.
 Hvad skal han her, just nu? Kom, lad os gaae!

Dorothea.

Hvad ængster dig?

Treugott.

Det er Spilfægteri —

Dog maa jeg gysse, naar Liighønen piber
 Paa Marken ved et Huus; naar Faarehyllingen
 Sagtmodig banker i en Sengestolpe.
 Kom, Børn! Jeg troer, at Luften smitter mig. —
 Hvor langsom, sort han skrider frem! Saa daler
 Mod Regn den sortblaa Svale paa sin Binge.

De gaae.

Zoroaster. Kunigunde.

Zoroaster

med en Dufteqvist i Haand, sort Riortel, blottet Skaldehoved
og langt hvidt Skæg.

Lyksalig er blandt Menneſker den Mand,
Som eier ſligt et Fjeld. Hans Taarne kneiſe
Mod Himlen, Klippens Bæg beſkytter ham,
Og Biergets Indvold ſkienker ham ſin Skat.

Kunigunde.

Det glæder mig, at J er kommen hid;
Thi fuldeligt forſtaaer J eders Kunſt.
Min Huſbond er ei ganſke vel, jeg haaber,
J vil adſprede ham med eders Lærdom,
Og give ham et nyttigt Raad.

Zoroaster.

Maaskee.

Seer ned i den øde Grube.

Jeg ſeer, J har forladt den gamle Mand
J Gruben.

Kunigunde forundret.

Hvilken gammel Mand?

Zoroaster.

Nu, Frue!

Det er en Talemaade blandt os Biergmænd;
Man kunde ellers lige gierne ſige:
Hvorfor har J forladt den unge Mand?
Vi mene dermed det forſaldne Biergværk.

Kunigunde.

Ja, det ſtaaer øde nu i hundred Aar.
Man troer, det er ufrugtbart.

Zoroaster.

Mørkets Frugt

Bør hæves op for Lyset. Her er Blod=Erts,
Det Tegn er godt.

Han strækker sin Green over Hulen, saaledes at han holder den
i begge Ender.

Min Dnskeqvist sig bøier
Med Vælde ned. Her maa I grave, Frue!
I denne Aftenschichte; her er Blodsteen.

Runigunde forundret.
En Aftenschichte! Blodsteen!

Zoroaster rolig.

Aftenschichte

Er den, hvor sig Arbeiderne maae vende
Mod mørke Midnat. Blodsteen tyder Dvægsølv,
Og hvor der findes Dvægsølv, kommer Sølv.
Det gaaer Metallerne, som Jordens Frugter:
De modnes efterhaanden. Jern og Kobber
Er et umodent Guld, som Tin og Bly
Umodent Sølv. Den flygtige Mercur
Kan vorde begge; det beroer alene
Paa Tidens Reilighed: om da maaskee
Den varme Sol, hvad heller Luna hersker. —
Her maae I grave.

Runigunde.

Jeg vil tale med
Min Husbond. Troer I virkelig —

Zoroaster.

Jeg veed.

Kunigunde.

Velan! Maaskee det kan adsprede ham.
Nu vil vi eftersee de andre Gruber.

Zoroaster

peger paa den øde Hule.

Glem ikke den, den er af Vigtighed.

De gaae.

Hugos Bærelse.

Hugo i Morgenragt; han staaer henstunken for Berthas
Billed, som hænger paa Bæggen. Ditlev kommer med en
Kasse, som han sætter paa Bordet, uden at Hugo seer ham.

Hugo.

Hvor Mennesket dog tidt behielper sig!
Det Billed var mig kjær, jeg havde vist
Gi byttet det for nogen Ridderborg.
Gi nogen Aften gif forbi, jeg stod
Jo her, og stirred paa det grove Lærred,
Dg tænkte hende leve, glædte mig.
Hvor dog Grindringen kan være blind!
Det Bertha, dette stive Contrafei?
Ha, hvilken Tanke, Hugo! hun er her,
Her virkelig, tre Bærøller fra dig.
Dig skiller ingen Ringmure, ingen Bei,
Dg ingen favedyb Umulighed
Fra Bertha.

Ditlev affides.

Nu seer han atter paa det ulykkelige Billed. Soit.
Herr Ridder! her er den Kasse med indianske Sieldenheder,
som Raadet i Boppardt sendte eder i Foræring.

Hugo.

Jeg har allerede efterseet Altting.

Ditlev.

Skal den staae her I eders Kammer?

Hugo.

Hvordan lever Dorothea, Ditlev?

Ditlev.

Jh nu, godt, Herr Ridder!

Hugo.

Naar skal Brylluppet være?

Ditlev.

Naar I befaler.

Hugo

gaaer hen, og aabner Kassen.

Har du allerede givet din Brud en Fæstensgave?

Ditlev.

Jeg har givet hende mit Hierte; det er Alt, hvad jeg har.

Hugo.

Du er rig, Ditlev! du har et Hierte at raade over.
Vil du have nogle af disse Snurrepiberier?

Ditlev.

Herr Ridder —

Hugo.

Der har du en Guldfiaade med smukke Stene. Tag den, og hæng den om Dorotheas Hals!

Ditlev.

Åh, Herr Ridder! I er alt for god. Afssides. Hvor det dog er Synd, at saadan en Mand skal være saa ulykkelig!

Hugo.

Tag den, Ditlev! Der har du endnu et Spænde.

Ditlev.

Nei, det er alt for galt.

Hugo.

Trøer du, at disse Rubiner vil klæde godt paa Berthas Bryst?

Ditlev.

Upaatvivlelig!

Hugo.

Disse sorte Granater om hendes hvide Haand?

Ditlev.

Hvad det dog er herlige Ting!

Hugo.

Kostbart Legetøi, Ditlev! Hvad var det Alt, dersom jeg ikke havde min Bertha, og du ikke din Dorothea?

Ditlev.

Uden Dorothea var Livet mig Intet.

Hugo.

Og mig Intet uden Bertha.

Ditlev.

Jeg veed ikke, hvad jeg skal gjøre. Eders Godmodighed stopper Munden paa mig, og jeg havde dog saa meget at sige eder.

Hugo.

Ti dermed, hvis du ikke vil tabe min Godhed.

Ditlev.

Himmel! hvem kommer der saa bleg?

Hugo.

Min Bertha — bleg og forvirret i sin Morgendragt!
Forlad os, Ditlev!

Ditlev gaaer.

Bertha

kommer hurtigt, og gjør en ængstelig Bevægelse med Armen mod den Dør, hvorfra hun er kommet ind, som flygtende for Noget.

Hugo.

Min Bertha! saa forstyrret og saa bleg!
Hvad fattes dig?

Bertha.

Gud, Hugo! frels mig Arme.

Hugo.

Min Bertha! er du syg?

Bertha.

Ja, siælesyg!

Hugo.

Hvad er der hændet dig?

Bertha.

Her er jeg sikker,

Her tør han ei forfølge mig!

Hugo.

Hvem?

Bertha.

Han!

Jeg tør ei nævne ham. O, Gud i Himlen!

Hun vrider sine Hænder.

Høist græsseligt, høist rædsomt! Hugo, Hugo!

Vi maae for evig skilles ad igien,

Jeg maa forlade denne fæle Borg,

Jeg maa til Franken.

Hugo.

Hvad?

Bertha.

Der sov jeg roligt;
Her spørger det, her har man ingen Ro.

Hugo.

En Drøm har skrækket dig?

Bertha.

Narvaagen laae
Jeg hen ad Morgenstunden. Morgenfulden
Inddysed mig som i en Feberdrøm,
Da —

Hun seer sig frygtssom om.

Er her Nogen?

Hugo.

Ingen, uden vi.

Bertha

hemmelighedsfuld.

Da var det mig, som hørte jeg dernede
En rædsom Knagen i det hule Bierg,
Især som fra den længstforfaldne Grube
Mod Vesten, naar man stiger op til Borgen.

Hugo.

Hvad drømmer du!

Bertha.

Dg ud af Hulen steg han
I Munkedragt med blodigt Hovedhaar,
Hvid som et Klæde — Minen sørgelig —
Jeg overlever ikke denne Dag!

Hun skjuler sit Ansigt i sine Hænder.

Hugo.

Dg talte han da til dig?

Bertha.

Nei, han taug,

Og trued mig kun med sin hvide Stav.

Hugo

med dæmpet Skræk.

Bertha! en Drøm er Blændværk. Tænk dig om,
Om ei maaskee en heel naturlig Årsag —
Her er lidt kvalmt — hi, lad mig aabne Vinduet!

Han gaaer hen, og lukker Vinduet op.

Bertha.

Tak, Hugo! denne friske Luft, den letter.

Efter et lidet Ophold.

Get falder der mig ind, som trøster mig.

Hugo.

Og hvad?

Bertha.

I Aftes, da jeg ventede dig,
Kom der en gammel Munk fra Palæstina,
Som havde været Walthers Ven. Han bad mig
Om Philips Ring — og gav mig atter min,
Som selv min Husbond havde skienket ham.
Det lod til, at den Gamle blev fortørnet,
Fordi jeg ikke følte meer mit Savn.
Du var i Fare, Hugo! Jeg forlod ham
Udspreidt og flygtig. Af, nu mindes jeg,
Det var den samme Munkedragt!

Hugo

med et tungt Handedrag.

Nu, seer du?

Saaledes er det Hele let forklart.

Fat dig, min Elskte!

Bertha.

Det har rystet mig.

Du skulde seet: han foer af Gruben, sprang
 Ud Trappen op, og svæved giennem Slottet.
 Hver Laas, hver Dør sprang op for ham. Jeg laae
 I Feberfuld, indhyllet i mit Lagen,
 Med Diet fæstet paa den lukte Dør —
 Da knærked op bag Sengen ved min Side
 En Blinddør i den røde Damastvæg.
 Der stod han, viste mig med vild Triumph
 Sin egen Ring, greb med sin Dødninghaand,
 Som med en iiskold Jerntang, om min Finger,
 Og klemte mig. Da vaagned jeg med Skrig.

Hun betragter Fingeren.

O, hellige Maria! den er blaa.

Hugo

ghser, men fatter sig, og betragter hendes Haand.

Bertha! hvad er vi Menneſker? En Puls,
 For hurtig fremskyndt eller standſet, bringer
 Os Hjertet til at ſkælve. Gives der
 Et ſtærkere Beviis paa Siæls og Legems
 Udeelbarhed? Betragt din Finger! Udsprede
 Har du ſat Ringen paa den høire Haand
 Paa Mellemfingeren; det har trykket dig.
 Fat dig, min Elſkte! Med lidt Roſenolie
 Vil den afglide let igien.

Han henter Olien i Kaſſen, og beſtryger hendes Finger.

Her er den.

Bertha.

Det letted mig.

H u g o

sætter den paa sin Finger.

Den skal ei meer forstyrre

Din søde Søvn.

Bertha forskrækket.

Hvad gjør du?

H u g o.

Jeg trolover

Mig med min hulde Brud.

Bertha.

Forbødne Hugo!

Dg veed du ei, at denne Haand, hvorpaa
Du sætter Ringen, ei tilhører dig?

H u g o.

Saa lad da hende, lad Giengangerne
Afhugge den med deres Bøddelsværd!
Min Siæl er fri, den skal de ei forkue.

Bertha.

Din Rærlighed gjør dig ulykkelig;
O, Gud forbyde meer!

H u g o.

Kom! Du har Ret,

Hvad skal vi her paa denne fæle Borg?
Jeg gierne skienker Alt til Kunigunde,
Kun ei mig selv og dig. Kom, min Veninde!
Med dig ved Haand, med Sværdet i den anden,
Jeg giennemhugge vil den tykke Schwarzwald,
Dg søger os et Ly bag Skovens Mørke.

Bertha.

Tal ei saa vildt! Den arme Kunigunde

Er syg; det vilde dog bedrøve dig,
Hvis du befordred hendes Død.

H u g o mørk.

Jeg har
I Gaar befordret mange Heltes Død,
Hvis Liv for deres Hustruer og Børn
Var af langt mere Værd, end Kunigundes.

Bertha.

Det var paa Grens Bei.

H u g o

sukker med et bittert Smil.

Hvor er den Haand,
Udstrakt med Fingrene paa Korsveisbælken,
Som viser mig den rette Livets Bei?

Bertha.

Har en korsfæstet, giennemboret Haand
Gi vist dig den fra Korsets Bælke, Hugo?

H u g o

kysser hendes Haand.

Du skønne Sværmerinde! Lov mig det:
I Fald hun dør, vil du da vorde min?

Bertha.

Åh, syndigt er det Menneske, som grunder
Sin Lykke paa en Andens Undergang.

H u g o

med tiltagende Ild.

Lov mig at vorde min for Herrens Alter,
Naar ingen Lænke binder Hugo meer!

Bertha.

Du ængster mig.

H u g o

stoder hende fra sig.

Vel, heller ikke det!

Saa reis herfra, forføreriske Slange,
Som lokker uden Tilfredsstillelse!

Bertha med Taarer.

Gud, Hugo! kan du tvivle om, hvor høit
Jeg elsker dig?

H u g o

omfavner hende.

Det var en sød Musik. —

Gaa paa dit Kammer, fat dig! Lad dem fogle,
Fornærme, hidse, skynde frækt til Synd,
Belure os, forraade os — og spøge!
Men ved mit gode Damascenersværd,
Jeg sætter Kraft mod Kraft, og vi vil see,
Om Mennesket kan staae sig mod en Skygge.
Gaa paa dit Kammer!

Bertha.

Af, min Ven!

H u g o venlig.

Farvel!

Hun gaaer.

H u g o

alene, efter at have fattet sig.

Hvad vil han? Giefte mig? Fornærme først,
Afslaae en Kamp, og siden true, naar
Man opbragt slaaer ham for det feige Bryst?
Saa er han kun et Spøgelse fra Helved.
Jeg skammer mig ved dette Sværmeri,

Der dybt er under Mandens Værdighed.

Han seer paa Jorden.

Hvad ligger der? Ak, hun har tabt sin Handske.

Tager den op.

Hvor nydeligt man seer de skønne Former
I eftergivne Skind! Den har modtaget
Hvert yndigt Indtryk af den lille Haand.

Han kysser den.

O, søde Duft! dig kiender jeg, din Umbra
Modtog mig strax i gamle Dage, naar
Jeg treen i hendes Værelse.

Han gemmer den paa sit Bryst

Bær mig

En Amulet mod Farer! — Du har kastet
Din Handske til mig, Bertha? Det betyder,
At du opfordrer mig til Kamp for dig.
Vel, Bertha! jeg skal kæmpe som din Ridder.

Zoroaster kommer.

Hil dig, du Jordens Søn!

Hugo forundret.

En Stiernethyder?

Zoroaster.

En Astrolog, som ønsker dit Befiendtskab.

Hugo.

Troer du at kunne være mig til Gavn?

Zoroaster.

Gentauren Chiron underviste fordum
Achil —

Hugo.

Saa tænker du, du kan vel finde
En haabefuld Skolar i mig? Velan!

Kun Skade, jeg har glemt, hvor Solen stod,
Da jeg blev født; du skulde ellers tage
Mit Horoscop. Saa meget husker jeg,
Min Stjerne var Saturn.

Zoroaster.

Saa sluttes du
Meer end sædvanligt ind i Skiebne's Ring.

Hugo.

Saa troer du: Alt beherske Stierne?

Zoroaster.

Hvert Væsen rører sig ved dem; thi saa
Som Creaturene paa Jorden virke
I deres Qualitet — saa Stierne.
Den Vise spejder deres Løb og Stilling;
Hvad deres Kræfter og Forbindelser
Kan føre med sig. Thi som Blæst og Regn,
Som Kulde og Hede strømme kun fra dem —
Saaledes Godt og Ondt, og Liv og Død.

Hugo.

Til sli'g Philosophie har jeg et Hang.
Alt styres af en streng Nødvendighed.

Zoroaster.

Frihed er kun et Skin.

Hugo.

Og Dyd og Last?

Zoroaster.

Nødvendige Betingelser for Livet,
Elateres, modsatte Qualiteter.

Hugo.

Og Livet?

Zoroaster.
Dvaliteternes Product.

Hugo.
Hvad er Samvittighedens Røst?

Zoroaster.
En Smerte,
Som tyder Sygdom og Opløsning i
Det Uandelige.

Hugo.
Hvor den altsaa tier?

Zoroaster.
Er ingen Smerter.

Hugo.
Og naar den bedøves?

Zoroaster.
Saa vorder Livet atter consequent.

Hugo.
Du sætter altsaa Dyd?

Zoroaster.
I Consequents.

Hugo.
Og Løst?

Zoroaster.
I vassende Forvirring.

Hugo.
Rigtig!
For Følgerne?

Zoroaster.
Maa Providencen raade.

H u g o.

Beviis, at alle Kræfter ledes blindt
Ved Stiernerne, saa skal jeg lønne dig.

Zoroaster.

Et slikt Beviis er Summen af et Livs
Marvaagne Studium ved Nattens Lampe.
Jeg kan kun kaste Junker paa din Bei,
Dg vække Følelsen, i Fald den er der.

H u g o.

Den er der. Viis mig Stiernehærens Virkning
Paa Skabningen i eet og andet Billed!

Zoroaster.

Udfolder Blomsteret sig ikke fyldigst,
Naar du det planter i den fulde Maane?
Omskiftes ikke Pantherdyrets Pletter
Med Maanens Løb, snart skraae, snart fugelrunde?
Arbejder ikke Myren flittigst i
Den røde Luna, dovner hun ei i
Det blege Ny? Betragt det runde Græskar!
Fra Nattens Dronning suger det sin Kraft,
Dg henter Bædske fra de kolde Straaler.

H u g o.

Nu Solen, Stiernerne?

Zoroaster.

Hvert Jordens Dyr

Behersker Solen, eller dens Planeter.
Behiertet og skarpsindig kneiser Løven
Dg Drnen i solarist Majestæt.
Det jovialiske Lam er mildt og muntert,
Trædsklistig den mercurialiske Ræv.
Bellystig lader Venus Duen furre,

Mens martialske Tiger sønderriver.
 Lunarisk kold og frugtbar flyder Anden
 I maanelyse Ricer, mens fæle Bildkat
 Er grum af Angst, og myrder ved Saturn.

H u g o.

Er da Saturn saa fiendtlig en Planet?

Zoroaster.

Ei altid. Dersom han regierer ene
 I Fødselstimen Siælens Egenskaber,
 Da er han det tildeels; men skinner Venus
 Med ham, da vorder Mennesket, som fødtes,
 Godmodig, tugtig, maadelig, raadvillig,
 En Hader af Splidagtighed, en Ven
 Af Kunst og Videnskab, og frygter Gud.

H u g o mørk.

Med min Saturnus fulgte ingen Venus.
 Hvordan er den, som Lyset saae i Bægten?

Sagte.

Jeg maa dog kiende Kunigundes Stjerne.

Zoroaster.

Den evige Bægt er billig og retfærdig,
 Og saa er hendes Børn.

H u g o

efter en kort Taushed, hvori han med dyb Alvor betragter ham.

Min gamle Ven!

Din Bished tvinger mig et Emil paa Læben.
 Du taler saa bestemt.

Zoroaster.

Den værste Feil

Er Ubestemthed.

H u g o.

Deri har du Ret;

Og saadan komme vi tilbage til,
 Hvad jeg bifalder. See, din Theorie
 Den underskriver jeg af ganske Hierte;
 Thi Støvet gaaer i Skiebnens Ledebaand.
 At Elementerne med Kæmpekraft
 Indvirke paa vort Sind, det see vi daglig:
 En taaget Morgen gjør os let forstemt;
 Den himmelblaa, den rene Luft tilsteder
 Strax mere Spændkraft, mere Munterhed.
 At der er Sympathie i Alt, det troer jeg.
 Naar Rosen og naar Pomerantsen blomstre,
 Saa taber Rosenvandet, Pomerantsen
 Fra sidste Høst i Lugt. Naar Druen modnes,
 Maa Binen giøre. Klinger Citherstrængen,
 Saa tvinger den en lignende til Klang.
 Det har sin Rigtighed. Men længe, længe
 Maae eders Hierner gruble, megen Dlie
 Maa brændes ud i Nattens dunkle Lamper,
 Før I har bragt den Regning i det Rene. —
 Velan! dit Selskab vil behage mig.
 Forlad mig nu, og kom igien i Morgen!
 I Fald jeg finder hos dig, hvad jeg søger,
 Skal jeg taknemmelig belønne dig;
 Thi skøndt du sikkert er en Alchymist,
 Har du vel ikke meget Guld?

Zoroaster

trækker paa Skuldrene.

H u g o.

Jeg veed det.

Men daarligt var det, derfor at foragte
 Din Kunst. Fandt Alchymisten intet Guld,
 Saa fandt han andre Kostbarheder; finder
 Du ingen Sikkerhed som Astrolog,
 Saa viser du dog med Skarpsindighed,
 At Alting ledes af en streng Natur,
 At Mennesket er ei sin egen Herre,
 At altsaa det var latterligt at støde
 Sin Lykke fra sig, naar engang den kommer;
 Og daarligt at begræde, hvad der maa skee.

Zoroaster.

Du er paa gode Veie.

Hugo

efter et Dphold.

Stiernethyder!

Du kom mig ret beleiligt — kom, som kaldet;
 En Mand kan være stærk og uforsagt,
 Og trænger dog imellemstunder til
 Opmuntring udenfra.

Zoroaster.

Naturligviis.

Alting bestaaer i Virkning og Modvirkning.
 Det ene Led maa føies i det andet;
 Hvorledes holdt vel ellers Livets Riæde?

Hugo.

Gud være med dig!

Zoroaster.

Jeg forlader dig.

Han gaaer.

Hugo staaer i dybe Tanker.

Kunigunde

kommer fra den anden Side.

Min Ven!

Hugo vaagner.

Ja, det er hende!

Kunigunde venlig.

Kære Hugo!

Hvorledes gaaer det?

Hugo

født afbrydende.

Godt.

Kunigunde.

Du var i Aftes

Ret syg, min Ven!

Hugo.

Lidt Feber!

Kunigunde.

Efter sig

En Strid kan Blodet vel ophidses. Føler

Du nu dig bedre?

Hugo.

Ja, fuldkommen vel.

Kunigunde.

Tilgiv mig, hvis min Utaalmodighed

I Gaar mig bragte for et Dieblis

Til at forlade dig i Brede, Hugo!

Hugo tier.

Kunigunde.

Forlad mig, ædle Herre!

Hugo.

Alt forladt!

Kunigunde

i en muntre Tone.

Du trænger til Adspredelse, min Husbond!
Den bedste Læge mod Melancholie;
Hvad siger du, i Fald vi bod engang
Bort Naboskab til Giestebud?

Hugo.

Maaskee —

Det var ei ilde.

Kunigunde.

Til i Morgen Middag?

Hugo.

Gjør, som du vil; mig er det ligegyldigt.

Kunigunde.

Det vil opmuntre dig, og Bertha med.
Et Anker Bii af bedste Elags fra Mosel
Har mig min Fætter Arnold sendt; den vil
Vi prøve.

Hugo.

Som du vil.

Kunigunde

efter et lidet Ophold.

Her var en Biergmand,

Jeg saae dig ogsaa nylig tale med ham;
Han foreslog os Noget, som maaskee
Især vil muntre dig.

Hugo.

Og hvad?

Kunigunde.

Du ynder

Jo Biergværksvidensskaben, dine Gruber
Er dig af Vigtighed.

Hugo.

Nu da?

Runigunde.

Du veed

Den store Grube vester imod Trappen,
Den øde, den forladte.

Hugo.

Nu, hvad den?

Runigunde.

Som staaer forfalden nu i hundred Aar.

Hugo.

Jeg fiender den, spar mig Beskrivelsen!

Runigunde.

Din Moder har fortalt mig, at den blev
Forladt heel pludselig, thi der er skeet
Et Mord i gamle Dage.

Hugo

træder tilbage.

Runigunde!

Runigunde.

Den gamle Biergmand foreslog, at lade
Den atter undersøge; vist han meente,
Der var en sjelden Skat, hvis Kjøstbarhed
Dig vilde sætte i Forundring.

Hugo

med et skarpt Blik.

Saa?

Runigunde

uden at mærke det.

I Fald du nu tillader det, min Ven!
Saa vil jeg give strax Befaling til

Biergsolket, at befare den i Aften,
 Og undersøge det forladte Bærk.
 I Morgen — hvis man finder Tingen giørlig —
 Kan mellem vore Venner vi jo holde
 Den rige Grubes Høitid ved et Bæger
 Af Arnolds gamle Biin.

Hugo

stirrer paa hende, derpaa fatter han sig hurtig, og siger med tilsyne-
 ladende Rolighed:

I Fald dig synes,
 Saa vil vi dog opsætte det til Søndag,
 Saavel med Gruben som med Giesterne.
 Og Binen vil vi spare med til den Tid.

Runigunde

ømfindtlig, i en bedende Tone.

Vil mig den Godhed, lad det skee i Morgen!
 Jeg har, oprigtig talt, alt budet dem.

Hugo.

Alt budet dem?

Runigunde.

De lovet har at komme.

Hvor kunde jeg da troe, du var imod det?
 I Fald der sendes Afbud — fiære Husbond!
 Du veed, hvor snart Bagtalelsen er færdig
 At gribe hver en Leilighed.

Hugo.

Din Slægt!

Runigunde.

Hvad fattes dig igien?

H u g o ,

som Gen, der fatter en hemmelig Beslutning, rolig.

Vel! lad dem komme;

Jeg skal beverte dem.

Kunigunde.

Din bittre Kulde

Er dræbende. Men jeg vil ei fortvivle.

Seer Himlens Villie! Jeg har Intet, veed jeg,
Af Vigtighed at forekaste mig.

H u g o .

Men jeg?

Kunigunde.

Jeg vil ei gaae i Rette med dig.

Men du har Synd af at bedrøve mig.

O, negt mig ei den Trøst at see min Slægt!

Nærværelsen af mine Elskede

Vil styrke mig. Som Blomsterne til Solen,

Saa trænger dette Bryst til Kiærlighed.

Hun gaaer.

H u g o

efter en dyb Taushed.

Der staaer et Opiat i denne Kasse —

Han gaaer hen, og tager en Flaske frem af Kassen med de
indianske Sielopenheder.

Og et Glas Vand i hendes Sovestue,

Hvoraf hun drikker, før hun gaaer til Sengs — —

Han stirrer hen for sig med Glasfen i Haand; Tæppet falder.

Femte Handling.

Aften. Huulveien ved Rheinberg.

Harald med flere Riddersvende, bevæbnede.

Harald.

Saa vidt kom vi lykkelig uden Modstand. Men denne Borg har Naturen befæstet; det vil falde vanskeligt at overrumple dem. Desuden maae vi være forsigtige, hvis Walther endnu er i Fare. Jeg vil selv gaae op til Borgen, for at speide. I Andre maae lægge eder i Baghold i Klosternes. To af eder kan gaae hen til Indgangen hist og holde Vagt.

Riddersvendene.

Vel, Herr Ridder!

Harald.

Glaus og Skammel! stiger saa høit op paa Klippen, som I kan, for at see, om vi ere sikke. De gaae. I Andre maae fordele eder rundt omkring. Her i Nærheden paa venstre Haand af Trappen, har jeg ladet mig sige, skal være en forfalden Grube, forladt af Mennesker. Har I Stigen med?

Svendene.

Den er her.

Harald.

Saa maa Leiligheden undersøges; maaskee man her
træffer et pæsfeligt Baghold.

Medens Svendene slaae Ild, tænde Lygten, hisse Stigen ned,
og undersøge Hulen, træder Harald hen i Forgrunden,
og støtter sig til sit Sværd.

En herlig Aften! Luften er saa blaa,
Med blinker alt de klare Stierner smaae.
Det stille Fjeld, som Dagens Lyst har seet,
Opstaarner sig i rolig Majestæt.
Igiennem høie Hvalvings Klipperift
Medblinker Evighedens Stiernekrift.
Den store Carlsvogn gaaer sin vante Gang,
Skøndt den af Velde bøiet har sin Stang.
Skion Freia styrter med sin Demantgiord
Som Lucifer fra Himlen imod Jord.

O, Walthar! hvor om Sommeraften tidt
Ad Dækket begge vi med lange Skridt
Beundrede den Pragt, som Himlen gav
Sin sortblaa Hvalving over Middelhav.
Hvor ofte sad vi hist, du tappre Helt!
I Palæstina ved det hvide Telt,
Og tænkte paa det Hiem, som vi forlod,
Mens blanke Taarer i vort Døie stod;
Da svang sig høit mod Stiernerne din Aand,
Og henrykt trykte vi hinandens Haand.

Men Stiernen hist saa selsomt paa mig seer,
Som sagde den: du seer ham aldrig meer!
Nu Harald staaer sorgmodig og forladt,

Betroer sit Tab den følesløse Nat.
 Hvor er du, ædle, bolde Riddersmand?
 Har David mistet alt sin Jonathan?
 Din Bue, som kun flang paa Herrens Bei,
 Er blodbestænkt vendt hjem fra Slaget ei?
 Hvad bliver der da vel igien for mig?
 At savne, længe — og at hevne dig!

Han drager sit Sværd.

Henrik

kommer tilbage.

O, Herr Ridder! Gud i Himlen!

Harald.

Hvad er der?

Henrik.

Vi have været i Graven, som I befalede.

Harald.

I Gruben? nu?

Henrik.

Vi have fundet et Liig.

Harald.

Hvilket Liig?

Henrik.

See selv! Jeg kan ikke bringe det over mine Læber.

Man bringer Walthers Liig tildækket paa Stigen.

Harald

blotter hans Ansigt, og stirrer længe maalos paa ham, endelig faaer
 hans Følelse Luft.

Ja, det er ham! Din blege Dødningmaske

Gjør ikke dig ufiendelig for Harald.

Kom, mine Venner! seer I dette Liig?

O, Gud! det faldne Harniss havde Ret.

Her ligger han, vor Broder og vor Helt!
 Men hevne skal jeg dig, min elskte Ven!
 Fred med dit Støv!

Han kysser ham, trykker hans Haand, betragter den, og siger,
 i det han springer op:

D, hellige Georg,
 Min Skytspatron! jeg kiender dine Binf;
 Du giver mig endnu et sikkert Legn.
 See — han har talt med hende, han har givet
 Den utro, falske Viv sin Ring tilbage!

Tager Ringen af Vigets Finger.

Tilgiv mig dette Ran! Paa Dommedag
 Skal Harald bringe dig din Ring tilbage,
 Og gjøre Regnskab for den. — Nu Farvel!

Han reiser sig.

Naar mandeligt jeg hevnet har din Død,
 Da kommer jeg for at begrave dig.

Evendene gaae, paa hans Binf, med Viget ind i Krattet.

Ruprecht

træder pludselig frem af Busken med en Flok Mænd, og raaber med
 tordnende Røst:

Hvem er I?

Harald

drager sit Sværd.

Hugos Fiender!

Ruprecht.

Og hvad vil I?

Harald.

Hevn.

Ruprecht.

Det vil ogsaa jeg.

Harald.

Og hvem er I?

Ruprecht.

Mit Navn er Ridder Ruprecht Thurn; han slog
Min Søn, det vil jeg hevne.

Harald.

Han har dræbt

Min Ven, det skal han bøde.

Ruprecht.

Herligt, herligt!

Ræk mig din Haand!

Harald.

Hvad staaer mig inde for,

I taler Sandhed, Ridder?

Ruprecht.

Denne Skramme,

Som han har hugget i mit høire Haandled.

Harald.

Men hvis —

Ruprecht.

Saa gaa da du ad dine Beie,

I Fald du ikke troer mig. Jeg gaaer min.

Harald.

Saafremt vi stunde til det samme Maal,
Maae vi jo mødes.

Ruprecht.

Stig du op til Borgen,

Og jag Bildsvinet ud af sit Morads!

Her skal vi stoppe ham.

Harald.

 Skee, hvad der vil;
Jeg er belavet paa min Sifferhed.

Ruprecht.

Ei! er du bange?

Harald.

 Nei, kun lidt forsigtig.

Ruprecht mistænkelig.

Det skader ei, det vil jeg ogsaa være.

 Til sine Folk.

Han seer mig ud til Allehaande. Kom!
Halv troer jeg, der er Ugler alt i Mosen.

 De trække sig tilbage.

Harald

 til sit Folge.

Nu fælder eders Spyd! Afsted til Borgen!
Men sagte! Veien er besværlig, lang,
Her fordres ud en taus Versærtegang.

 De gaae.

Königunders Sonekammer.

En Alföve i Baggrunden. Et Natbord. Paa Bæggen
oplyses den hellige Elisabeths Billed svagt af en Lampe.
Maanen skinner fra Vinduet klart ind i Værelset.

Hugo

Kommer langsomt med en sønderrevet Seddel, hvoraf han læser:
„Min elskte Broder Rudolf! hvad der meer
I Gaar tildrog sig mellem mig og Hugo

I Klippehvælvingen, skal jeg betro
Dit tause Venskab, ei det sorte Bogstav."

Tager Giftflasken af sin Lomme.

Her er en Talisman, som bringer Taushed
Paa dine Læber, i dit Hierte No. —
Den folde Luna staaer saa bleg derude,
Dg figer ind ad Bindvet. Tidens Dronning!
Fortryd ei paa, jeg forekommer dig.
Et Par Minutter mindre eller meer
Kan Intet sige hende. Hun er din;
Thi Ormen graver alt i hendes Hierte.
En venlig Saft skal forekomme Smerten,
Dg giøre hende til det Støv, hun var.

Han gyder Giften i Bægeret.

Jeg følger efter, naar jeg først har druffet
Af Glædens Bæger. Hvorfor skulde Hugo
Da ingen Glæde nyde? Hun var lykkelig
Bed mig; jeg var det ingentid ved hende.
Dg Hemmeligheds-Hulen maa forsegles,
Hvor Daniel blev stødt til Loverne.

Han gaaer.

Hortensa kommer med et Lys, fulgt af Kunigunde.

Kunigunde venlig.

Tak, min Hortensa! jeg behøver ei
Din Hielp; jeg klæder selv mig af og paa.
Gaa til din Frøe!

Hortensa.

Lad mig hielpes jer!

Kunigunde.

Det vilde kun forstyrre mig. Jeg syssler

Hver Aften gierne saa en Timestid.
Gaa til Fru Bertha!

Hortensa.

Hun er ikke her;
Hun gaaer endnu vildtsværmende derude
I Haven i den maaneflare Nat.

Runigunde.

Hent hende dog! Hun kan forkiøle sig;
Saa varm som Dagen er, saa kold er Matten
Paa denne Klippe.

Hortensa.

Gud forlade mig,
Jeg troer, hun frygter for at gaae til Sengs.

Runigunde.

Hvi saa?

Hortensa.

Hun plages hardt af fæle Drømme.

Runigunde.

Saa maa du sætte dig ved hendes Side,
Og bede høit, til hun er slumret ind.
God Nat!

Hortensa.

I afflaaer da min Hielp?

Runigunde.

Min Moder!

Jeg bruger ingen. Skynd dig til dit Herstab!

Hortensa.

I er dog ikke vred paa mig?

Runigunde.

Hvi skulde

Jeg da vel være vred paa dig?

Hortensa.

Jeg frygter,

Min Tale har fortørnet jer i Gaar.

Kunigunde sukker.

O, gid jeg havde lyttet til dit Raad!

Hortensa

opdager Billedet.

Hvo hænger der?

Kunigunde.

Elisabeth, min Helgen.

Hortensa.

J ligner eders Helgen.

Kunigunde.

Tro det ei!

Jeg er, trods al min Stræben undertiden,

Et Verdensbarn, og fuld af Videnskab.

Hortensa.

J lidenskabelig?

Kunigunde.

Hevngierrig er jeg.

Gun leder.

Hvor er nu den ulykkelige Seddel?

O, Gud skee Lov, jeg sønderrev den atter! —

Jeg kan ei finde den. J Fald han seer den,

Hvad troer han?

Hortensa.

Hvilken Seddel, ædle Frue?

Kunigunde

folder sine Hænder.

Tilgiv mig, Sanct Elisabeth! og lær

Mig Taalmod og Standhaftighed herefter.

Hortensa.

Maa jeg vel vide, hvad der ængster eder?

Kunigunde.

Hortensa! see — jeg mødte ham i Aftes
 Ved Klippetrappen, træet og vild af Kampen.
 Han sværmed — Gud maa vide, hvad han meente;
 Men uden Tvivl har jeg igien forstyrret
 Et kjærligt Stævne mellem ham og Bertha,
 Thi kort tilforn jeg skued hende vild,
 Forfærdet ile bort. — Han drog sit Sværd,
 Aftvang mig Taushed om sin Videnskab.
 Jeg gif forbittret hjem; hevngierrig greb
 Jeg Pennen, satte mig til Skriverbordet,

Med Taarer.

Og -- tænkt, Hortensa! — jeg beslutted at
 Forflage ham, min Husbond, for min Broder.

Hortensa.

Det var ei vel. Imellem Ægtefolk
 Bør Himlen mægle Fred, ei nogen Fremmed.

Kunigunde.

Tak, min Elisabeth, min fromme Helgen!
 Ja ja, Hortensa! det var hendes Haand.
 Jeg sad forbittret skrivende, da steg hun
 Med fra sit Billed, rørte ved min Skulder,
 Og som jeg hæved Diet, saae hun himmelsk
 Paa mig med sine store, blide Dine,
 Drog med sin hvide Haand Papiret bort
 Med venlig Trusel, rev en Rift deri,
 Og kasted det i Støvet.

Hortensa.

Det var eders
Samvittighed, jert eget gode Hierte.

Runigunde.

Med Skræk maa jeg tilstaae dig det, Hortensa!
Hugo er inderlig fordærvet. Jeg
Vil gaae i Kloster — jeg vil bede for ham.
Gud vil bønhøre mig. Endnu maaskee
Kan Hugos arme Hierte reddes.

Hortensa.

Uf!

Runigunde.

Gaf nu til Bertha!

Hortensa

kysker hendes Haand.

Himlen styrke jer!

Hun gaaer.

Runigunde

kæler, naar hun er alene, for Selgenbilledet.

Du, som er saa venligt forestillet!

Du, som smiler til mig fra dit Billed

I et himmelfarvet Klædebon!

Styrk det svage Hierte, hæv min Aand,

Vær mig med Taalmodighed at tage

Al den Malurt, Livet har tilbage.

Lidlig Fromhed har dit Liv forsødet:

Alt som Barn med Psalmebog paa Skjød

Sad du, for du kiendte Munkeskrist;

Men dit lille Die hvilede stivt

Paa den store Bog, som dig var givet
Til din Trøst og Salighed i Livet.

Ydmygt hængte du paa Korsets Ranter
Kronen med Rubin og Diamanter,
Tænkte paa din Frelser's Tornegreen,
Spandt med Arme Horren af din Teen,
Lindred Nød, og hævdede dit Die
Mod Barmhiertigheden i det Høie.

Af, dit Liv har Himlen velbehaget!
Skovens Fugle sang paa Kirketaget,
Da dit kolde Legem ned blev lagt;
Himlen stod i sin sapphirne Pragt.
Evig skal vort Land du hellig være,
Altre ryge til din Helgenære.

Du, som nu Allsaligheden fatter,
Min Elisabeth! see til din Datter.
Hendes fulde Hierte mangler Ord.
Stræbt hun har at gaae i dine Spor;
Af, hun var for skrøbelig en Kvinde!
Beed til Naaden for mig Synderinde!

Hun rejser sig.

Ja, hellige Maria! jeg er din.
Han trænger til et heftigt jordisk Bryst,
Som ganske fyldest kun af ham; det kunde
Jeg aldrig skienke ham. Vel, jeg vil tvinge
Den skrøbelige Kvindes Midfærdighed.
Jeg gaaer til dig — og han beholder hende.
Det er det Gæste, som end maa skee

Kan redde hans oprørte Siæl. Han mangler
 Ei Følelse. Min Frelser! du opoffred
 Dig huldt for mig, og skulde jeg da ikke
 Udholde det Par bittre Dieblikke?
 Ja, den Beslutning gjør mig let om Hiertet.
 Nu vil jeg gaae til Sengs. Skee Himlens Villie!
 Hvis Skibet sønderslaaes paa Verdens Hav,
 Saa veed jeg dog en Havn, hvor jeg kan reddes.

Hun tager Bægeret, som staaer paa Bordet.

Først en Drif Vand! Du køle Klippefælde,
 Hvor ofte har du gvaaget den Beflemte!

I det hun vil drikke, banker det paa Døren. Hun sætter
 Bægeret atter paa Bordet.

Kom ind! — Hvo kan besøge mig saa silde?

Bertha kommer.

Kunigunde.

Åh, Bertha! er det dig?

Bertha.

Tilgiv mig, fiære

Beninde! dersom jeg forstyrer dig.

Kunigunde.

Vil du ei gaae til Sengs?

Bertha.

Det er saa lyst,

Den fulde Maane skinner klart derude.

Man kunde gierne gaae den hele Nat

Imellem Blomsterne; det er som Dag.

Kunigunde.

Du trænger vist til Hvile.

Bertha.

Twærtimod!

Dg Natten har i dette blege Skin
En Skønhed, som man savner reent om Dagen.
De brede Skygger og den stærke Duft!
Saa svalt, saa svalt! Dg saa paa Klippen hist
Udsigten over Dalene. Mig tyktes,
Som saae jeg i det klare Maaneskin
Min Borg i Franken.

Kunigunde.

Det er reent umuligt.

Bertha.

Jeg troer det gierne, men det tyktes mig,
Som saae jeg den, og som den stod i Lue.

Kunigunde.

Om Natten ligne Klipperne hverandre.
Et fugtigt Blus har du vel seet fra Mosen.

Bertha.

Ja, uden Tvivl. — Hvor langt er herfra til
Jerusalem?

Kunigunde.

Åh, der er meget langt!

Bertha.

Du maa ei lee mig ud, men som jeg stod
Dg stirred høit fra Klippen over Sletten,
Da syntes mig, som laae den store Stad
Klart for mit Øie med sit Oliebierg,
Dg Golgatha med tre fulsorte Kors.

Kunigunde.

Hvad du har seet, er Braubach, hvor paa Bakken
Retfærdigheden skrækker med sit Mærke.
Tre sorte Steiler staae paa Retterstedet.

Bertha.

Ja, seer du? det er just det Herlige;
Den mørke Nat forædler hver en Gienstand.
Jeg havde gierne staaet til i Morgen;
Men Duggen faldt tilsidst dog alt for kold,
Og Natviolen dufted mig for stærkt.

Kunigunde

tager medlidende hendes Haand.

Gaa i din Seng, min stakkels Bertha!

Bertha.

Hvi

Beklager du mig da?

Kunigunde.

Du er saa kold.

Bertha

seer ind i Alkoven.

Din Seng er bred; der er vel Plads til To.
Jeg faaer et Indfald — du maa ikke smile —
Erindrer du, at vi som Piger tidt
Sov sammen mangen Nat, naar ei vi kunde
Tilendebringe, hvad vi havde Alt
At tale med hinanden?

Kunigunde.

Vil du blive

Hos mig i Nat?

Bertha.

Al ja, det vil jeg gierne.

Kunigunde kysser hende.

Kan du tilgive mig, at overilet

Jeg bød dig hid? Jeg meente dig det vel.

Bertha.

Det veed jeg. — Hvad er Tiden?

Runigunde.

Det er Midnat.

Bertha gysrer.

Runigunde.

Du skælver?

Bertha.

Åh, jeg har forfølet mig
I Haven; Maanelyset var saa koldt.

Runigunde.

Gaa flød dig af, og gaa i Seng!

Bertha

stirrer ind i Ålkoven.

Den Seng

Er mig for bred. — Hvad er det for en Helgen,
Som hænger der?

Runigunde.

Sancta Elisabeth.

Bertha

fastar sig paa Knæe.

Ora pro me, sancta Elisabeth!

Runigunde.

Fat dig, mit Barn! Du er ei vel.

Bertha staaer op.

Åh nei!

Det trykker mig for Hjertet. Har du ei
Et køligt Bæger Vand i Nærheden?

Runigunde.

Her staaer paa Bordet et, som nys er hentet
Fra Klippefilden, det er ganske friskt.

Bertha drikker.

Kunigunde.

Drif ei saa meget Vand! En Draabe Viin
Var dig vist mere tienlig.

Bertha

sætter Bægeret hen.

Det gjør godt!

Kunigunde.

Vil du da blive her i Nat hos mig?

Bertha.

Kunigunde! kiender du den gamle Psalme:

„Dagen viger og gaaer bort,
Natten bliver tyk og sort“?

Kunigunde.

Vel gjør jeg det; det er en Aftenpsalme.

Bertha.

Der er et Vers deri, som altid har
Behaget mig saameget i min Barndom:

„Fire Fiæle er min Pragt,
Hvorudi jeg bliver lagt
Med et Lagen og lidt meer,
Gier ikke — eier ikke saa en Fier!“

Kunigunde urolig.

Nu vil jeg falde paa din Kammerfrue.

Bertha

stirrer ud af Vinduet.

Den er ei gaaet ned endnu, den straaler.
Jeg maa igien ud i den friske Luft,
Jndsfuge Lysets Glands endnu engang —
Jeg slumrer tidsnok uden Luft og Lys.

Kunigunde.

Hvor vil du hen?

Bertha.

I Haven, ud i Haven,
I Maanskin mellem Malverne derude,
Og stirre over til Jerusalem.

Kunigunde.

Vi, Bertha! Jeg forlader dig ei nu,
Jeg følger med. O, den Ulykkelige!

De vil gaae, Hugo møder dem i Døren.

Hugo studsende.

Bertha! hvad gjør du her?

Bertha.

Frisk Luft! frisk Luft!

Kunigunde

trækker i Klokkestrængen.

Hun er ei vel. — Læg dig lidt paa min Seng!
Den kolde Natteluft gjør det kun værre.

Hortensa er imidlertid kommet ind, hun og Kunigunde lede
Bertha til Alkoven.

Hugo

gaaer hen til Bordet, og stirrer forfærdet i Bægeret.

Det er alt tømt til Bunden!

Kunigunde.

Hun har Kramper.

Hugo

tager Bægeret, og gaaer hen til Kunigunde i en ghyselig
Spænding.

Har Bertha eller du tømt dette Bæger?

Kunigunde.

Hun.

Hugo skriger.

Bertha?

Kunigunde.

Ja.

Han kaster Bægeret til Jorden, og skjuler sit Ansigt i sine Hænder.

Kunigunde.

Den Ulyksalige!

Hvad aner mig?

Hortensa i Alkoven.

O, Gud! min arme Frue!

Der staaer et rædsomt Skum for hendes Mund.

Hugo.

Hielp! Bertha! Hielp! Forgift! hun er forgiftet!

Han kaster sig fortvivlet ved Sengen.

Treugott med Til.

Ik, ædle Herre! vi er om en Hals,

En Skare Fiender har med List indtrængt sig

I Borgen, følger mig i Hælene.

Det er for silde, der er ingen Udflugt!

Harald med Sværd i Haand. En Skare Benæbnede.

Harald i Døren.

Hvor er han? Ridder Hugo!

Hugo

springer forbittret op, og drager sit Sværd.

Her, Forbavne!

Harald træder frem.

Svar: est du Walthers Morder?

Hugo.

Hvo har givet

Dig Ret til slikt et Spørgsmaal?

Harald.

Dette Sværd

Dg et uskrømtet Venskab.

Hugo.

Denne Klinge

Skal svare dig.

De fægte, Harald falder.

Harald.

O, Philip Walthers! nu
Adskiller ingen Død vort Venskab meer.

Han døer.

Hugo

raaber til ham:

Viid, før du døer, at Philip Walthers selv
Var Marsag i sin Skiebne! Havde Walthers
Saa mandigt mødt mig med sit Sværd, som du,
Saa var han ikke tumlet ned i Hulen.

Ruprecht,

som har trængt sig giennem Mængden, borer Hugo Dolken
i Brystet med den venstre Haand, og raaber:

Tag der din Straf for Walthers og for Moritz!
Han faldt? Ha ha! det koledde min Hevn.

Han kaster Dolken fra sig med en vild Glæde.

Nu maae J gierne dræbe mig igien,
Hvo der har Lyst! Men hos min Moritz vil jeg
Begraves i Sanct Catharine Kirke
Bed Messingpladen, for de brogede Ruder;
Hvis ikke bliver jeg en frygtelig
Rnegt Ruppert, som forfærder jer om Natten,
Dg leder efter min blodstænkte Dolk.

Han gaaer.

Skammel.

Han raser. Følger ham, I tydske Svende!
I Danske! tager eders Husbonds Liig,
Og bærer ham forsigtigt ned af Klippen.

Skialm.

Hvor skal vi jorde ham?

Skammel.

Hos Philip Walthers

Bag Rosenhækken nedenfor ved Trappen.
Den Blads skal vies ind til et Capel.
Hans Skjold og Landse bringe vi til Danmark;
Han brugte dem til Vre for sit Nord,
De hænge skal i Roskildes gamle Chor.

De gaae alle, uden Kunigunde, som bliver hos den døende Hugo.

Kunigunde

efter en kort Taushed, med al Jnderlighed.

Min elskte Husbond!

Hugo

med brudt Stemme.

Kunigunde, kom!

Jeg har en hæsliq Tvivl paa Hjertet — end den!

Kunigunde.

O, vend din Siæl til den Korsfæstede!

Hugo.

Swærg ved det dunkle Blod, som flyder her
Ud af mit Bryst — swærg: est du ikke skyldig?

Kunigunde.

Åt jo, min Ven! jeg er en syndig Qvinde.

H u g o

viser hende Brevet.

Siig: har du ikke skrevet denne Seddel?

R un i g u n d e.

Jo jo, det har jeg.

H u g o.

Ekynd dig, før jeg døer!

Hvad var din Hensigt med den?

R un i g u n d e.

Af, jeg vilde

Beflage for min Broder Rudolf mig,

Fordi du elskte Bertha, og fordi

Du saared mig saa dybt med heftig Brede.

Du seer den overstrøget, sønderrevet;

Jeg sværger ved den hellige Guds Moder,

Mit Forsæt var fortrudt, som det var fattet.

H u g o.

Far hen i Lusten, luftige Beviis!

Du brænder, som et Brevsbrev paa Helved,

Mig i min Haand.

Han kaster det fra sig.

En større Synd, min Hustru!

En større Synd, hvis jeg skal døe med Ro.

R un i g u n d e.

Min Synd var stor, jeg har et Dieblif

Forglemmt min Pligt, nu Gud har straffet mig.

H u g o.

Mit Hoved svimler.

R un i g u n d e.

Læg det i mit Skød!

H u g o

Lægger sit Hoved i hendes Skød.
Bed for mig, Kunigunde! hos din Gud.

Kunigunde.

Ja, jeg skal bede for min Hugo, naar
Jeg beder for mig selv. Snart seer jeg dig
I Evigheden, elskte Husbond!

H u g o.

Amen! —

Du elskte mig?

Kunigunde.

Du var mig saare kjær.

H u g o.

Eaa veed du da, hvad Kjærlighed formaaer.

Kunigunde.

Alkjærligheden vil tilgive dig.

H u g o.

Ja, ja! der er en Evighed.

Kunigunde.

Tilvisse!

H u g o.

En straffende Retfærdighed.

Kunigunde.

En bundløs

Barmhiertighed. Vend dig til Naadens Throne!

H u g o

ængstet i Dødskampen.

Eaa lad de blege Skygger først gaa bort
Derhenne!

Runigunde.

Hvor?

Hugo.

See, hvor de vinke mig!

Ja ja, giv Tid, min Bertha — Philip Walthers —
Et Dieblig! jeg følger jer — i Hulen.

Runigunde.

O, Himmel!

Hugo

reiser sig overende med brustne Dine, og siger hemmelighedsfuld:

Naar det rasler her i Borgen
Bed Midnat, og du seer tre blege Skygger
Gaae giennem Salen her: den ene blodig
I Tindingen, den anden blaa af Gift,
Den tredie med en rusten Dolk i Brystet —
Med brudt Stemme.

Ængst — ængst dig ei, om end de træde lige
Hen for din Seng! Hold dine fromme Hænder,
Og bed til Gud for deres Salighed!
Maaskee han hører dig.

Han synker tilbage med et Krampetræk, og døer.

Runigunde

paa Knæ med oploftede Hænder.

Barmhiertighed, tilgiv ham! Du, som stred
For Stovets Synder, see med Naade ned!
Lad ei Samvittighedens Ild ham smerte!
En grusom Lidenlskab betvang hans Hierte.
Hvis ei en Drm derind sig havde bor't,
O, det var bleven godt, som det var stort.

Tilgiv ham! Denne gamle Borg skal være
En Kirke, min Forløser! til din Ære.
I sorten Bai og lange hvide Liin
Skal Kunigunde nu kun kaldes din.
Som fromt Capel sig hvælve dette Kammer,
Hvor Lampen eensomt over Graven flammer;
Hvor Kunigunde daglig synker ned
Med Bøn for ham til dig, Barmhiertighed!

Hagbarth og Signe.

Tragoedie.

Personerne.

Bera, Dronning i Siælland.

Alf og } hendes Sonner.
Alger, }

Signe, hendes Datter.

Hagbarth, Sofonge fra Trondhiem.

Hamund, hans Staldbroder.

Halløge, Skiald.

Rinda, fylla og andre Terner.

Grim, Erik og flere Drabanter.

En Herold.

Handlingen foregaaer i Lunden ved Bera's Gaard. Man seer Havet i Baggrunden, og Signes Buur næsten skjult bag Træerne. I Forgrunden et Fanger-taarn med Randgitter.

Forste Handling.

Morgen.

Der blæses i et Horn fra Stranden, som besvares fra Landet.
Grim og Erik komme med Hellebarder fra Skoven.

Grim.

Det er en Normand.

Erik.

Nei, en Svensk.

Grim.

En Norsk,

En Trønder. Seer du ei de sorte Seil?

Erik.

Herolden stiger af sin Baad paa Strand.

Grim.

Og blæser i sit Horn. Jeg svarer ham.

Han blæser i Hornet.

Den norske Herold
kommer.

Hil eder, danske Kæmper!

Erik.

Tak for Dnsket!

Hvad vil J? Kommer J med Fred?

Normanden.

Forstaaer sig;

Saa vidt som Krig kan føres fredelig.

Grik.

Du taler, som Præstinden, naar hun spaaer.

Grim.

Tal reent ud, hvis du est for Urlighed.

Normanden.

Seer I den lange Drage med Guldmaster
I Bugten hist?

Grik.

Hvad bringer den til Danmark?

Normanden.

Ung Hagbarth, Konning Hakes Son, fra Trondhiem.

Grik.

Og hvad vil han?

Normanden.

Forføge sine Kræfter,

Og bringe danske Egeløv til Norge,

I Fald det lykkes ham at vinde Krandsen.

Grim.

Hans Navn berømmes vidt i norske Havne.

Normanden.

Nu vil han høste Roes i danske Skove.

Dog ønsker han ei Krig, men kun en Tvekamp.

De unge Konger, Alf og Alger roses

I Norden høit for deres Tapperhed;

Derfor vil Hagbarth prøve Kræfter med dem,

At Asa-Thor i Thrudvang maa bedømme

Hvo af de Tre er bedst, skiondt Alle Helte.

Han sender mig med Bøn til Dronning Bera,

At maatte hilse hende først i Hallen.
 Hans Flok bestaaer af tyve gode Stridsmænd,
 Beredt, som han, at prøve Kræfter med
 En dobbelt Skare tappre Danske. Ei
 Af daarlig Pral, som var vi stærkere;
 Men den, som æsker ud, bør underkaste
 Sig dobbelt Fare. — Nu er Alting sagt.
 Viis os til Bera's Gaard, og skaf os fri
 Tilbagegang med Svar, I gode Evende!

Erif.

Det vil I ikke savne. Følger os!

De gaae.

Hagbarth kommer leende med en Rose i Haand, fulgt af Hamund.

Hagbarth.

Det var en blodig Kamp.

Hamund.

Du bløder, Hagbarth!

Plet ei din Riortel.

Hagbarth.

Kunde man da troe,

At sliq en ydmyg Skønhed vilde saare?

At listig den kun loffed fra sit Løv,

Før dybt at rive mig med sine Tørne?

Hvad falder man den skielske Blomst?

Hamund.

En Rose.

Hagbarth.

Dem har vi ingen af hos os, det jeg veed.

Hamund.

De kan vel komme der med Tiden.

Hagbarth.

Ha,

Elig kiælen Bæxt døer i vor Heltefuld.

Hamund.

Saa kiælen som den var, saa staf den dig.

Hagbarth.

Og, ved mit Sværd, det gav mig Godhed for den.
Hvorledes er den kommen her?

Hamund.

Fra Syd.

Den stod i Jomfru Signes Urtegaard;
Den grønne Hække bredes meer og meer,
Og voxer vel snart over hele Siælland.

Hagbarth.

Saa har jeg, uden selv at vide det,
Da gjort et Jomfruran af Signes Have!
En som forskyldt, nu bloder jeg til Straf.

Hamund.

Men lugt nu til den!

Hagbarth.

Ha, en liflig Lugt!

Hamund.

Saa smuk at see som Pigens Læbe, fod
Som hendes Kys, nær trykket til din Mund.

Hagbarth spogende.

En Alf, som gjør mig kiælen med sin Duft.

Hamund.

Dig kiælen? Der skal meget til. Men, Hagbarth!
Hvad vove vi, før vi har sikkert Leide!

Hagbarth.

Det vil dog ikke negtes os.

Hamund.

Jeg stoler

Paa Sønerne; men Dronningen er grum.
Den ældste, Alf, er hendes Diesteen.

Hagbarth.

Hvis Nogen vover Noget, er det os;
Vi æske To mod Een.

Hamund.

Desuden — nu,

Det er ei heller sagt, at Nogen falder.

Hagbarth.

Men rimeligt; thi, Hamund! man maa slaae
Af alle Kræfter. Udsæl er den Kamp,
Der fores kun forsængeligt paa Skromt.
Nei, Thor maa være med, Valkyrien
Maa svæve dybt, og Heimdal hist paa Broen
Maa aabne Valhals blanke Kobberport,
Eaasnaart de slebne Sværd i Kredsen blinke.

Hamund.

Saa ung og saa begierlig efter Døden?

Hagbarth.

Hvad er det hele Liv paa Jorden vel?
En Forberedelse paa Valhals Fester,
En Overgang. Jo snarere den leves,
Desbedre. Held den Kæmpe, der døer ung!
Han sidder smuk paa Idins Giestebænk,
Og elstes meer af sin Valkyrie,
End gamle Graaskæg, der forlader Jorden
Af Frygt for Graven og den blege Hel.

Hamund.

End stod du aldrig paa det bøgerige,

Det skønne Siælland. See dig om engang!
 Hvad siger du om disse Bakker, Buske,
 Om Fiorden, om den rigtbebygte Dal?
 Du lever kun i dine Heltedømme,
 Saa starblind for hver Lyst, som Enarensvend,
 Der neppe saae sit lange Sværd til Ende.

Hagbarth.

Og derfor trænger jeg til store Runer,
 Til den høitidelige Ræmpeskrift,
 Som Diet skuer langt fra, og som hæver
 Den raske Siæl med sine stolte Synner.
 See, derfor elsker jeg den norske Klippe,
 Som blotter fiæf sit nøgne Bryst for Volgen,
 Og koler i en evig Enee sin Jøse,
 Mens rødblaæ Lyn slaæ Skærset om dens Skulder;
 Den hvide Jos, der høres milevidt
 At styrte prægtig til sin Undergang,
 Forfærdeligst og lysteligst i Døden;
 Og Granen, rank og grøn, som aldrig visner,
 Men splintres kun af Auktors Tordenfil.
 Det elsker jeg, det er Natur, det hæver
 Mit Blik til Gudens blanke Heltevogn,
 Og Freias Rok, som spinder Livets Traade.
 Men disse nydelige Myretuer —
 Bifuber, om du vil, for travle Bier —
 For dem er jeg en starblind Evend, tilstaaer jeg;
 Men, reent ud talt, min Blindhed huer mig.

Hamund.

Gid denne Tro, gid denne Tænkemaade
 Maa evigt vare ved; men, Hagbarth! Hagbarth!
 Jeg frygter, det er Uerfarenhed,

Com taler af din Mund. Du est for ung,
 Est end ei seilet Klipperne forbi,
 Hvor sledske Havfru loffer Skipperen
 Med Glskovsviser i sin Malestrom.

Hagbarth.

Desbedre! Den, der overseer sin Fare,
 Kan undgaae den, i Tide styre Roret.
 End du?

Hamund.

Jeg er ei smuk, og mine Eframmer
 Bortskræmme Qvindens Blik. Desuden er
 Jeg kold, og fænger ei saa let; i Striden
 Dpluer kun Valkyrien mit Hjerte.
 Du sværmer med en Skialds letrørte Blod,
 Og synger varmt om din formeente Kulde,
 For at bevise ret, hvor kold du est.

Hagbarth.

Jeg elsker Asa=Thor og Hildurs Leg;
 Men derfor kan man gierne være varm.
 Kun Kulden har sit Hiem i Niffelheim.
 Jeg segter ei af Hevn, og ei af Had;
 Kun for at øve Kræften og mit Mod,
 Og for at vikle Krandsen om min Tinding.

Hamund.

Saa længe som jeg saadan kiender dig,
 Du finde skal en Broder tro i Hamund.
 Gaaer du en anden Wei — Farvel, ung Hagbarth!

Hagbarth fornærmet.

Farvel, Farvel! Gaa alt, i Fald du vil!
 Der holder ingen paa dig, Ungersvend!

Hamund.

Alt vred?

Hagbarth.

Hils dine Frænder hiit i Trondhiem!

Hamund.

Hagbarth! hvad nu?

Hagbarth.

Drag bort kun med dit Skib!

Jeg skal vel gjøre fyldest her med mit.

Hamund venlig.

Saa vær dog ikke strax saa brusende!

Hagbarth.

Ei hvad! du sætter Stolen mig for Døren.

Hamund.

Bist ei! Naar vi har overvundet Alf
Og Alger her, gaae vi til Drfenoer,
At kæmpe med den tappre Angantyr,
Med Frithiof.

Hagbarth.

Nei, naar denne Kamp er endt,
Saa bygger jeg mig strax et Jomfrubuur,
Taer Saa i Haand, og sommer hvide Liin,
Baldyrer Hiort og Hind i Silkevæven,
Og synger Viser med i Fruerstuen.

Hamund.

Fra Drfenoer gaae vi til Benden; derpaa
Til Rurik i Dublin. — Nu, see dog paa mig!
Kan du ei taale Skiemt?

Hagbarth

ryster hans Haand.

Jeg haaber, aldrig

At gjøre mig uværdig til dit Venskab,
Min gode Hamund!

Hamund.

Lad det Galsskab fare!

Min Mening er: Kamplysten var det Baand,
Som sammenholdt os. Den, som elsker, Hagbarth!
Har ikkun lidt tilovers for en Ven,
Hvis man skal troe, hvad den Erfarne taler.

Hagbarth.

Og jeg har hørt, at Elskov tværtimod
I reent og ædelt Venskab speiler sig,
Som Blomsten i den klare Sølvrefilde.

Hamund.

Tilgiv mig!

Hagbarth.

Benner!

Hamund.

Benner til vor Grav!

Ei fives meer!

Hagbarth.

Det kan jeg ikke love;
Men at ei Sol gaaer ned med Hagbarths Brede,
Det kan han love dig.

Hamund.

Det kan han holde.

Hagbarth.

Der kommer Nogen, lad os gaae tilside!
Vel var det, Freden blev saa hurtig sluttet;
Det havde været alt for underligt,
Hvis Fienden havde truffet Bennerne
Selv i en heftig Strid.

Hamund.

Nu, hvorfor det?

Sligt Underværk har man vel tiere seet.

De gaae.

Alf kommer med Erik.

Alf

mørk og alvorlig.

Lad Hagbarth vide strax, han er velkommen;
Men viis ham hid! Min Moder ønsker ei
At see ham hist i Salen. Man vil møde
Ham her, og række ham til Velkomst Hornet.

Erik gaaer.

Alf

gaaer med langsomme Skridt hen for et stort Træ.

Mig bæres for, at denne Dag vil ende
Min dybe Tungesind, skienke Siælen Binger,
Og samle mig med dig, o min Gyrithe!
I Dag — just nu i Dag — er hendes Dødsdag.
Tre hundred fire og tredsindstyve Furer
I Barken staae — nu skærer jeg den sidste.

Han ridser i Træet med sin Daggert.

O, gid det var den sidste! — Du har seet
Fra Freias Sal din Beilers Trofasthed.
Han har kun levet i Erindringen.
Dit Billed svæved for ham, uforfrænket
I al sin Glæde og Skønhed. Med jeg hiem
I sene Vinterqvæl, da stod dit Gienfærd
Bed Borgeledet, rankt og svøbt i Maar,
Og gif i Møde mig i Maaneskinnet.
Naar Signe rakte Hornet — var det dig;
Jeg greb om hendes Haand, og trykte den
Med uforstaaet Ild til dette Hierte.

I Sommer svæved du saa yndigt her
 I Bøgeskoven mellem disse Blomster;
 I hver en rank, en letbevæget Skygge
 Jeg troede vist at kiende dig. O, Freia!
 Da saae jeg dig igien paa Dodens Baare:
 Med brustne Blik, de hvide Hænder lagte
 Paa Brystet, Rinden murehvid, og Diet
 Tilbagestunken i sin dunkle Hule. —
 Nu har du seet, at Alf kan elske dig,
 At ei hans Omhed var et Feberblus,
 Der dunstede bort alt med den aarle Morgen.
 Udstaaet har din Ben sit Prøveaar;
 Nu ynkes Freia, samler mig med dig,
 Og denne unge Helt, som troer at drives
 Af egen Greløst — er en Herold kun
 Fra hendes Sal, som i en venlig Strid
 Det røde Tegn skal trykke paa mit Bryst,
 Der skaffer Udgang mig til hendes Himmel.

Alger

kommer bevæbnet fra Isse til Fodsaal, i et nyt og glimrende Harnisk,
 med nedslaaet Hielmgitter.

Alf

gaaer ham i Møde, uden at kiende ham.

Hvo est du, Fremmede? Dit skionne Harnisk
 Forkynder mig, at du est Drotten selv.

Alger.

Ja, jeg er Drotten.

Alf.

Det er Algers Røst!

Alger.

Hvad! Alger?

Alf.

Det er Alger selv!

Alger

flaaer leende Hielmgitteret op.

Umuligt!

Hvor fik vel Alger slige Baaben fra?

Alf.

Bed Odin, jeg maa selv forundre mig.

Alger.

Du veed det ei?

Alf.

Saa ganske nye, saa smukke!

Alger.

Saa stærke! See engang den hvalte Hielm,
Dg hvor den slutter mageligt om Hagen!
Run Hielmegittret er en Emule trangt,
Dg Sværdet gaaer lidt vanskeligt af Balgen.

Han drager det.

Alf.

Det blinker klart i Solen, som en Flamme.

Alger.

Dg bider skarpt i Striden, som en Vind.
Jeg kan ei faae det rigtigt ind, det gaber
Bed Hialtet. Lad saa være! det skal vænnes
Til Emidighed ved Brugen. — Men hvad siger
Du om mit Skjold?

Alf.

En prægtig Maane.

Alger.

Føl dog,

Hvor let at bære! Kobberknop i Midten,

Saa Sælhundskind, og uden om en Guldrand,
Der sættes kan for Munden, naar man stormer
Til Strid og synger Bragemaal, saa Lyden
Kan hvisle grumt forfærdeligt tilbage,
Og gyde Frygt i rædde Fienders Hierter.
Saaledes er det Alt; Armstinnerne,
Bynhoserne — som støbt om mine Lemmer,
Og Alt forsynet vel med blanke Spænder.

Han slaaer paa sit Skjold.

Ei Thor i Thrudvang har en bedre Rustning.

Synger:

Vi slaae med vore Sværde,
Og svinge gyldne Skjolde
Høit i Hildurs Rege,
I Gyrsund paa Sneffen.
Med Blod vi farve Bølgen.
Evolnirs Hatte flinge
I Skedeluens Trætte.
Det er, som smukke Skjoldmøer
I fiælen Arm at kryste.

Alf.

Men siig mig dog: hvor fik du Alting fra?

Alger.

Hver gaaer sin egen Vej i dette Liv.
Mens Alf i Skoven gik, hvor den var mørkest,
Og sukked for en Mø, som var hos Freia,
Gik Alger til den gamle Fjolsnir Emed.
Du havde sielden Tid at tale med mig
For dine Drømmerier; sidde hjemme
Og tomme Horn i Hallen, gad jeg ikke.
Hvad var at gjøre da? — „God Aften, Emed!

Vil du vel tage Alger i din Lære?"

— „Hvorfor ei, Søn?" — Jeg gif hos ham et Aar,
Hjalp ham, han underviste mig; og mens
Du gif og grubled mellem Bogene,
Stod Alger nede ved den klare Kilde,
Og hamred Staal, og svalte det. Saaledes,
Lidt efter lidt, blev denne Rustning færdig.
Og Aaret løb for mig snelt, som en Elange,
Mens det for dig krøb langsomt, som en Snegl.

Alf.

Heel vel, min Broder! at du nu har Vaaben;
Her kan du bruge dem.

Alger.

Hvad mener du?

Alf.

Har du i Fiorden seet de norske Skibe?

Alger.

Nei, reent ud talt, jeg har den hele Dei
Kun seet paa mine Vaaben og mit Skjold.

Alf.

Forsængelige Jugl, som kroer sig stolt
Af sine Fjær!

Alger.

Nei, af sin Klo, sit Næb.

Alf.

Ung Hagbarth, Konning Hakes Søn, fra Trondhiem
Er landet her, og æsker os til Kamp.

Alger.

Til Holmgang?

Alf.

Ja! med tyve tappre Svende.

Han byder stolt og mode ham paa Næsse
Med dobbelt Stykke.

Alger.

Det var flippeskift.

Hagbarth

triner frem uden Baaben og Kappe.

Tilgiver denne Dristighed, I Herrer!

Alger.

Er det vor Fiende?

Alf.

Uden Tvivl.

Alger

drager sit Sværd halvt ud.

Forvovne!

Du drister, uden Barsel, uden Drlov,

Dig paa den danske Strand?

Hagbarth rolig til Alf.

Jeg har jo Drlov

Til denne Landgang? Har jeg ikke?

Alf.

Jo! —

Min Broder! overil dig ei.

Alger fatter sig.

Jeg vilde

Kun prøve Sværdet, om det gik af Skeden.

Det er lidt nyt, lidt trangt endnu.

Hagbarth

med et stolt Blik paa Alger.

Det trænger

Formodentlig til Dvæsse.

Til Alf.

Din Evend

Har sagt mig Veras Billie. Jeg kommer,
Som fremmed Mand sig sømmer, uden Baaben
Og uden Kaabe, staaer for eder her
Jem Skridt i Afstand, med min høire Haand
Om venstre Haandled, røgter saa beskedent
Mit Grinde. Hvad har I meer at fræve?

Alf.

Slet Intet. Og vi veed dit Grind alt.
Kun hvad der angaaer dobbelt Magt, forskaan os!
Vi skal vel værge os, skiondt enfelte.

Hagbarth.

Hvad agter du paa min Forvovenhed?

Alf.

Jo, meget.

Hagbarth.

Regter du —

Alf.

Din Fordeel smilte,
Til hvilken Kant saa Lyffens Vægtsskaal hang.
Bandt vi — hvad Under? vi var To om Een;
Men seired du — ha, hvilken Heltegierning!
Og dog vi skulde sætte, mener du,
Et dobbelt Liv paa denne flette Tærning?
Hvor egennyttigt!

Hagbarth.

Bed min Faders Aske,
Du est den Første, som beskylder mig
For Egennytte, danske Evend!

Alf.

Vi blændes

Ei her i Dalen af det Prægtige.

Hagbarth.

Du taler stolt.

Alf.

Det kan man, tænker jeg,
Selv i et Land, hvor der er ingen Fielde.

Alger.

Fortræffligt, Broder! Hagbarth er en Trønder,
O, han kan vist fortælle dig om Hunden,
Som Gisten satte over Trønderne,
Som talte tre Ord, naar han gisgede eet.

Hagbarth.

Man seer, at Barnet nylig sluppet er
Fra Ammestuen; han kan Eventyr.

Alger.

Nu, ved min Faders høie Bautasteen,
Nu est du Dødens Mand. Hent dine Baaben!
Jil — hent dem!

Hagbarth.

Alger! jeg skal hente dem.

Wil gaae.

Alf

holder ham tilbage.

Bliv, Hagbarth! — Alger! jeg tilstedder ei,
At Kampen skuffes. Gatter eder! — Alger!
Blid ei din Læbe. Du var første Mand;
Hvad Andet var for Hagbarth vel at svare?
Sy, Alger! egge sig til Harm, for derved
At føle mere Styrke? det er Feighed!

Kun Finnen, Lappen drifker stærke Drifke,
 For at faae Mod i Krig; men Odins Øt
 Besjales kun af Hoimod. Det er usselt,
 Blot at fornærme for at faae en Kamp.
 Betragter da hvert Bredeord som usagt!
 Ung Hagbarth stride skal med Een af os,
 De Andre med hans Kæmper; saadan fort,
 Til tyve Mand mod tyve. Hvo af os
 Der skal bekæmpe Hagbarth, det bestemmer
 Min Forstefødselsret — og det er mig.

Hagbarth.

Belan, jeg er tilfreds.

Alger.

Hvem faaer da jeg?

Hagbarth.

I Fald du vil, den Helt, som kommer der,
 Min Baabenbroder Hamund.

Alger.

Er han Drot?

Hagbarth smilende.

Ja, det forstaaer sig; Drot paa sine Skibe,
 Som du og jeg.

Alger.

Er han af Kongeblood?

Hagbarth.

Jeg skulde næsten troe det. Hamund! har du
 Din Stammetavle med?

Hamund.

Læs disse Runer!

Han drager sit Eværd, og rækker det til Alger.

Alger læser:

„Min Byrd er god; jeg bærer
I Odelsbierget,
Og Blod af Drotter blandte
Min Bjørnetunge.“

Rækker ham det tilbage.

Hvem skrev dit Sværd den Roes?

Hamund tor.

Jeg selv, en Aften,

Da Skræping havde fældet fire Jarler,
Og nogle Kongesønner, uberegnet.

Alger.

Jeg hevner dem, du Stolte!

Hamund.

Megen Vre,

At du mig finder værdig, unge Herre!

At slide Kræmmereggen af dit Sværd.

Alger.

Man hører tydeligt, du est en Bonde.

Hamund.

Slip Staalet først paa denne grove Sandsteen,

Saa kan det siden hvæses paa den fine.

Man hører Trommer og Floiter.

Alf.

Vor Moder, Dronning Bera, Søster Signe

Sig nærme hist fra Gaarden, for at bringe

Dig Velkomsthornet efter Ekif. Tilgiv,

At ei de byde dig til Høieløft!

Du indseer selv — en Moder og en Søster —

Hagbarth.

Jeg indseer Alt, og skienfte gierne dem

Selv denne Høflighed, hvis ei jeg frygted,
At Dronning Bera misforstod min Vortgang.

Drabanter og Spillemænd. Derpaa Dronning Bera med Signe,
fulgt af Avinder. Naar Bera staaer for Hagbarth, be-
tragter hun ham med et stolt Blik.

Bera.

Est du den unge norske Drot fra Trondhiem,
Som æsker mine Sonner til en Kamp?

Hagbarth.

Ja, Dronning Bera! Hagbarth Hakeson.

Bera

vender sig til Alf.

Hvordan er Kampen afgjort? Gen mod To?
Det vil jeg ikke haabe.

Alf.

Nei, min Moder!

Der strides Gen mod Gen.

Bera.

Vel! Og hvor mange?

Alf.

Ung Hagbarth stiller tyve Mand i Marken.

Bera smilende.

Saa mange Maager flyve daglig jo
Fra Kattegattet, at fortæres af
De danske Drne. Hvordan vil I hugge?

Alf.

Paa baade Hænder; Skioldene paa Ryggen.

Bera.

Hvor mange Hug?

Alf.

Jeg tænker, som man pleier:
Tolv stærke Slag, for hver af Aserne.

Hagbarth

med Blikket paa Signe.

Og tre endnu for Freia!

Alger lystig.

Det var femten!

Alf

med et Blik til Himlen.

Ja, tre for Freia!

Bera.

Signe! bring ham Hornet
Til Hilsen, Afsked, og til Kampens Velkomst.

Signe med Hornet.

Advar, Kong Hagbarth! Hil dig.

Hagbarth.

Drif mit Held!

Signe.

Held dig til Heltedøden, som du søger!

Hun drikker.

Hagbarth

med tvungen Munterhed.

I Fald Valkyrien mig bringer Hornet

I Valhal, skøn at skue til som du,

Saa var vel Reisen did et Dnske værd.

Han drikker.

Signe

til sine Brodre.

Jeg ønsker eder Intet; I forstaae

Vel uden Ord mit søsterlige Hierte.

Bera

gaaer imellem sine Sonner, og tager dem med Værdighed hver
ved sin Haand.

Det er ei første Gang, hiertelskte Sonner!
 At, revne fra det moderlige Bryst,
 Med Sang og Klang I Faren gaaer i Møde.
 Thor vinker eder; følger Hammerguden!
 Grindrer eder, at det gamle Siælland
 Staaer fuldt af Bautaſtene; lad den Storm,
 Som hviſler over diſſe Stenes Rumer,
 Mens Eggeſtoven ſkiælver, lig en Skjold
 Opplue Kraſten, ſom I fik fra Skjold!
 At dette Hierte ſkiælver — det er Svaghed.
 Jeg er en Qvinde, jeg er Moder. — Alſ!
 See mig i Diet. Alger! ſlaa dit Gitter
 Lidt meer i Beiret. Saa! — Dan Myſkilatis
 Høitidelige Faderskygge ſtiger
 Fra Kampetiſten, han omſvæver eder.
 Gaaer I til Balhal — vel! — Gen i det Mindſte
 Hiemvende ſeirende, ſom Rigets Arving.
 Min Alſ — dig gav Naturen første Ret —
 Dog, Moderhiertet bor jo elſke lige.
 Min Alger! du eſt uforsagt. — O, Alſ!
 See ei ſaa mørkt, dit Die maner Døden.

Sun fatter ſig, og vender ſig til Hagbarth.

Ei ſandt, det er behageligt, det kildrer
 Den unge Helt, at bøie Qvindens Stolthed?

Med ſtigende Kraſt.

Men Aſerne vil høre Beraſ Bønner,
 Og blødende for diſſe Kæmpers Eværd,
 Vil du i Aften, ſtraft paa dunkle Balplads,

Med store brustne Dine stirre fra
 Dit Græs mod Stierne, mens Ravnene flager
 Fra Dviſt til Dviſt, forfærdet for dit Liig,
 Men hungrig efter Riødet af dit Hierte! —
 Kom nu, min Datter! Alger, Alf, Farvel!
 Jeg qvæler Graaden — qvæler I den Stolte!

Hun gaaer; alle følge, uden Hagbarth og Hamund.

Hamund.

Hvad Ord der dog kan ſiges af en Qvinde!
 Til Raſtrond ile du med ſamt din Spaadom,
 Du blege Hel!

Hagbarth

ſtirrende efter Signe.

O, lad du hende tale!

Hvi jog du hende bort? Hvi gif hun alt?

Hamund.

Hvad? vil du høre flere Forbandeſer?

Hagbarth.

Jeg har ſlet Intet hørt, jeg har kun ſeet.

Hamund.

Da ſaae du noget Emuſt.

Hagbarth.

Ja, ſaare Ekſønt.

Hamund.

Et Nattespøgelse med ſkumle Bliſ.

Hagbarth.

En Dagens Alf med lyſegule Lokker.

Hamund.

Jeg taler om Fru Bera.

Hagbarth.

Jeg om Signe!

Hamund.

Hvad fattes dig? Du drømmer, trækker Beiret?
Dit Die svømmer? Rinden brænder? Hagbarth!
Er det en Tilstand for den stærke Helt,
Som gaaer i Kamp?

Hagbarth.

Strax, strax. Hent mine Vaaben!

Hamund.

Epild Tiden ei, følg med!

Hagbarth.

Gaf du foran;

Et Dieblif kun lad mig fatte mig!

Hamund leende.

Hvorefter?

Hagbarth.

Efter hiin Forbandelse;

Du siger jo, hun har forbandet mig.

Hamund.

Hagbarth! har alt Havfruen været her,
Og manet ned dig i sin Malestrøm?

Hagbarth.

O, Intet! Skynd dig kun! Jeg kommer efter.

Hamund alvorligere.

Min Broder! jeg vil haabe, selv du indseer,
Elig Kiærlighed kom alt for ubeleilig:
Jørst æske Brødrene, og saa forelske
Sig strax i Søsteren, i Diebliffet,
Du skal bekæmpe dem —

Hagbarth.

Det gaaer ei an.

Jeg veed min Pligt, gaaer ikke fra mit Ord.

Hamund.

Saa følg mig da!

Hagbarth.

Ja, vakkre Ben! strax, strax.

Hamund gaaer, rystende paa Hovedet.

Hagbarth

ene, gaaer hen paa det Sted, hvor Signe har staaet.

Her stod hun, rank og skøn, og rakte Miøden.

O, aldrig smagte den mig før saa sød!

De hulde Læber ønskede Hagbarth Døden,

Og aldrig frygted mere han sin Død.

Er Alt forvandlet? Disse lave Høie

Mig synes frygtelige Fjelsefjeld,

Og siden jeg har seet i hendes Die,

Jeg glemmer Earpen for et Rildevæld.

Hvad drak jeg? Thor! hvad smeltede mig Modet?

Hun saae paa mig, veemodig, stille, mild —

Da strømmed mig fra Bægeret i Blodet

En ubekiendt, en sød, en hellig Jld.

Jeg føler det, den vil min Kraft fortære.

Jeg er et andet Væsen, Taagen faldt.

Nu ligegyldig, lunket for min Ære,

Jeg hader Thor — og Signe gaaer for Alt.

Hvad har jeg gjort? Udæsket hendes Brødre!

Til Døden jeg med Alf og Alger gaaer.

Nu hader mig den stolteste blandt Mødre,

I Nat maaskee ei meer mit Hierte slaaer.

Dg falde de — hvad kan min Smerte ligne?
 Min Sol bedækkes af en evig Sky;
 Kan jeg som deres Morder staae for Signe,
 Dg vil hun ei den grumme Hagbarth flye?
 O, Skiebne! du har styrtet mig i Blinde;
 En Time før kun seet, hvad nu jeg saae,
 Jeg kommen var som Beiler, ei som Fiende.
 Nu skal paa Holmen mit Blodbryllup staae.
 Hun hader mig — vel, Guder i det Høie! —
 Jeg visne vil med dig, min Rose der!

Han tager den af sit Bryst, og betragter den.

Du saared mig saa sødt, som hendes Dø,
 Fordi jeg voved mig din Knop for nær.
 Men fiært er Saaret.

Han kysser den.

Alf

kommer bevæbnet.

Hagbarth! hvis dig lyster,
 Saa er jeg rede nu til Kampen.

Hagbarth.

Brav!

Men — hvis jeg falder, Danske! — hils din Søster,
 Dg læg mig denne Rose paa min Grav.

Alf.

Hvo falde skal, beroer paa Edins Villie.
 Jeg ønsker heller ingen Bautasteen;
 Lov mig, at du vil plante mig en Lilie,
 I Fald jeg blegner, over mine Been!

Hagbarth.

Det loves dig.

Alf.

Afsked!

Hagbarth.

Nu Sværd fra Bælte!

Vi strider uden Had.

Alf.

Som Odins Helte.

De gaae Arm i Arm.

Anden Handling.

Middag.

Signe. Rinda.

Rinda.

Ak, ædle Jomfru! see, der kommer Skibet.

Signe.

Fat dig!

Rinda.

Min Harald!

Signe.

Hvad skal jeg da sige,
Hvis Døden mig har røvet mine Brødre?

Rinda.

Det var vel tungt; men, ædle Jomfru! ak!
Hvad er to Brødre dog imod en Elsker?

Signe.

Nu, den som ingen har, kan ingen savne.

Rinda.

Og finder heller ingen hist hos Freia.

Signe.

Den, jeg beflager meest, er dog min Moder.
See, hvor hun gaaer derinde dybt i Lunden,

Med lange Skridt, og skotter ofte frygtsomt
Til Stranden; skiondt det kongelige Hierte
Ei være vil sin Sorg bekiendt.

Rinda.

Hvor langsomt

Den fæle sorte Snekke nærmer sig.
End veed vi ei, hvad Tidende den bringer;
Saa meget veed vi, at den bringer Dødsbud.

Signe.

Det er ei sagt.

Rinda.

Jo, Jomfru! det er sagt:
Det sorte Skjold høit svæver alt i Masten.

Signe gysrer.

I Sandhed? — Hat dig! Tyve Mand mod tyve,
Da er det rimeligt, at Noget falder;
Men hvorfor just din Beiler, kiære Rinda?
Hvi mine Brødre? hvorfor Bera's Sønner?

Rinda.

En Drot er falden! See, den gyldne Ring
Høit glimter over Skjoldets sorte Bule.

Signe fortvivlet.

O, Rinda —

Rinda.

Udle Signe! tab ei Modet.
Vist Odin vil beskytte dine Brødre.
Det er den stolte, den forvovne Hagbarth,
Som selv er falden — tro du mig!

Signe.

Ti, Grumme!

Rinda.

Har du Medlidenhed?

Signe.

Tror du da ikke,
 Alt ogsaa han har Søstre hist paa Klippen,
 En elsket Moder og en fæder Veninde,
 Som græde vil og vride deres Hænder?

Rinda.

Det er hans egen Skyld! Hvi drog han Sværdet?

Signe.

Er det da første Gang, en tapper Kæmpe
 Har æsket fremmed Helt? Har Alf og Alger
 Ei gjort sig skyldig i den samme Brøde?

Rinda.

Det er en grusom Skik, og den kan aldrig
 Behage Guderne. Kun Baldur ynder
 Den Kæmpe, som beskiermer Fædrelandet.

Signe.

Og hvis nu Ingen angreb, skulde Helten
 Da sidde som en Træl i Arnens Aske?

Rinda forundret.

Ha, Signe! du forsvarer ham.

Signe fatter sig.

Jeg tilstaaer

Ham sin hans Ret; den skylder jeg min Fiende.

Tryk.

Og er han død, saa er han ei min Fiende;
 Thi Døden bør forsoner vore Hierter,
 Og intet bittert Had kan boe i Graven.

Rinda.

Men bittert bør du hade ham, i Fald han
Har dræbt din Broder.

Signe.

Stille, Rinda! stille!

Engst ei mit Hierte. Du har selv jo spaaet,
At Skibet bringer os den dræbte Hagbarth.

Rinda.

Det standser alt, og under Lurens Klang
Udstige Heltene. Den gamle Skjald
Hallog, som saalænge var i Skotland,
Ulf's Ben, din ældste Broders, gaaer foran,
Med Harpen egefrandsat paa sin Skulder,
Med Blikket imod Jorden. — Signe, Signe!
Min Harald er der ei — han er ei meer.
See, Møer og Qvinder favne deres Mænd
Og Beilere. Min Harald er der ei.
Der er han! Vingolfs evige Gudinde!
Min Harald lever.

hun iler hen, og omfavner ham.

Signe.

Lykkelige Rinda!

Her staaer jeg Skjalvende. — Nu, gamle Skjald!
Sæt dig paa Stenen, og oplad din Mund,
Lad Digtefunstens skønne Slør bedække
Den græsselige Tidende, du bringer;
Lig Brombærrankens Grønt Gravstenens Rune.
Syng Siælen til sin Ro! Maaſkee du røver
Mig evigt min.

Skialden

kommer. Han sætter sig paa Stenen ved Gyrithes Træ, og
syrer ved Harpen, omringet af Mængden.

Du, som din Bolig har imellem Skjolde,
Som hænger høit i Beras Sal,
Stig ned, o Harpe! lad din Stemme lyde,
Vi Balen til Ginheria.

Alf Heltens Dine blinkte Siælen freidig.
Stærk stod han, som den lyse Klint;
Omkring hans Skuldre Stormene sig stødte —
De vifted kun den tunge Lok.

Da saae han den fortoriede Gyrithe,
Og Moen smelted Heltens Bryst,
Som Foraarsolen, naar dens Blif forvandler
Sneebarren til en Taareflod.

Men, af! hun blegned, som naar Solen silde
I Hosten, svøbt i Taagers Dragt,
Besøger Isfiordens dunkle Bølger.
Folkvangur tog den Indige.

Nu haged Alf at følge sin Veninde,
Men skyede hæderløse Død;
Han frygted, at i Taagerne paa Graven
Kun skulde vifte Tidslens Skæg.

Da stormed Hagbarth, liig en Geierskagel,
Med Druevinger paa sin Hielm.
Hans Skjold var blodigt, som den fulde Maane,
Bag Sværdet trued skumle Død.

De stævned frem, høit følged deres Glavind,
 Som Markens Ux i Høstens Vind.
 Stærkt Jernet sang, fra Buerne fløi Pile;
 Gnuulbenet Rovfugl glædte sig.

Læg Hiortens Taffer nu ved Gravens Side,
 Læg Sværdet under Askens Kruus!
 En Steen skal reise sig med Mø, og tale
 Om Alf til Oldingsegene.

Vi vandred tidt i Sigarskov tilsammen,
 At fælde mørkebrune Hiort.
 Nu hyle den henfarne Jægers Hunde,
 Og døe af Trostak paa hans Grav.

Dug dækker snart den grønne Høi; den glindser,
 Som Diet giennem Taareskiær.
 Men hijsk paa Skyen Alfs, Gyrithes Vænder
 Til Freia svæve, Favn i Favn!

Kera,

som er traadt ud af Lunden, og i heftig Bevægelse har hørt paa
 Slutningen af Skjaldens Sang, triner bleg og opbragt imod ham,
 og raaber:

Ti, gamle Daare! Bort med denne Harpe!

Hun river den af hans Hænder, og rækker den til Grik.
 Hug den i Stykker, brænd den! Landsforvlist
 Til Nastrond være denne solvgraa Drømmer!

Grik.

Forsynd dig ei, min ædle Dronning! mod
 Den alderstegne Skjald; hans Kunst er hellig.

Bera.

En Sværmer er han, eller meer maaskee:
 En kjøbt Forræder. Sandhed er ham Intet,
 Indbildning er ham Alt. Med lumske Toner
 Han veed at lokke Hiertet, hvor han vil.
 En skamløs Vifing kommer hist fra Klippen,
 Anfalder Danmarks Drot; en Times Leg
 Tilintetgjør en Olds, en Moders Haab.
 I Asken burde Folket sætte sig,
 Og Avner strøe paa deres Hovedhaar.
 Fortvivlelsen har som en vild Bersærk
 Bendt Sværdet draget mod sin egen Indvold;
 Og denne sledske Gubbe ved sin Harpe,
 I Stedet for at skildre Landets Harm,
 Bellsyftig famler kun i Strængene,
 Besynger os et Elskovseventyr.
 Paa lidt nær takker han selv Morderen,
 Som kom og dræbte. Siig, Halloge! siig os,
 Hvor meget Guld gav Hagbarth for din Vise?

Halloge.

Jeg bruger intet Guld, min ædle Dronning!
 Jeg er en gammel Mand paa Gravens Bredde.
 Tilgiv mig, hvis min Sang fortørnte dig;
 Jeg sang den med et reent, uskyldigt Herte.

Bera.

Fly fra mit Afsyn!

Halloge.

Du forviser mig?

Bera.

Ja, for din Ridingsvise.

Hallogé.

Lad mig dø

I Fædrelandet! Det har hørt min Sang
I femti Aar — jeg bleven er saa vant
Til Reireskoven og til Isfiorden,
Jeg kan ei leve uden dem.

Bera.

Saa dø!

Hallogé.

Dig rører Intet? Vel — saa lad mig vandre
Da i Landsflygtigheden. Snart vil Bragi
Forbarme sig. Men giv mig dog min Harpe!
Den Ven, den Trøst i mine sidste Dage
Vil du dog ei berøve mig?

Bera.

Den skal

Ei meer forføre Hierterne.

Til Erik.

Drag Sværdet,

Og overskær Guldstrængene!

Erik.

Nei, aldrig!

Bera.

Du vover?

Erik.

Lad mig dræbe, hvis du vil;
Men mens jeg lever, skal min Arm beskytte
Den fromme Sanger. Gaa, Hallogé! gaa
Til Skotland, hvor man agter Skialdene.
Du est den Første ei, blier ei den Sidste,
Et utafnemligt Fædreland forskyder;

Men dine Sange overleve dig,
 Dit Navn forglemmes ei, og seent i Nord
 Vil Danmark's Piger synge dine Viser.
 Tillad mig, Dronning! lad mig følge ham.

Bera.

Gaa, svage Yngling! jeg foragter dig.

Erif.

Kom, Fader! lad mig bære dig din Harpe!

Vil gaae.

Bera raaber:

Blier begge! — Jeg veed ikke, hvad jeg handler;
 Forbittrelsen forvirrer mig. Bliv, Olding!
 Jeg troer dig; det var kun Enfoldighed.
 Min Harm ei drages skal paa dig fra Hagbarth.
 Ham er det, ham! — O, bringer mig Alfs Liig!
 O, bringer mig til Alf, at sidste Gang
 Jeg skue maa hans Ansigt! Er hans Ansigt
 Forhugget af det morderiske Staal?

Erif.

Nei, ædle Dronning! Konning Hagbarths Sværd
 Har ene giennemboret Heltens Bryst.

Bera.

Det sønligt-ømme Hierte! O, min Søn!

Hun gaaer; Alle følge uden

Signe.

Hvi standse mine Taarer? Signe, Signe!
 Din Broder faldt, og du est ei fortvivlet?
 Min Alf, mit Hiertes inderligste Ven!
 Din Søster græder ikke ved din Død?
 Jeg aander let, som var der falden mig
 En Steen fra Brystet. — O, det er naturligt!

Beflage ham? En elsket Mø forlader
 Sin unge Helt, gaaer til et bedre Land,
 Hvor der er evig Baar og evig Roser;
 Der venter hun, saa sender hun ham Bud:
 Kom med! her er min Karm, saa let som Skyen;
 En Hest med Binger, som kan bringe dig
 Igiennem Lufsten i et Dieblif.
 Agt ikke Rudsken i den sorte Kaabe,
 Som sidder foran med det blege Ansigt! —
 Han stiger i den gyldne Himmelskarm;
 Og Søstren skulde græde ved hans Fryd?
 Seer hun ham ei igien?

Efter et Dieblifs Taushed.

Igien? Nei, aldrig!

Ihi de Forelskte boe i Freias Sal,
 Men Gefion faaret har de unge Møer,
 Som døe ufiendt med Rivalighed. Alf, Alf!
 Saa skal jeg aldrig mere see min Broder?
 Nu komme Taarerne, nu kan jeg græde.

Hagbarth kommer hurtig.

Her er hun! O, jeg træffer hende ene.
 Frei være lovet!

Signe.

Ha, min Broders Morder!

Hagbarth.

Hans Bane, Signe! ei hans Morder. Sværdet
 Har blinket over Begges Hoveder.
 See her mit Pandfers dybe Skaar og Buler!
 Blodnornen svæved over Alf og Hagbarth;
 Hun vinkte hiin, maaskee i Morgen faldes
 Hans Banemand.

Signe.

Forlad mig, grumme Hagbarth!

Hagbarth.

Ja, Signe! jeg forlader dig for evig.
 Kun Gæt er saa nødvendigt mig til Reisen,
 Som Vinden i mit Seil; og faaer jeg det,
 Af, Thor! da blier det mig et Anker meer.

Signe.

Hvad vil du?

Hagbarth.

Signe! — din Tilgivelse.

Signe.

Hvad trænger du til den, du stolte Helt?
 Hvad ændser du en Piges Suf og Taarer?
 Dem har du ofte seet, de har ei rørt dig.
 Uergjerrigheden er din Gud; dit Bryst
 Er haardt og koldt, som Staalet i dit Pandser.
 En Uts Lyksalighed, en Arnes Fryd —
 Den øiner du ei paa din Drægtflugt.
 Du styrter paa dit Rov, og det maa bløde,
 Hvis ei, da bløder du. O, det er billigt!
 Naturen har jo skabt den stærke Biørn,
 Den vilde Ulv og Høgen til at myrde.
 Dem elsker Thor, og det er stolte Dyr.
 Men Hyrden lukker dog sit Led for dem,
 Den lykkelige Hob flyer dem som Pest,
 Ved deres Syn forstummer Epil og Dands,
 Og Alle ønske dem langt bort igien
 Til Skovens skumle Ly, for ei at skue
 Den skarpe hvide Tand, som leer ad Blod.

Hagbarth.

Troer du, at Hagbarth er en saadan Ulv?

Signe fatter sig.

Tilgiv en Søsters Sorg, en Piges Kummer!

Du fulgte Landets Skif, saa mine Brødre,

Dg jeg har Intet at tilgive dig.

Forskaan mig kun for din Nærværelse,

Dg overlad mig til min stille Smerte!

Hagbarth.

Ja, Signe! du skal aldrig see mig mere.

Men hvi begræder du din Broders Død?

Han ønskede Døden, han er lykkelig,

Han er i Freias Sal, hos sin Gyrithe.

Jeg lovet har at plante ham en Lilie

Paa Høien. Jeg er vadet ud i Fiorden

Til Bøltestedet; nærvæd var jeg druknet

Imellem Sivene. Det hvide Bæger

Mig forekom saa smukt. Tillad mig nu

At plante den paa Heltens Grav; saa gaaer jeg,

Saa seer Du aldrig Hagbarth meer.

Signe.

Forlad os!

Min Moders Sorg er frygtelig. Hun hader,

Dg hun vil sikkerlig forfølge dig.

Etig paa dit Skib, og drag igien til Norge,

Bliv hos din Moder, Søster og din Brud,

Dg gjør ei Fleer ullykkelige!

Hagbarth.

Signe!

Hagbarth har ingen Moder.

Signe.

Ingen Moder?

Hagbarth.

Dg ingen Søster.

Signe.

Ei?

Hagbarth.

Dg ingen Brud!

Signe.

Ei heller?

Hagbarth.

Jeg staaer ene, som en Gran
Udsat for Vinden paa den golde Klippe.
De opdrog mig til Hærværk og til Vaaben.
Jeg sad i mørke, stille Biælfestue,
Dg haged efter Verdens Lyst og Larm.
Mig Skjaldene sang for om Valhals Glæder;
Dem ønskede jeg, mit Liv var mig til Byrde,
I Kampen søgte jeg at miste det,
For at faae Vinger til mit tunge Bryst.
Naar Sværdet flirred, glemte jeg min Længsel,
Dg Døden forekom mig som en Port
Til den Lyksalighed, som her jeg savned.

Signe.

Det er den.

Hagbarth.

Nei, jeg var en daarlig Drømmer,
En uerfaren Svend, som blindt foragtede,
Hvad ei han kiendte. Freia! hade Livet,
Det skionne Liv, og ønskede Døden? Springe
Fra Buggen hen i Graven, over al den

Lyksalighed, som spirer, og som trives?
 Hvad fødtes jeg da til? Kun elske Guder,
 Og hade Gunders Værk? O, dumme Sværmen!
 I Balhal ønske sig Valkyrier
 Med Drikkehorn ved Odins Giestebord,
 Og gaae den skønne Kongesal forbi,
 Hvor Møen blussede, og hvor Freden smilte? –
 O, jeg har stormet, som en starblind Ugle,
 Der slagrer kun i Mulm, hvem Dagen blænder.
 Nu spræller jeg for dig i Støvet her
 Med mine Fier, og hader al min Stolthed.

Signe.

Uk, Hagbarth!

Hagbarth.

Signe! jeg har vundet Krandsen.
 Den kosted dig din Broders Død, og Hagbarth
 Sin jordiske Lyksalighed. Tilgiv
 Din Broders Bane! Giv mig Egeqvisten,
 Du bærer om dit Haar! Det er den sidste,
 Jeg vinde vil i Verden. Skønne Signe!
 Den har berørt dit Hoved, dine Loffer.
 Den hænge skal i Hagbarths Hal, paa Sværdet;
 Hver Aften skal han see paa den, ved Harpen,
 Og siunge sin ulykkelige Seir.
 Og naar jeg blegner, som jeg haaber snart
 (Thi Blomsten uden Sol og Dug maa visne),
 Da skal den slynges om min Afkefruffe.

Signe staaer raadvild.

Hagbarth.

Nu — heller ikke det! Far evig vel!

Han vil gaae.

Signe.

Bliv, Hagbarth! den tilkommer dig med Rette.

Hagbarth.

Nei, ei med Rette! Giv mig den af Naade!

I det hun vil løse Krandsen af sit Haar, kommer Dronning
Bera med Alger og følge.

Bera

streng til sin Datter.

Hvi staaer du her? Hvi famler du i Krandsen
Om Lofferne? — Du løsner den? Hvad seer jeg?

Signe forvirret.

Min Moder —

Bera.

I en venlig Tale med
Din Broders Drabsmand? Gaa, Uværdige!

Signe

med et ømt Blik paa Hagbarth.

Farvel for evig!

Hun gaaer.

Hagbarth.

Signe!

Bera

standser ham.

Nok, min Helt!

Her er dit Bærf fuldendt for denne Sinde.
Mærk nu mit Ord; thi jeg er Dronning, veed du,
Paa denne De, og handler, som jeg taler.
Du kom med Ufred, uden mindste Grund,
Du vilde dræbe Alf, og fordred Kamp —
Den var jeg tvungen til at unde dig;
Jeg maatte følge Landets gamle Skik.

Nu har du dræbt min Søn. Jeg hader dig
 Som Nastronds værste Slange. Det er billigt,
 Det har du forudseet, det har du attraaet.
 Thi Mødrene i Norge, tænker jeg,
 Ei heller kaste deres Æg, som Giøgen
 I fremmed Rede, uden Omsorg for
 Hvad siden hændes. — Du har dræbt mit Barn;
 Jeg negter ei, jeg kiender ingen Lyst,
 Saa stor som den, at vie dig til Hel.
 Dog see, du har mit Ord, du har mit Leide,
 Og Vren gaaer mig over selv min Hevn.
 Det stedes dig da frit i denne Stund
 At gaae fra Landet ud til dine Skibe.
 Det skylder jeg mit Løfte, intet meer!
 Hvor jeg herefter træffer dig, om her,
 Om i dit eget Land med Herreskiold,
 Da est du Dødsens Mand. I Fald jeg kan,
 Da overvælder jeg dig uden Skaansel,
 Og lader, som hiin værste Tyv, dig hænge
 I Skovens Green med tvundet Hamp. Nu veed du
 Din Skiebne. Muligt kommer du med Magt
 Til næste Baar, og overvælder mig.
 Det takker jeg dig for; thi heller Døden,
 Den smerteligste Død af Fiendehaand,
 End ingen Hevn. Nu gaa, forhadte Hagbarth!
 Alfs Skygge ængste dig paa dine Veie,
 Og styrte dig, som du har styrtet ham.
Hagbarth.

Tillad mig kun —

Bera.

Dvæl ei et Dieblif,

Har du dit Liv kjær. See, end est du fri;
Med næste stærke Bølgeslag fra Havet
Jeg løses fra min Ged, og du est min.

Hagbarth.

Saa grumt du higer efter Hagbarths Død?

Bera.

Ja — Intet var mig mere kjær, end hist
At see dig svæve bleg i Egetræet.

Hagbarth.

Grusomme Dronning! du opirrer mig.
Men et huldsaligt Blik mig bandt min Tunge.
Skield, ras! Jeg flyer dig. Vel det sømmer sig
En Mand, at flye en opbragt Qvindetunge.
Men Skionhed loffer Helten, som paa Græsset
Det hvide Liin en Rattergal fra Træet,
Om end maaskee det vorder Dødens Snare —
Dg rørte Hierter kiender ingen Fare.

Han gaaer.

Bera

stirrer efter ham.

Dg rørte Hierter kiender ingen Fare,
Naar Skionhed loffer dem i Dødens Snare?
Ha! hvilken Skionhed, Hagbarth? — Signes?

Med en vild Glæde.

Taf,

Balkyrie! du med den sorte Hielm,
I rustenbrune Riortel, Rinden bleg,
Dg Diet funklende — du stille Hevn!
Du aabner mig en Udsigt giennem Hadets
Bælmørke Skov; du laaner mig en Angel,
Hvorned jeg fange kan den slupne Fisk,

Og Madingen er Signe. Herligt! herligt!
 Den Kunst er let, Emaadrenge øve den;
 Kun strøe lidt Korn imellem fire Tegl,
 Den uforsigtige Graasidsken styrter
 I Fælden snart — og spræller i sit Fængsel.

Sun betragter sin Son.

Nu, Alger? saa forstenet og saa taus?
 Naar pleied før dit Blik at søge Jorden?
 Du saae i Stierne.

Alger.

Der boer nu Alf,
 Men Diet er for svagt, at see ham der.

Bera.

Du sørger for din Broder?

Alger.

O, min Moder!

Bera.

I Sandhed?

Alger.

Kan du tvivle?

Bera.

Tvivle, Alger?

Ei tvivle meer, fordi du fælder Taarer?
 Fordi dit Sind er rørt? Jeg kiender Hiertet,
 Ei Skinnets kan bedrage den Erfarne.
 Det er naturligt, at du nu est blød:
 Det var en god, en kjærlig Broder; sikkert!
 Han elskte dig. Men — han var dog den Ældste;
 Han spilled dig et Puds ved Fødslen.
 Saa nær ved Thronen, og saa langt derfra,
 Det var en piinlig Trøst. Hans Levetid

Laae mellem dig og Riget, som en Ræmpe,
 Der slumrer udstrakt i sit stærke Harnisk.
 Den Afstand var han nu saa føielig
 At hæve ved sin Død. Hans snare Bortgang
 Slog dig en sikker Bro hen over Svælget
 Til Sicellands Høistol. Du har arvet Kronen —
 Det er en Taare værdt.

Alger.

O fy, min Moder!

Troer du, jeg græder Glædestaarer ved
 Min Broders Liig?

Bera heftig.

Nu — hvis du elsker ham,
 Beviiis mig det!

Alger.

Hvormed?

Bera.

Sværg: hevn hans Død!

Alger.

Ved Asten i min Faders Krukke, ved
 Den ædle Rust, som gnaver Heltens Sporer,
 Ved Odins Horn af Guld, ved Glorridas Mølner!

Bera.

Sværg mig, at hade Hagbarth uforsonligt!

Alger.

Ha, det er haardt, men du befaler det;
 Jeg lyder dig, og sværger dig, at hade
 Alt hvad mit Hierte kan. Det sværger jeg!

Bera.

Alf Intet roffes, ei at røres af
En jordist Taare fra din strenge Pligt,
Hvo der saa græder den — sværg det!

Alger.

Bed Odin!

Bera.

Dg at, naar Hagbarth er i Bera's Bold,
Med ingen Bønner, Overtalelser
Du søge vil at rokke min Beslutning.

Alger.

Vel, ogsaa det!

Bera venlig.

Du est min gode Søn!

Kom nu, og lad mig stille dig for Folket
Som lydig Søn, god Broder, værdig Konge!

De gaae.

Signe

kommer tilbage med Egefrandsen i sin Haand.

Han er der ei! Min Moder drev ham bort.
Det tunge Aareslag i Bølgen lyder.
Saa svinder i sin Skov den raske Hiort,
Naar vilden Stoi dens Gensomhed afbryder.
Han er der ei! Snart Maanen staaer i Dvæld,
Dg ender — klar — den mørkeste blandt Dage.
Her har han sagt mig evig sit Farvel,
Dg aldrig kommer Hagbarth meer tilbage!
Hvi saae jeg ham? Nu lyde mine Suk!
O, Alf! du vilde dele Signes Smerte.
Her græd din Banemand. Han er saa smuk!
Kan Grumhed enes med et venligt Hierte?

Dg denne Krands — han bad saa ømt derom —
Hvor kunde jeg ham negte disse Blade?
Han fik dem ei; den strenge Moder kom.
Men Hjertet kan ei tvinges til at hade. —
Saa skiller jeg da Egekrandsen ad,
Dg ingen meer skal Signes Hænder binde.

Sun sonderriver Krandsen.

Jeg plukker — taus, taalmodig — Blad fra Blad.
Far hen, mit Haab! far hen i Nattens Vinde!

Tredie Handling.

Sildig Aften.

Hagbarth og Hamund komme fra Stranden.

Hagbarth.

O, hvilken Glæde! jeg er her igien,
Min Fod betræder atter disse Straae,
Som hendes spæde Fodder traadte paa.

Hamund.

O, hvilken Glæde! Glæd dig! du skal hænges,
I Fald man træffer dig.

Hagbarth.

Naturen smiler,
Og Freia funkler Elskov fra sin Himmel
I maaneklare Nat.

Hamund.

For at man bedre
Opdage kan vort Skib og os. — O, Grene!
Hvor kærligt strækker I de hulde Arme
Imod os. Ha, jeg seer os alt i Vanden
At svæve under Eders Egeblade!

Hagbarth.

Jeg frygter ei.

Hamund.

Jeg heller ei. Ved Thor,
 I Snor at qvæles i et saadant Træ,
 Det er en ædel Død. Den blege Pande
 Ei flage kan paa Savn af Vresstrandse.
 Og Jorden er for ringe til at giemme
 Et saadant Støv; det høves høit i Luften.

Hagbarth.

Gaf du tilbage til vort Skib, og vent mig!
 Jeg dvæler helst alene her, og du
 Ei dele skal min Fare, som ei deler
 Mit Glædeshaab.

Hamund.

Saa har du fast besluttet
 At være taabelig?

Hagbarth.

Jeg elsker hende,
 Og Døden ene skiller mig fra Signe.
 O, Hamund! hvis du kiendte Kiærlighed!

Hamund.

Jeg kiender den: det er en Vygtemand,
 Som leder Vandreren i dybe Sumper.
 Den lokker ham med Haabets Grønt, og qvæler
 I et fortvivlet Hængedynd. — Skion Freia!
 Det er en Alf, o Dronningen for Alfer!
 Hun sværmer helst om Natten i et Halvlys,
 Thi Dagens Straalepile giennemføre
 Den alt for spæde Krop, saa at man seer,
 Man har slet Intet seet. Hun flæder sig
 I Regnbuefarver; saare deilig — langt fra!
 Men hvor hun staaer, er Dunster. Til, grib til —

Dg hun forsvinder. Hendes Magt er Længsel,
 Dg Tvivl og Fare hendes Undigheder.
 Feilslagne Haab og vaagne Nætter, Taarer,
 Det er den bittersøde Frugt, hun skienker.
 Vær lyffelig — og hendes Trolddom svæffes.
 See daglig — og med hvert et Syn afmattes
 Din Glæde meer. O, smukke Drømmebilled!

Hagbarth.

Hvad kan vi meer end drømme vore Guder?
 Hver har sin Drøm. Du sværmer efter Uren;
 Hvad er den meer? En Krands, et broget Navn,
 For Mord og Blod. Er din Valkyrie
 Vel dannet af et mere jordist Stof?
 Dg hun er grum, hun bringer Had og Drab;
 Men Freia sammenføier Hierterne,
 Dg Døden selv er fæd af hendes Hænder.

Hamund lystig.

Velan, saa lad os døe!

Hagbarth alvorlig.

Du skal det ei.

Du deler ei min Følelse. O, hør mig!
 Misfiend mig ei! Din Fare ængster mig.
 Hvad vil du med? Bent mig paa Skibet; der
 Du være kan til større Nytte mig,
 End her i Skoven. Du har sagt i Dag:
 Gaaer du en anden Bei — Farvel, ung Hagbarth!
 Jeg gaaer den Bei. Du ynder ei min Gang.
 Du spotter mig; dit Spøg mishager mig.
 Det frænker mig, med Tungen at forsvare,
 Hvad Hiertet føler mere dybt, end Ordet
 Formaaer at tolke. Overlad mig til

Min egen Skiebne! Jeg skal aldrig glemme,
Hvad du har været mig.

Hamund langsom.

Nu — reent ud talt —

Da selv du finder det, saa vil jeg heller
Ei dølgge dig, at denne Natteluft —

Hagbarth

afbryder ham hurtigt.

Thor signe dig! Farvel! vent mig paa Skibet!
Du seer mig enten der om føie Tid
Med Signe, eller aldrig meer.

Hamund.

Belan!

I Fald du ei misfiender mig —

Hagbarth.

O, nei!

Skjyder paa ham.

Farvel, min Ven! Farvel!

Hamund.

Farvel, ung Hagbarth!

Han bliver staaende.

Hagbarth.

Du dvæler?

Hamund alvorlig.

For til Afsked at fortælle

Dig end en Drøm, mit Ungdomsliv har havt,
Og som forsvinder nu i dette Maanskin.

Hagbarth.

Du synes rørt!

Hamund.

Min Faders Bialfkehuns

Laare ved en større Gaard; der leged jeg
Som Dreng alt tidlig med vor Naboes Søn.
Han var lidt yngre, mere vild, end jeg.
Jeg vænte mig, som ældre, til at være
Raadgiveren; han hørte mine Raad
Laalmodigt ud, og gjorde, hvad han vilde,
Og saadan gif det herligt Aar for Aar.
En Alf besøgte os da mangen Aften
I Mørkningen, naar Arm i Arm vi sad
I Baabensfuret paa de gamle Rister,
Og stirred hen, med Sang, paa Kongens Harnisk,
Som sort og rustent hang i Vælkehallen.
Erindrer du den smukke Juleqvæld,
Da Præsten havde offret Heste, Hunde
Og Haner høit paa Fjeldet, for ved Bønner
Snart at bevæge Solen under Havet
Til Atterkomst? Den gamle Skiald fortalte,
Hvorledes før man offred Mennesker.
Da snoede vore Hænder sig paa een Gang
Med dobbelt Kraft og Omhed i hinanden.
Hvad Mennesket er Mennesket, det fælte
Vi dybt. Den gamle Skiald blev hierteglad;
Vi lagde vore Hænder paa hans Harpe,
Og svor en evig Troskab. See, da quad han
En herlig Sang, som runged høit i Hallen,
Og dirred giennem Kongens hule Brynie.
Det var ret smukt. Ei sandt? Den Venskabsalf
Var heller ei aldeles at foragte?
Dog, du har Ret: det var en Drøm! Den Drøm
Er atter dunstet bort for andre Drømme.
Jeg veed en Seng, hvor ingen Drømme meer

Urolige den trætte Vandrer's Hierne.

Farvel! jeg gaaer til den.

Hagbarth omfavner ham.

O, elskte Hamund!

Hamund.

Troløse Hagbarth!

Hagbarth.

Kære, bedste Broder!

Hamund.

Saa koldt du kunde give mig min Drlov,
Forvise mig for evig fra dit Hierte?

Hagbarth.

Nei, der er evig Rum for dig, min Ven!

Hamund.

Ulvorligt?

Hagbarth.

Evig, ved min Signes Side.

Hamund.

Begriber du da, at min Skiebne knyttes
Med Troskabs faste Knude tæt til din?

Hagbarth.

Ja! ja!

Hamund.

Og at jeg dele vil din Skiebne?

Hagbarth.

I Freias Navn!

Hamund

Iægger sin Haand i hans.

I Baldurs Navn! — Velan!

Jeg lover dig, ei meer at spøge med
Din Kærlighed. Jeg lover, ei at være
Ridkæer paa Signe, som berøver mig

En stor Deel af det Hierte, jeg besad.
 Jeg lover ei at spøge meer med Alfer.
 Det hulde Bønskab, Kiærlighed og Vren
 Skal svæve paa vor Sti; vi følge dem.
 Til Glæden eller Graven? Lige meget!
 Vi gaae den skønnne Bei — det er vor Trøst;
 Vi dele Faren — og det styrker os!

De gaae ind i Skoven.

Rinda kommer med Fylla.

Rinda.

Bor Jomfru kan ei sove, hendes Hierte
 Er underlig uroligt og bedrøvet.

Fylla.

Jeg kiender Signes Hierte, gode Rinda!
 Og har vel mærket, hvad der trykker hende.

Rinda.

Hun elskte Alf saa inderligt; hans Død
 Maa smerte hende.

Fylla.

Har jeg mærket ret,
 Saa er hun saaret af den Sammes Død,
 Hvis Arm har saaret Alf.

Rinda.

Ha, du formoder —

Fylla.

At ei man sukker saadan for en Broder.

Rinda.

Hun kommer —

Signe kommer med sine Møer.

Signe.

Denne Nat er saare skøn,

Saa klar som Dagen, næsten alt for klar;
 Man kan ei sove. Naar Naturen vaager,
 Maa Siælen med. Ei sandt, min vakkre Fylla?

Fylla.

Åh, Signe! al Naturen synes mig
 Nu død, og Maanen som den stille Lampe,
 Der lyser bleg i Gravens Hvalvinger.

Signe.

Ja, jeg forstaaer dig, du har tabt din Veiler,
 Du arme Fylla! Hvilket bittert Savn,
 Saa bittert næsten, som en Broders Død!
 Kom, jeg vil trøste dig! Giv mig din Arm!

Rinda.

Hvis du tillader det, min ædle Jomfru —

Signe.

Hvad Flugt hos Binden? Blæser det fra Syd?

Rinda.

Der vifter ingen Binde, det er stille.

Signe.

Mig tykkes og, at Bølgerne derude
 Bevæge sig kun svagt.

Rinda.

Ja, det er Havblik.

Signe.

Saa er ei vore norste Fiender langt fra.

Rinda.

End for en Time siden saae jeg Skibet.

Signe.

Hvor lang Tid bruger vel et Skib til Norrig
 I Medvind?

Rinda.

Nu — to Dage, høit kun tre.

Signe

glad forundret.

To Dage kun? og det er dog saa langt fra!

Du skønne Sølvversø! du fjerner blot

Før at forbinde; dine Tøver bruse

Kun med en indbildt Harm, som var det Mure,

Der skilte milevidt. I lette Bølger!

Ei Freias Arm har mere snelle Hiul,

End J. Ei nogen Slæde gaaer saa hurtig

Paa Sne, som Kiølen over Bølgerne.

Rinda.

Hvis du tillader det, saa vil vi dandse

Lidt for dig her i Maanestien.

Signe.

Som Alfser

Om Elsetræet? Vel! Man siger jo,

Den, som seer Alfser dandse, døer om kort Tid.

Rinda.

Men du maa ikke sørge.

Signe.

Sorgen trøster.

Først naar det mørknes, dufter Natviolen.

Rinda.

O, tænk dog ei paa Døden!

Signe i Tanke.

Har min Moder

Ei svoret, han skal døe i Træets Green?

Rinda.

Hvem?

Signe.

Hagbarth!

Rinda.

Hvis han kommer her igien —

Jo.

Signe.

Det er billigt. — Før nu Dandsen op!

Hun sætter sig under Ghrithes Bog. Pigerne dandse.

Fylla.

Hun mærker Intet. Seer I, hvor hun stirrer?

Rinda.

Behager dig ei Dandsen?

Signe.

Jo, mit Barn!

Gaaer ind i Buret nu, I gode Piger,

I, som har dandset! gaaer til Sengs! Jeg takker

Før eders Venlighed. Gaaer! hører I?

Du ogsaa, Rinda!

Til de Efterblevne.

Hvorfor stod I stille?

Hvad fattes eder?

Fylla.

Edle Jomfru! Rinda

Er lykkelig, hun førte Dandsen op.

Din Fylla græmmer sig med disse Møer;

Vi misted, hvad der var os mere kjær,

End Livet, vore tappre unge Helte.

Tillad os her at synge dig en Sang!

Maaskee du foler meer ved vore Toner,

End ved de Andres alt for muntre Dands.

Signe.

Maaskee. Syng, Fylla! Gierne hører jeg
 Det elskovsfulde Kluk, den ømme Længsel,
 Som Rattergalen lærte vore Skjalde,
 Og som behager med sin søde Gist
 Langt meer, end kolde Trost. Syng, fiære Barn!

Pigernes Sang.

Nu Maanen giennem Mulmet
 Saa mægtigt bryder;
 Men Dæmringen hendrager
 Bort Blik paa Døden.
 Dog lover klare Lue,
 Som roligt lyser,
 At Gimle skienker Glæde,
 Naar Graven brister.

Paa Sky de fiære Skygger
 Nu hisset svæve,
 I Riiin og blege Brynier,
 Med brustne Blikke.
 De sukke, Fryden savne,
 Mens Droslen synger.
 Af! Fuglen finder Birken
 Forladt, alene.

Men næste Gang, naar Nyet
 I Natten tændes,
 Skal Mø huldosaligt slumre
 Ved Beilers Side.
 Forfærdes ei, Forelskte!
 For Skovens Gienfærd.

Vor Elskov sværmer evigt
I Ulmeskyggen.

Naar Sangen er endt, vinker Signe, og de forlade hende.

Signe alene.

Der ligger nogle Blade, nogle Dviste
Af Krandsen, som jeg sønderrev i Aftes! —
Nu svæver han derude, vild og lystig,
Og har alt glemt mig. Mon han staaer i Stavnen,
Og sender hen sit raske Falkeblif
Til Siællands Kyst? Mon han sig ønsker her?
O, Frei — jeg taer ei feil — der staaer hans Godsfor!

Hun knæler ned derfor, og betragter det; derpaa reiser hun sig
pludselig.

Her er dog Ingen? Jeg er ikke flog.
O, søde Maane, hvor du skinner venligt!
Men hvorfor vækker du saa dybe Længsler,
Naar du dog ei kan tilfredsstille dem?
Han havde noget Vigtigt paa sit Hierte
At aabenbare mig — da kom min Moder.
O, det var vel! Lidt sukker han i Nat,
I Morgen er han fro, i Dvermorgen
Er Alting glemt — og inden otte Dage —

Standser, og siger derpaa:

Med Qvinden er det anderledes; hun
Udbruser ikke med sin Følelse,
Den tier, og slaaer dybe Hierterødder.

Hun seer ud til Stranden.

Saa iil afsted, letsindigskionne Fugl!
Spred ud for Vinden dine lette Binger,
Og syng dit Sværmeri paa andre Kyster.
Den stille Blomst staaer tro igien — og visner.

Hørt har den lyttet til din fælske Tone,
Nu nager Ormen i dens Rosenkrone.

Hamund

træder hurtig frem.

Hil dig, du skønne Kongedatter!

Signe.

Freia!

En fremmed Kæmpe!

Hamund.

Frygt kun ei!

Signe.

En Normand!

Hamund.

Ung Hagbarths Ven.

Signe.

O, Thor! jeg er forraadt.

Hamund.

Hvem frygter du?

Signe.

Hvor er han, den Forbovne?

Hamund.

Du hader ham?

Signe

med hestig Angst.

Ja, ja, jeg hader ham,

Og Døden svæver over ham. Bed Alt,

Hvad helligt er, jeg beder dig, min Herre!

Forman ham, tving ham, drag ham med tilbage.

Hvorledes kommer han i Natten her?

Ha, frygter han ei Bera's Hevn? Staaer Skoven

Ei med de sorte Stammer for hans Dine,
Som Retterstedet?

Hamund

med en forstilt Medlidenhed.

Alt, den stakkels Hagbarth!

Han frygter Intet meer.

Signe.

O, alle Guder!

Hvad er der hændet ham?

Hamund.

Beed du det ikke,

Alt han er saaret dødeligt?

Signe

flaaer sine Hænder sammen.

O, Freia!

Hamund rolig.

Just som han vilde gaae fra Land, just som
Han steg i Baaden — traf en grusom Ekioldmø,
Der stod bag Træet, Hagbarth med sin Pæl.
Det blev hans Banesaar. Alt, hvad han ønskede,
Var kun, at worde jordet her. Vi troede,
Alt ei man vilde negte Hagbarths Liig
Den sidste Hvile. Vi har bragt ham med —

Signe fortvivlet.

Hans Liig?

Hamund smilende.

Nei ham — lidt Liv er der endnu,
Han er ei ganske død. Men Pilen, Signe!
Dybt sidder i hans Bryst; skal Helten reddes,
Saa maa den trækkes ud. Men see, vi Sømand
Har plumpe Hænder, du har silkebløde.

Uf os forstaaer slet Ingen Lægekunsten;
 Det er en Qvindekunst. Hvis her maaskee —

Signe.

O, bring ham hid! Jeg, jeg forstaaer den Kunst.

Hamund

gaaer hen, og drager Hagbarth frem fra Træet.

Her er den Saarede. Drag Pilen ud,
 Hvis ei, da dræb ham ganske! — Jeg staaer Vagt,
 At Ingen skal forstyrre ham og Lægen.

Han gaaer.

Hagbarth.

Hvor frækt, hvor dristigt! Uærbødige,
 Forbødne Hamund! Signe, ædle Signe!
 Tilgiv hans vilde Spøg! Jeg sværger dig
 Ved de almægtige Guder, jeg har ingen,
 Slet ingen Deel deri.

Signe glad.

Uf, Hagbarth lever!

Hagbarth.

Han lever.

Signe

deeltagende.

Er ei farligt saaret?

Hagbarth.

Farligt?

O, Signe!

Signe.

Tal! hvad fattes dig?

Hagbarth.

Jeg kan ei.

Signe.

Hvad vil du mig igien?

Hagbarth.

Veed du det ikke,
Saa skal min Læbe aldrig sige det.

Signe.

Hagbarth! hvad vover du? Og veed du ei,
At du udsætter dit og Signes Liv
For Dødens Fare?

Hagbarth.

Signes Liv — o, Himmel!

Udsætte Signes Liv — o, gode Baldur!
Farvel for evig! Giv mig dit Farvel!
Jeg fik det ei; din Moder kom. Jeg kan
Ei leve uden dette Ord, ei døe;
Mit Legem fandt ei Ro i Graven, gif
Hver Nat som Gienfærd her i Herthaskoven.

Signe venlig.

O, Hagbarth! Guderne ledsage dig.

Hagbarth.

Tak, Hulde!

Signe.

Var det Alt?

Hagbarth.

Hvad jeg tør haabe.

Signe.

Du glemmer, hvad jeg havde lovet dig?

Hagbarth.

Min Egefrands!

Signe.

Der visner den i Støvet.
Jeg tvivled om at see dig meer.

Hagbarth.

Et Blad,

En ringe Stilf deraf er Hagbarth nok.

Han tager den op.

Signe.

Lidt nok for den, som fordrede saa meget!

Hagbarth.

Tillad mig kun endnu et Dieblif
At see dig rolig i dit skionne Ansigt,
At dybt det sig maa præge i min Siæl,
At ingen Afstand, ingen Tid formaaer
At svække dette Billed; at det svæver
For mig i Dødens Stund, en venlig Alf,
Der vinker Hagbarth til et bedre Liv,
Hvor ei du hader ham, hvor han maaskee
Seer dig igien.

Signe.

Ja, ja! det gjør han vist.
De betragte hinanden længe.

Hagbarth

holder Haanden for sine Dine.

O, gid jeg nu var evig blind, at Intet
Forstyrred dette fiære Indtryk meer!

Signe

drager hans Haand fra Dinene.

See kun lidt længer, Hagbarth! Signe selv
Kan ei forstyrre Billedet af Signe.

Hagbarth.

O, Signe, kan du elske mig igien?

Signe.

Jeg vil dit Vel! Forlad mig nu, min Ven!

Hagbarth.

Din Ven?

Signe.

Det er du.

Hagbarth.

Du tilgiver mig

Din Broders Død?

Signe.

Ham skete, hvad han ønskede.

Hagbarth.

O, hvor jeg længes nu at følge ham!

Signe.

Vil du ei glemme mig, naar du er borte?

Hagbarth.

Jeg glemme dig?

Signe.

Naar seer jeg dig igien?

Hagbarth.

Alf! aldrig, eller — stedse, hvis du vil.

Signe.

Forklar dig!

Hagbarth.

Bera hader mig til Døden,

Og aldrig giver hun sit Minde til

Vor Kiærlighed.

Signe.

Nei, nei! det gjør hun ei.

Hagbarth.

Hun handler ikke mod dig som en Moder;
Du skylder Bera ingen Datterpligt.

Signe.

Min Moders Synd undskylder ikke min.

Hagbarth.

O, evige Thor! jeg vover ei at bede —
At sige, hvi jeg kom.

Signe.

Saa sig det ei!

Hvis det er intet Godt, ti heller stille!

Hagbarth.

Jo, godt for os, i Fald du elsker mig;
Ufsadeligt for hende.

Signe.

Tal, min Ven!

Hagbarth.

Følg mig paa Skibet, fly til Norge med
Din Hagbarth!

Signe.

Hagbarth! vil du skille Bera

I samme Døgn ved to af hendes Børn?

Hagbarth.

Hun har en Søn igien; hun har to Sønner,
Som før, og en huldosalig Datter, hvis
Hun glemme kan sit Had.

Signe.

Nei, Hagbarth! aldrig.

Jeg kiender hendes Hierte, det vil briste.

Hagbarth fortvivlet.
Saa er der intet Haab i Verden meer.
For Hagbarth da! — Farvel!

Signe
griber hans Haand, og holder ham tilbage.
O, kære Ven!

Hagbarth.
Du vil ei følge mig?

Signe.
Min Troskab følger
Til Døden dig; men jeg kan ei forlade
Min Moder i en saadan Hiertequal.

Hagbarth.
Hvad gjør vi? Tal! der er ei Tid at spille.

Signe.
Kom næste Aar, naar hun er mere kold!

Hagbarth.
Vel, dyrebare Signe! vel, det vil jeg;
Og hvis hun da mig grusomt hader end,
Saa vil du følge mig?

Signe.
Der er min Haand,
Det vil jeg!

Hagbarth kysser den.
Elste Signe!

Signe.
Kære Hagbarth!

Hagbarth.
Det Kys var sødt, dog eet er sødere —
Skal Hagbarth skilles fra dig uden det?

Signe.

Min Hagbarth!

De omfavne hinanden; hun kysser ham.

Hagbarth henrykt.

Kom nu, Død! og tag mit Liv;

Her har det skudt sin bedste Blomsterknop.

Man horer Larm bag Skuepladsen.

Signe.

Ha, hvad er det? Jeg horer Sværdeflirren!

Hagbarth

slipper Signe, og drager sit Sværd.

Man kommer, Signe! Red dit Liv! forlad mig!

Signe.

Nei! dette Favnetag mig bandt for evig
 Til dig. Nu er jeg din, og Signe deler
 Din Ekiebne.

Hamund

styrter ind, dødelig saaret, med sit dragne Sværd, som han
 støtter sig til.

Hagbarth! flygt, flygt med din Signe.

Jeg høstet har som Karl; de laae som Ax
 Omkring min Lee derude. Men nu galer
 Den røde Hane ud af mine Saar,
 Og synger: Nok for denne Gang! Fordømt,
 At Ligt og Ewig skal altid spille Mester!
 Du stakkels Hagbarth! vilde gierne kysSES
 Lidt meer i Lunden med det smukke Barn?
 Det gaaer ei an; den fæle, blege Hel
 Alt nærmer sig i Beraas Ekiffelse.

Han synker.

Det fortner for mig — men i Freias Sal —

Benlig.

Og Baldur boer ei langt derfra — der sees vi.

Han doer.

Toto Kæmper komme tre og tre, med Skjold ved Skjold, og
nærme sig Hagbarth fra alle Kanter.

Hagbarth.

Ha, kæmper, har I Mod!

Bera

fulgt af Drabanter med Hellebarder og Fæklær.

Vel vogter eder

At saare ham! I staaer mig inde for

Hans Liv med eders. Det er alt for kostbart.

Man har bundet Hagbarths Hænder med Bastbaand.

Hagbarth.

Saa troe I alt at stække Hagbarths Vinge?

Bed Signes Kiærlighed, ved Hagbarths Troskab,

Jeg agter ikke meer din usle Hævn,

End dette Bast, som brister af min Haand!

Han sønderflider Baandet med Kraft, og gjør sig fri. Kæmper
springe til, og bemægtige sig ham.

En Drabant.

Den Normand har en usædvanlig Styrke;

Om selv vi havde Kobberlænker med,

Jeg troer, han søndersled dem.

Bera

med en gyselig Mildhed.

Rom, min Datter!

Jeg seer, du har din Sag ved Bæltet. Du

Har Lænker, som kan binde ham, som sikkert

Han ikke bryder, kiender ellers jeg
En Ynglings Elskov.

Hun flipper en Lok af Signes Haar, og rækker den til Dra-
banterne.

Binder ham med den!
Den Lænke holder vel saa godt, som Kobber.

Hagbarth.

O, vise Bera! Tak! din Grusomhed
Har udtænkt mig en Straf, som trøster, som
Hjælper mig i Pinen. Skynder eder!
Der, der er mine Hænder, binder dem!

Han bindes med Signes Lok.

Signe.

O, Hagbarth! sønderlid den, gør dig fri.

Hagbarth.

Jør skal de sønderlide dette Hjerte!
Min Tand skal, som en giftig Slangebraid,
Til Døde saare den, som vover at
Befrie mig fra min lyffelige Trældom.
Nu vinder mig i Taarnet ned! Farvel,
Min elskte Signe! græd lidt over Hagbarth,
Og glem ham snart. Du Intet har forbrudt,
Din grumme Moder raser kun mod mig,
Hun vil ei som et unaturligt Dyr
Fortære egen Byrd. O, skønne Lok!

Kysser den.

I Fængslet skal jeg see paa mine Hænder,
Min Taare skal befugte denne Silke,
Jeg trykker den imod min hede Læbe,
Og ingen Træl, saalænge Verden stod,
Som Hagbarth har velsignet sine Lænker.

Bera.

Indslutter ham i Taarnet der, at han
 Kan have hendes Jomfrubuur for Die
 Den sidste Nat fra Gittret. Staffels Hagbarth,
 Som ei fik Tid til at forføre Dattren,
 Da Sønnen myrdet var! Lev til i Morgen,
 Og sværm paa Randen af Fortvivlelsen,
 Til den opsluger dig. Du, Alger! selv
 Maa holde Vagt i Nat. Tænk paa din Ed!
 Jeg kun betroer min Hevn i dine Hænder.
 Mit sidste Barn, min elskte Søn! du vil
 Gi slutte Forbund med din Moders Fiende.

Alger.

Stol trygt paa mig; jeg mindes, hvad jeg svor.

Bera.

Indslutter hende først i Jomfruburet!
 Din Straf er —

Signe hurtig.

Døden?

Bera.

Nei, min Datter! Livet.

Hagbarth til Signe.

Du elsker mig — jeg spotter al min Trængsel.

Signe.

For Ricerlighed har Jorden intet Fængsel.

Hagbarth føres bort.

Fjerde Handling.

Nat.

Alger alene.

Min Søsters Nød og Hagbarths tunge Skiebne
Gaaer mig til Hiertet, alt som Natten viger,
Og Dagen nærmer sig, hvis Morgenrøde
Skal see hans brune Kind i Træet blegne.
O fy, o fy! Vil Fuglene vel siunge
I denne Lund, naar Dagen gryer? De flye
Bort fra den skumle Skov, som grusom Hevn
Forvandler til et Rettersted. — Og jeg?

Han grunder.

Min Moder skyldte jeg mit Liv, men ei
Min Ære; denne Ed var æreløs.
Og du, min stakkels Signe — du, min Søster!
Hvad vorder hendes Skiebne? Glemme ham?
Det kan hun ei; thi Sorg gjør Elskov stærk,
Ulykke nærer den, og Andres Grumhed
Den lader smage meer sin egen Sødme.
Nu, som en Fugl paa den forfaldne Muur,
Der mistet har sin Mage, vil hun flynke,
Til Nattefulden qvæler hendes Bryst.

Min Moder døer af Græmmelse. Jeg Konge
 I Sigersted? En Konge mellem Grave!
 Bleg vil jeg sidde med mit Kongespiir,
 Som Hel blandt Skygger i den skumle Sal.
 Ei noget Skib vil nærme sig min Strand;
 Sælhund, Hvaler kun og vilde Marsviin
 Vil leire sig hver Nat om Isefiord,
 Og vare Bifingen med hæslig Snøften
 Om ei at ankre ved den sorte Skov,
 Hvor Giesten myrdes.

Signe kommer.

Alger.

Arme Signe! See,
 Der kommer hun. Hvor bleg — et Gienfærd liig!
 Signe.

God Aften, Alger! Hvorfor aabnes Døren
 Til Signes Fængsel? Hvorfor kaldes hun
 I Hagbarths Nærhed? Vil I dræbe ham
 For mine Dine?

Alger.

Det er Morgen snart.

Signe gysrer.

Snart Morgen? — Nu, saa er det Nat for mig.
 Farvel!

Alger.

End gnider Dagen sine Dine,
 Og strækker sig paa sine dunkle Bolstre.
 Urolig er dens Blund; den skælver bleg,
 Forsærdet for sin Morgendrom.

Signe.

Tilvisse!

Alger.

Jeg vidste vel, du mægted ei at slumre
Den fæle Nat.

Signe.

Snart skal jeg slumre sødt,
Naar Lundens Roser aabne sig for Duggen.

Alger.

Du stakkels Signe! Rosens Tid er fort,
Men mere fort, end Rosens, var din Glædes.

Signe.

Maa Hagbarth døe?

Alger.

Ja, Signe! — han maa døe.

Signe.

Nu vel, fortvivl ei! Døden skrækker kun
De feige Siæle.

Alger.

Signes Siæl er fiæk.

Din Smerte —

Signe.

Døden overvinder den.

Alger.

At døe af Sorg er Svaghed.

Signe.

Tro dog ei

De kolde Hjerterø følesløse Tale!

Døe Svaghed? Altid Svaghed? Mere Styrke

Den skulde vise, som i søvnig Kulde

Seer hver Forandring af sit Held i Møde

Og Undergangen af sin bedste Lyst?

O, saa er Isen stærk, og Frøet svagt,

Som girer og opløser sig i Jorden
 Til bedre Blomst og Frugt. Jeg elsker Svagthed,
 Og ringeagter Styrken, er det saa.

Alger.

Du elsker Hagbarth — af, du arme Signe!
 Og Alger svoret har din Undergang.

Han kaster sig paa Knæ, og bedækker hendes Haand med sit
 Ansigt.

O, Alger! utafnemmelige Broder!
 Var det din Tak for al din Kiærlighed?

Signe.

Du gode Alger!

Alger.

Hør mig, bedste Signe!

Get kan jeg; derfor har jeg kaldet dig.
 Get kan jeg; det forhindrer ei min Ed.
 Bevogte Hagbarth maa jeg; see ham døe,
 Og Intet virke — af, det har jeg svoret!
 Men — denne sidste Nat er saare skøn,
 Den fulde Maane staaer saa klart derhenne,
 Som om den vilde sige: Elskte To!
 End eengang kommer i min Bøgesavn,
 Og lad mig smile mildt til eders Elskov.
 Kom, du skal see ham!

Signe.

Alger! elskte Broder!

I Fald du vidste, hvad du skienker mig!

Alger.

Jeg veed: en Draabe Vand i Tørstens Hede,
 Som jeg med Hadets Salt har selv forstærket.
 En lille Biælke viser jeg dig i

Det Ekibbrud, du har lidt paa Grumheds-Klippen,
 Hvor selv jeg var den Steen, som sønder slog. —
 Min Haand er bundet, og min Bille med;
 Alt, hvad jeg har igien — det er mit Hierte.
 Jeg svor at hade, hvad mit Hierte kunde —
 Det kan ei! Freia være Tak, som gav mig
 Et Bink midt i min Ubefindighed!
 Kom, Signe! du skal see din Hagbarth.

Signe

grundende, som Gen, der pludselig fatter en hemmelig Beslutning.

Vi!

Alger.

Hvi dvæler du?

Signe.

En lille Fæstensgave,
 En Brudgomsurtekost!

Alger.

O, søde Sværmen!

Nu, ogsaa det. Jeg fierner hver en Speider,
 At Ingen skal forstyrre eder.

Signe

tager sin Broders Haand, med Høihed.

Edin!

En grusom Skiebne har forfulgt vort Huus,
 Den elskte Fader hviler længst i Jorden,
 Den skønne Levning styrter i sit Gruus —
 Bevar Skioldungaætten dog for Norden!
 Her staaer det sidste Haab, den yngste Green
 Af Mykilatis kongelige Stamme;
 Hans uerfarne Siæl er skøn og reen —
 O, lad den luttres i min Smertes Flamme!

Bevar ham Kronen i et kraftigt Liv,
 Lad ham de ædle, stærke Fædre ligne,
 Giv ham min Rieglighed, skienk ham en Viv —
 Og gjør ham mere lykkelig, end Signe!

De gaae.

Hagbarth og fangefogden stige op paa Taarnranden indenfra.

Hagbarth

med Signes Lof om Hænderne.

Nu, altjaa — det er tilladt mig at tage
 Frisk Luft paa Taarnet her?

Fangefogden.

Ja vist, ja vist!

Saa meget som J vil, min Ven!

Hagbarth.

Her staaer

Jeg Himlen mere nær, som snart med Klarhed
 Skal aabne mig sin blaa, sin lyse Favn.
 Seer du det store Stjernebilled hisset?

Fogden.

Ja, det er Freias Rok.

Hagbarth stirrende.

Du har ei spundet

Mig Silke, Freia!

Fogden.

Nei, det maa J sige.

Sagte.

Run Hamp til Halsen, stakkels Evend!

Hagbarth.

Her strækker

Jeg op til dig, almægtige Gudinde!

De Hænder, som en salig Elskov bandt.
Forlad mig ikke, giv mig Kraft i Døden!

Fogden.

Hvor sært han staaer og strækker sine Hænder!
Den værste Synder frier man dog fra Lænnen
Den sidste Nat; hvorfor ei ham?

Soit.

Ung Hagbarth!

Tager en Kniv frem.

Rom, lad mig overskære disse Haar.

Hagbarth vilb.

Jeg overvældes let i denne Stilling;
Men — hvis du sønderslider denne Lof —
Den første Brug, min Haand gør af sin Frihed,
Er den, at styrte dig fra Taarnets Rand.

Fogden.

Han raser! Kan en Lindring —

Hagbarth.

Kast din Kniv!

Opirr mig ikke til Fortvivlelse!

Fogden.

Hvad er der ved den Lof?

Hagbarth.

Og veed du ei,

At den har straalet om min Signes Tinding?

Fogden affides.

Uf, det er sandt: det var jo hendes Haar.
Ha, nu forstaaer jeg ham. Jeg har hørt sige,
At sliig en Beiler sætter Priis paa Alt,
Der kommer fra hans Hiertenskiær; lidt Baand,
En Traad, en Emule Haar, et Blomsterblad,

Det kan de giemme Dag og Nat paa Brystet
 I hele Aar. Den arme, stakkels Tøsse!
 Det er dog syndigt, at aflive Folf
 For Galenskab. Galsskab er ingen Synd.

Hagbarth.

Forlad mig nu, og lad mig ene! — Siig mig,
 Et det ei Signes Jomfrubuur, man skimter
 Hift mellem Træerne?

Fogden.

Jo, ganske rigtig!
 Kom nu, og lad mig løse Hænderne!
 Jeg frummer ei et Haar paa eders Lof.
 Saa kan I bedre see, hvor smuk den er.

Hagbarth.

Nu, gode Gubbe! hvis det er din Hensigt —
 Fogden loser ham.
 See, der er Haaret!

Hagbarth tager Loffen.

O, min elskte Skat!

Han holder den ud over Taarnet.
 Skin, Maane! skin paa disse gule Straaler,
 Og bland din gyldenblege Glands med dem.

Fogden.

Den Stakkel, lidt fornoier ham! Nu, det
 Er vel for ham, thi meget er ham negtet.

Hagbarth.

Hvad hedder du, min Gubbe?

Fogden.

Halfdan, Herre!

Hagbarth.

Nu, lov mig, Halfdan! at naar Veras Bødler

J Morgen hente mig til Retterstedet,
 Du atter vil omvikle mine Hænder
 Med disse Haar, og ei med Hampereb.
 Det er min sidste Trøst, det Æneste,
 Som adler min afskyelige Død.

Fogden.

Det lover jeg; men lov saa mig igien,
 Naar J er død, at J vil aldrig spørge
 For mig og for min lille Søsterdatter!
 Hun er saa bange for, at J skal rettes,
 Thi hendes Kammervindue vender lige
 Mod Egetræet.

Hagbarth.

Gode Gubbe! see,

Vel troer jeg, Hagbarth faaer ei Ro i Graven;
 Han efterlader Noget her i Livet,
 Som er ham alt for kært. Men frygt kun ei!
 Det blege Spøgelse vil smile venligt,
 Og svæve skaanende din Dør forbi,
 Naar det ved Midnat gjør sin tunge Vandring.

Fogden.

J rører Hjertet til Medlidenhed.
 Selv Konning Alger ynkes over eder,
 Og har tilladt den gamle Skjald Halloge
 At forte jer den sidste Nat med Sang.
 Der kommer han just nede med sin Harpe.

Halloge kommer.

Hagbarth.

O, lad mig ene med min stille Veemod!
 Hans Trøst vil trætte mig; mit rørte Bryst
 Er ikke længer stemt for flige Sange.

Jeg døer ei stolt, som Ræmpen i sit Fængsel,
 Skiondt Bera fylt min Indvold har med Slinger;
 Bortblusser ikke, som et Heltebaal,
 Med Røg i Sky, og trodser ei med Knald.
 Min Ungdom daler, som et Stjerneskud,
 Der lysner kort — og døer i fugtig Luft.
 Forskaan mig!

Hallogé,

som har sat sig ved Taarnet, synger ved sin Harpe:

Min Hielm er mig for blank og tung,
 Mit Skjold mig slet beskiermer;
 Jeg føler det, skiondt jeg er ung,
 At snart sig Døden nærmer.
 Læg hen det frygtelige Staal
 Paa Heltens Bautaftene!
 I Lunden staaer en Natviol;
 Der hvile mine Bene!

Hagbarth.

Ha! den Tone fandt en Gienklang
 Dybt i min Siæl.

Rækker sig over Tralværket.

Hav Tak, du gode Skjald!
 Miskiend mig ei, for jeg miskiendte dig.
 Du ei formane vil?

Hallogé.

Nei, fiære Søn!

Jeg synger om din Sorg, hvor smuk den er.

Synger:

Jeg Livets bedste Rose brød,
 Og Freia være lovet!

Kom, fæere Død! nu i dit Skiod
 Nedlægger jeg mit Hoved.
 Flyv, raske Fugl! frygt Reisen ei,
 Stræk ud de Binger spæde.
 Du svæver til en evig Mai
 Og til en evig Glæde.

Hagbarth.

Alt ude nu?

Hallogé.

Nu synger jeg en anden,
 Om liden Ragnhild, om den Trostesløse.

Hagbarth.

O, herligt! Og jeg sidder mellem Stierner
 Med Signes Lof, og hører paa din Sang,
 Og kysser den ved hvert et færligt Ord,
 Som minder Hagbarth om sin egen Skiebne.
 Og naar de komme for at hente mig,
 Saa følger du mig til min Brudeseng.
 Ei sandt?

Hallogé.

Jo, Hagbarth! det er Skialdens Pligt,
 At løse Smerten op i venlig Beemod,
 Og være den Ulykkelige's Trøst.

Alger

kommer til Taarnet.

Gaa, gamle Ven! jeg tale maa med Hagbarth.

Sagte til ham.

Du veed mit Grind — Signe kommer.

Hallogé.

Saa

Er Gubben overflødig med sin Harpe.

Min Sang faldt som en Regn, og blødned Hjertet;
Nu kommer Solen, og udflækker Blomster.

Han gaaer.

Fogden

inde i Taarnet til Hagbarth.

Kom ned!

Hagbarth.

Hvorfor?

Fogden.

Nu, skynd jer! Kongen venter.

Hagbarth kommer med Fogden. Den Sidste gaaer paa Algers
Bink atter ind i Taarnet.

Hagbarth stolt og kold.

Hvad vil du? Har din Moder alt betænkt sig?
Fandt hun, at Hagbarths Livstid til i Morgen
Var alt for lang? Og kommer du, for nu
At bringe mig med egen Haand til Døden?

Alger.

Naturlig er din Brede, træffende
Din Spot. Du Marsag har at hade mig.

Hagbarth.

Saa spar mig for at spille mine Ord
Paa den, som ei fortjener dem! Her er jeg.

Alger.

Føragt mig ei!

Hagbarth.

Og om jeg voved det?

Alger.

Saa funde det maaskee fortryde dig.

Hagbarth.

Saa maadeholden den, der bruste nys,

Som Havets Skum? — Dog, du har Ret: en Fange,
Som sidder paa sit Liv og paa sin Ære,
Kan ei fortørne dig.

Alger.

O, Hagbarth! Hagbarth!

Hagbarth.

Dog døer jeg uden Skam. Min Død vil rygtes
I Norden, det er sandt; men, Alger! Alger!
Gi mig vil Tidens Brændemærke ramme.

Alger.

Jeg staaer for dig forvirret, sønderknuust,
Jeg føler dybt, hvad der er skeet, og skal skee;
Dog — klynke kan jeg ikke, som en Pebbling,
Og trygle dumt om din Tilgivelse.
Gi heller er jeg ene Skyld i Dvalen.
Af Nedrighed har Alger ikke syndet;
Det er min Trøst. Saa vil jeg heller ei
Da spille dig den alt for korte Tid
Med daarlig Klynken og med Selvforsvar.
Jeg kan ei redde dig, din Stav er brudt;
Dog — nogle Dieblif har du tilbage —

Hagbarth.

O, skynd dig, gør det kort og godt! Hvi vil du
Seipine mig?

Alger.

Et Dieblif er ei

Aldeles at foragte. Ofte følte
Den Lykkelige sødt i det, hvad ei
En mindre Lykkelig sit hele Liv.

Hagbarth.

Jeg har ei meer at søge her paa Jorden.

Alger.

Dg dersom det, som du forgiæves søgte,
Nu skienktes dig, en Time før din Død?

Hagbarth.

O, alle Guder! Tal, hvad mener du?

Alger.

Du fik ei taget Afsked med min Søster,
Vi kom saa pludselig, vi overfaldt dig.
Din Signe —

Hagbarth.

Enten kommer du fra Helheim,
At pine mig med den udsøgte Qual;
Hvad eller kommer du, en Lysets Alf,
At sende Gimles Straaler i mit Mørke.

Alger.

Giv mig din høire Haand, dit Ord derpaa,
At ei du flygte vil; saa gaaer jeg fra dig,
Dg efterlader ene dig med Signe.

Hagbarth.

Ha, Alger — nei, du spotter ei — dit Ord
Mildt svømmer funklende.

Alger.

Din høire Haand!

Hagbarth.

Ved Signes Kiærlighed, ved Hagbarths Trostak,
Jeg bliver her og døer.

Alger.

Tilgiver du

En Unglings Ubetænkksomhed, hvis Ed
Nu skiller dig ved Livet?

Hagbarth.

Det var Skiebne.

Ulger.

Spild Tiden ei! den er kun fort. Hun venter.

Hagbarth

omfavner ham.

Mit sidste Suk for Signe, det næstsidste
for Ulger og hans Held!

Han gaaer.

Ulger

drager sit Sværd.

O, kunde jeg

Nu døe for Hagbarth! — Hvis jeg dræbte mig?

Han kunde flygte — Men han gjør det ei;

Han holder Ord, han bliver ved sit Fængsel,

Og Bera griber ham, som Ulgers Morder.

Fortvivlet.

Saa lev da, ulykksaligste blandt Konger!

Og see den Nød, du ikke kan forhindre.

Han gaaer.

Signe med Roser i Haanden og gule Blomster paa Brystet;

Hagbarth. Naar de see sig ene, synke de til hinandens Favn.

Hagbarth.

O, søde Lyst at døe for slig en Mø!

Signe.

Hør mig, min Hagbarth! Tiden er kun fort.

Hagbarth.

Hist venter os en Evighed.

Signe.

Ja, sikkert!

Hagbarth.

O Signe, Signe! elsker du?

Signe.

Jeg elsker

Dig inderligt.

Hagbarth.

Den Tanke ængster mig,
Om ikke blot Medlidenheden rørte
Dit Hierte.

Signe.

Jeg Medlidenhed med den,
Som frister hver en Helts Misundelse?

Hagbarth.

Nu, saa er Alting godt. Saa er min Død
Kun Børneleg. Jeg venter dig hos Freia.

Signe.

Du skal ei vente længe.

Hagbarth.

Lev, min Signe!

Og tænk paa Hagbarth, naar om Sommeraftnen
Du vandrer under disse Bøgeskygger,
Naar Fuglen synger, Hyldebusken duster,
Og Maanen skinner mellem sorte Blade.
Tænk paa den første Dag, den sidste Nat,
Du saae ham her. Ei sandt, du vil ei gysse
For Egetræet?

Signe.

Hagbarth! disse Roser —
Modtag dem, som min Elskovs første, som
Dens sidste Gave. Jeg har røvet Hækken
Hver Purpurknop. Men næste Vaar, min Ven!

Skal Træet atter blomstre. Da vil Bera
 For silde græmme sig, og plante Roser
 Paa Hagbarths og paa Signes Hoi.

Hagbarth tager dem.

D, Rose!

Nu først forstaaer jeg, hvi din Torn mig stak:
 Sødts Barsel om en ulyksalig Elskov.
 Men, elskte Signe! hvilke fæle Blomster
 Har du i Barmen der?

Signe.

De er for mig!

Hagbarth.

Bedøvende Skarntyder, gustengule!

Signe.

Foragt dem, had dem ei! Medlidende,
 Trofaste Benner er de. Deres Saft
 Skal styrke mig.

Hagbarth.

D, Freia!

Signe.

Hør, min Hagbarth!

For nogle Timer siden foreslog
 Du her din Signelil at flygte bort;
 Da var hun raadvild, modløs, havde Pligter,
 Som nu er hævede. Hun gav dig Haand paa
 At følge dig, naar ingen Bøn og Klage
 Var mægtig at bevæge Bera's Bryst.
 Nu holder hun sit Løfte!

Hagbarth.

Signe! Signe!

Signe.

Hør mig, min Elsker! Naar din Purpurkaabe
Høit svæver under Egen — da skal Signe
Uddrikke Bægeret. Og røde Luer
Fra det antændte Jomfrubuur skal vorde
Det Baal, paa hvis høitidelige Flamme
To glade Ciarle svinge sig til Freia.

Hagbarth.

O, Signe! du vil døe? Lev, lev!

Signe.

Mit Liv

Blev kun en langsom Død. Jeg vil ei tæres
Af langsom Dval, og boie, Lilien liig,
Mit Hoved ubemærkt og ubegrædt.
Vor Død skal røre Hierterne, vor Genfart
Skal straale, som en Høitidsfest. Den skal
Grindres længe, som et skiont Beviis
Paa inderlig og trofast Kiærlighed.

Hagbarth

omfavner hende.

Velan, velan! vi følges ad.

Signe.

Vi følges!

Hagbarth.

Hvor er en Elsker paa den vide Jord
Saa lykkelig og salig nu, som Hagbarth?

Femte Handling.

Morgen.

Bera,

fulgt af Drabanter, gaaer urolig med nedslagne Dine;
pludselig standser hun, og vender sig.

Hvad vil I mig? Hvi følger I mig steds
I Hælene, som Fiender? Vil I lure?
Hvi kommer I med blanke Hellebarder?

Grim.

Min ædle Dronning! du har selv befalt os
At følge dig.

Bera.

Gaaer!

De træde tilbage.

Hvorfor ængstes jeg?

Nu, Natten er forbi, kan Lyset skrække?
Østhimlen flammer som en By i Brand.
Ha, frygter du for Skygger?

Kalder:

Grim!

Grim.

Min Frue!

Bera.

Hvi har I sat Alf's Liig paa Dødningbaaren
I Sovestammeret til mig i Nat?

Grim.

Det var din egen Billie. Du forlangte
At slumre med ham under Tag end eengang,
Før Riget blev paa Baalet brændt til Aske.

Bera.

I Sovestammeret? Hy! jeg har ei havt
En rolig Time den udslagne Nat.
Hør, Grim! har du i Morges Intet mærket
Bed Riget? en Forandring?

Grim.

Jo, det laae
Med begge Arme ned fra Dødningbaaren,
Og Dinene stod høit opspilede.

Bera.

Nu, det er vel, at du har ogsaa seet det.
Sandt nok, det hændes ofte med et Liig,
At Dielaaget springer op igien,
Og Armene kan falde fra hinanden
Bed deres egen Tyngde.

Grim.

Det skeer tidt.

Bera.

Jeg negter ei, det gjorde mig forfærdet.
Jeg tænkte just paa Hagbarth og min Hevn.
Jeg fandt ei Ro paa Leiet. Hjertet drev mig
Til Riget hen; jeg knælte ved hans Baare,
Og raabte: Alf, min Søn! jeg hevner dig.
Da opsprang Dinene, han stirred vildt

Dg fælt paa mig; og Hænderne, som fromt
 Var foldet nys, sig vristed fra hinanden.
 Jeg tilstaaer dig, jeg havde Mod ei til
 At lægge ham, som før, dem over Brystet,
 Dg trykke ham de store Dine til.
 Jeg blegned — og forlod mit Sovesammer.

Grim.

Min Frue —

Bera.

Ti med hvad jeg har betroet dig!

Han træder tilbage.

Hvo kommer der? Min Datter, klædt i Liin,
 Med Egeløv om Isen. — Bover hun
 At træde mig for Dine denne Morgen?

Signe nærmer sig hvidklædt, med en Egekrands om sit Hoved.

Bera.

Saa rolig? saa høitidelig? saa hvid,
 Som en Præstinde, naar hun gaaer at offre?
 Dg dristigt er dit Blik, du seer med Hatning
 Mig stolt i Diet? Ha, Uværdige!
 Kom du som Vidne til din Hagbarths Død?

Signe.

Jeg kom at sige dig Farvel, min Moder!

Bera.

Ha, tro kun ei, ved Bønner og ved Taarer
 Falsk at bevæge mig!

Signe.

O nei, det veed jeg,

Dg derfor vil jeg heller ei forsøge
 Paa det, som var uværdigt og forgieves.

Min Graad er rundet; den har du ei seet.
 De Lffre, som mit Hierte skoldte Freia,
 Dem har jeg eensomt alt i rige Skaaler
 Hengødt paa hendes Alter. Hun har hørt mig;
 Thi kraftigt styrker hendes Magt mit Bryst,
 Og jeg har lært at taale nu — og lide.

Bera.

Hvad vil du mig?

Signe.

Med saa Ord kun forklare,
 At jeg har Intet handlet, mig uværdigt.
 Jeg mistet har din Kiærlighed — o, giv mig
 Din Agtelse! Hvi harmes du paa mig?
 Mit unge Bryst var koldt for Freias Straaler,
 Som Knoppen, før den aabnes. Da kom han!
 Jeg saae ham, og jeg elskte ham. Har Himlen
 Gi tegnet Siælen flart i Stovets Die,
 Og funkler ei det omme, gode Hierte
 Igjennem Diets Blif? Hvi skulde jeg
 Da blues ved min Kiærligheds Natur,
 Fordi den virkte let, og rorte hurtigt?
 Gi heller faldt min Omhed paa en Gienstand,
 Som var den uværd: Han er skion, er Helt;
 Og selv den Trods, den Ubetænksomhed,
 Der fulgte med hans Ungdom, og som bragte
 Dig til at hade ham, var mig elskværdig.
 Hvad var nu Hagbarths Brode? Han har fældet
 I ærlig Kamp den, som var fied af Livet.
 Du trued ham, han glemte dine Trusler;
 Troer du, jeg skulde elske Hagbarth mindre,
 Fordi jeg var ham mere fiær, end Livet?

Nei, nei! den Udaad gjør ham dobbelt skøn.
 Og hvis du sætter grusomt nu i Bærk,
 Hvad dine mørke Tanker har besluttet,
 Saa vil du see, at den, som voved fiæf
 Sin Fare, kan med samme Munterhed
 Udholde Folgen. — Ei med ynksom Klage
 Jeg derfor trygler om min Beilers Liv;
 Det var kun at fornedre ham, da døde
 Han en uværdig Død. Desuden rorte
 Vel neppe jeg dit Hjerte. Du har sjelden
 Skienkt mig din Omhed. Da min Fader døde,
 Da følte jeg mig ene — o, saa ene!
 Alf elskte sin Gyrithe, Alger Ewærdet,
 Og du din Hoied. Jeg har vænt mig til
 At give Elip paa Livets muntre Glæder,
 Og altid anet, hvad der ventede mig.
 Belan! saa træder jeg tilbage da
 I mine Skygger. Hagbarth er min Brudgom,
 Og derfor staaer jeg i min Bryllupspragt,
 Med Haabets grønne Krands om mine Loffer.
 Miskiend mig ei min Moder! Signe skilles
 Fra dig med sønne Taarer, ei med Trods;
 Og hendes sidste Bøn til Guderne
 Er den: at naar du hevnet er paa Hagbarth
 Og paa hans Signe — at det ei for meget
 Da maa fortryde dig.

Kysser hendes Haand.

Farvel, min Moder!

Gaaer.

Bera.

Var dette List? Ei Listen fælder Taarer,

Dg Signe kiender ei Forstillelse.
 Hun elsker ham. Hvad mægter unge Hierter
 Gi i den første Hede! — Hisset seer
 Jeg Alger. Dgsaa bleg! Ha, blege Begge,
 Som Alf paa Dødningbaaren. Mine Børn
 Har oplagt Raad mod deres egen Moder.

Alger

i en stærk Bevægelse, som han søger at skjule.
 Hil dig, min Moder!

Bera.

Taf, min vakkre Alger!
 Hvor gaaer det? Mindes du den Ed, du svor,
 Dg har du fuldbragt, hvad jeg dig beføl?

Alger.

Han gaaer alt Skoven rundt. Om føie Tid
 Vil dine Bødler bringe ham. Han føres
 I Optog om, med drøvelige Lurer,
 Med dumpe Trommer — standser her — og qvæles.

Bera.

Ret saa!

Alger.

Det siger du.

Bera.

Dg du, min Søn?
 Hvad er din Mening?

Alger.

Jeg — har ingen Mening;
 Jeg handler blot som Bærktøi her, og kommer
 Nu for at høre, hvad du meer forlanger.
 Er Hagbarths Død dig nok? Skal han kun dræbes
 I Egens Green, og jordes? Eller vil du,

Hans Legem her skal svæve flere Dage
Til Skam for ham og Skræk for Andre?

Bera.

Nei!

Nei, Alger! Hagbarths Død er Bera nok.
Naar han er død, da kan man jorde ham.

Alger.

Hvor?

Bera.

Under Træet.

Alger seer derhen.

Er der Plads til Tre?

O jo!

Bera.

Til Tre? Hvad mener du?

Alger.

Slet Intet.

Jeg har jo sagt, at jeg har ingen Mening.
Nu altsaa — derved bliver det?

Bera.

Hvad fattes

Dig, Alger? Ricere! tungt du drager Aande.

Alger.

Det kommer af, min Mund er spærret. — Nu,
Saa gaaer jeg da — og sætter det i Værk.

Gaaer, men vender tilbage igien.

Tillader du til Afsked mig, min Moder!

Blot at fortælle dig en Dæmesaga,

Jeg selv har digtet?

Bera.

Tal, min Søn!

Ulger.

En Dren

Var yndet af sin Moder; men hun frygted,
 At den forvoven skulde giøre Misbrug
 Af sine Binger. I et Dieblif,
 Da den var svag af barnlig Kiærlighed,
 Fandt den sig i at lade Bingen stække,
 For ei at friste Faren. Moderen
 Nu bragte den sin Føde tro til Reden,
 Og saadan gik det nogle Dage godt.
 Engang, da Moderen var borte, kom
 Der en forfærdelig, uhyre Gris,
 Hevngierrig, grim, og tog den yngre Søster,
 Som sad paa Redens Kant. Den unge Dren
 Gi kunde nu forsvare, maatte see
 Det elskte Hierte dræbes og fortæres
 For sine Dine. Men da styrted han sig
 Fortvivlet ned fra Klippen; og da Bingen
 Gi bar ham meer, saa faldt han tungt — og knustes.
 Da Moderen nu atter kom tilbage,
 Da fandt hun Reden tom. Men dybt i Dalen
 Laae Dattrens hvide Fier i Sonnens Blod.
 Da skreg hun Jammer over alle Klipper,
 Og kaldte sine Born -- det var for silde!

Han fatter sig, og siger derpaa med Rolighed:
 Jeg har fortalt min Saga — og jeg gaaer.

Bera

kalder ham tilbage.

Bliv!

Efter et Dieblif, hvori hun kæmper med sig selv.
 Hagbarth skal ei dræbes.

Ulger

griber henrykt hendes Haand.

O, min Moder!

Bera

kold og stolt.

Ti nu — og hør — og lad mig ogsaa tale!
 Thi ogsaa jeg har Attraa; ogsaa jeg
 Har Forsæt, som ei noget Gienfærds Jagter,
 Ei nogen Datters Graad og Sønns Fortvivlen
 Gif deite Hjerte til at eftergive.
 Han skal ei døe. Min Hevnlyst gif for vidt.
 Retfærdighed kan ogsaa være grim;
 Og det er Kongevældens største Skionhed,
 At kunne lade Naade gaae for Ret,
 Naar Loven strider med Umstændigheden.
 Jeg skylder Hagbarth ingen Skaansel. Sandt!
 Men Høimod skylder jeg mig selv, som Dronning.
 Vel! han skal ikke døe. — Dog, uden Straf
 Skal heller ei den unge Røvhals ile
 Tilbage til sin Klippe, for at spotte
 Med Bera's alt for svage Qvindescepter.
 Hans Hovmod har berøvet mig min Søn,
 Og piint mit Bryst med Dodens Gysen. Vel —
 Han prøve maa det Samme. Lad ham føres
 Til Retterstedet, og naar Døden svæver
 I Egen over ham, da vil jeg komme,
 Som Lyffens Rørne paa den rode Balplads,
 Og skienke ham hans Liv. Først, som en Flue,
 Han surre skal fortvivlet i min Haand,
 Og smutte bort imellem mine Fingre,

Fordi han er for svag, fordi min Høihed
 Ei være kan bekiendt at knuse ham.

Alger.

Dg Signe?

Bera.

Lad ham aldrig tænke derpaa!
 Hun straffes for sit Maanskinssværmeri
 Med Hagbarths Savn, og det er nok for hende.
 Hun fødte aldrig kongeligt. Et Hierte,
 Som fatter ei sin Storhed, gjorde bedre,
 Hvis ei det slog. God nok til Herskepige,
 Hun lever for at græde, plukke Blomster,
 Og tænke nøisom-eenlig paa sin Hyrde.
 Medstammer slikt et Hierte vel fra Frigga?
 Har det en Aelse om hvad det skylder
 Dans Uet og Afers Stamme? Alger! ti,
 Dpirr mig atter ei.

Alger.

Men han er Konge,

Er Helt.

Bera.

Jeg hader denne stolte Trønder.
 Hvad Gavn var det for Danmark, hvis hun ægted
 En Bifing fra de nidaroske Klipper?
 Harvendil, Gotlands ædle Drot, har beilet
 Til Signes Haand. Ved dette Ægteskab
 Forbindes Herthadal med Nordens Halvø.
 Det er et Ægteskab, som glæder Afer,
 Naar Dresund formæler sig med Riimfiord.
 Ham eller Ingen!

Ulger.
O, min Moder!
Bera.

Ti!

Hvis ei, fortæller jeg nu dig en Saga
Om Kæmpen, som blev Dværg, fordi han tænkte
Og handlede, som Dværgen. — Omhed kan
J lære Bera; tales der om Høihed,
Da er jeg Læremester. Ti, og følg mig!

De gaae.

Signe kommer med sine Møer. De bære Kurve med Linned.

Signe.

O, skønne Morgen! See, hvor Solen skinner!
Hør Fuglene, hvor lysteligt de quiddre!
Nu svinder Sorgen med den kolde Nat.

Man hører en Sorgelyd noget borte.

Fylla.

O, Thor! der komme de.

Signe gys.

Hvem kommer? Ha,

Jeg hører det. Retfærdigheden iler.

Fylla.

Du stakkels Signe!

Signe.

Stakkels Fylla! du

Har mistet alt, hvad Signe nu skal miste.

Fylla.

Der ligger ei saa megen Magt paa mig.

Signe.

Saa megen Magt? Ha, tro mig, Pige! tro mig:

Et færligt Bryst er Freia mere værdt,
End tusind folde Kroner.

Fylla.

Jeg har mistet
Min Veiler i en ærlig Kamp; men du —

Signe hoi.

En ærlig Kamp? Hvad Kamp er mere ærlig,
End den, hvortil der kræves høiest Mod?
Et Sværdslag var kun Tidsfordriv for Hagbarth.
Den Død har intet Frygteligt. Da sværme
De smaae Svartaler om i Kampens Leg,
Og dræber uformærkt med snare Pile.

Beger paa Egetræet.

Men seer du hist hiin frygtelige Jette
Med Harnisk af den brune Bark, med Skrammer,
Som tusind Aar ham gav og atter lægte?
Med den uhyre grønne Bryst i Hielmen?
Seer du den Hundredarmede, som strækker
Sin Haand ud for at qvæle ham? Ha, Fylla!
Det er en Fiende, som er Kampen værd.
Og dog — jeg sværger ved den lyse Straale,
Som dæmmer giennem Bladene, min Hagbarth
Vil staae for denne Jette som en Helt.

Musiken begynder igien nærmere.

Fylla.

Den nærmer sig, den fæle Lyd!

Signe.

Fæl, Fylla?

Skion Lyden er, høitidelig den toner.

Med Taarer.

I tie, Fugle? Iytte stil paa Dvist?

Ei sandt, saa smukt kan J dog ikke synge?
 Nei, Fylla! nei, den Lyd er mig en Trøst.
 En Spaadom er den: Enart vil Smertens Efrig
 Oplose sig i sliq en hellig Samklang.
 Misfiend dog ei de stakkels Spillemænd,
 Som gaae foran de frygtelige Bødler!

Fylla.

Seer du ham hisset, hvor han gaaer i Kredsen?
 En talrig Skare følger ham.

Signe hurtig.

Hvor? hvor?

Bender sig bort.

Nei — jeg vil ikke see ham før hos Freia.
 Nu vil vi gaae paa Blegen med vort Lintoi.
 Kom, mine Moer! — Men jeg har Intet nydt
 I Dag endnu imod den aarle Lust.

Til Rinda.

Giv mig det Miodhorn, Barn! jeg lod dig fylde.

Rinda bringer det. Signe rækker Hornet i Beiret.

Kun denne Skaal endnu for dig, min Ven!

Hun drikker, og siger derpaa sagte:

Jil, Hagbarth! nu, iil nu, din Signe venter.

Hun kaster Hornet hen i Græsset.

Og nu afsted, I Terner! gaaer foran!
 Jeg vil kun lukke Jomfruburet først,
 Saa følger jeg.

Fylla ængstlig.

O, Signe!

Signe

venlig, men bestemt.

Gaa, mit Barn!

De gaae.

Signe glad.

Nu vil jeg dog endnu engang ham see!

Hun strækker sig op, og holder Haanden over Diet.

O, elskte Helt! der kommer han. Ei Frygten
Har bleg formaaet at svække Sundhedsrosen
Paa dine Kinder. Hvilken Mø har elsket
Saa skøn en Helt, saa inderligt et Hierte?
Hvo ønskede sig ei en Død, som Signes,
Hvis hun en Hagbarth havde sig, som jeg?

Hun gaaer.

Lyden kommer nærmere. Drabanter med Hellebarder. Hagbarth
bundet med Signes Lof.

Grim

til Folket, som vil nærme sig.

Tilbage! Slaaer en Kredø om ham! Tilbage!

En Halvkreds af Hellebarder omringer Hagbarth. Hans Hænder
løses; han giemmer den afloste Lof paa sin Barm.

Hagbarth rolig.

Tak, gode Ungersvend! Tak! du befrier mig,
Et Dieblif før jeg skal smage Døden,
At jeg kan løfte Hænderne til Valhal.

Kæmpen.

Det staaer dig frit nu.

Hagbarth affides.

Døe er Børneleg;

Men om hun er dig tro — det maa du vide.
Om hendes Forsæt, hendes raske Lofte
Var meer end Omhed, siebliflig Blussen,
Den Visshed maa du tage med i Graven.

Kæmpen.

Nu, Hagbarth! gjør din Bøn.

Hagbarth.

I gode Venner!

Først een til eder. Ikke sandt, en Fange,
Der har forbrudt sit Liv, som snart skal døe,
Tilstaaer man en Begiering, naar den er
Besteden, som en qvægsom Drik, en Epise,
Han havde Lyst til sidste Gang at nyde?

Kæmpen.

O ja! det skal ei heller negtes dig.
Kun at det strax kan skee; vi tør ei skienke
Fleer Timer dig af Livet.

Hagbarth.

Jeg forlanger

Kun nogle Dieblis. — I kan begribe,
Det er ei første Gang, en Svend som jeg
Gaaer Døden under Dine. Jeg har spøget
Med Faren som et Legetøj fra Buggen,
Og Rotas Spyd har aldrig ængstet Hagbarth.
Dog — der er Forskiel paa at døe og døe;
Jeg negter ei, at denne Maade har
Med al sin Ro, sin Stilhed noget Fælt.
See, Mennesket er jo et Vanedyr;
Han vænner efterhaanden sig til Alt,
Men studser, Hesten liig, ved ukiendt Fare.
Saaledes bliver nu mit Hierte sky

Beger paa Egetræet.

Før denne Port til Evigheden, blot
Fordi den malt er med en fremmed Farve.
Nu vel! saa lad mig vænnes til min Død.

Han afloser sin Raabe.

J smile? mene vel, at slikt Forsøg
 Kun lykkes een gang? J forstaae mig ei.
 Seer! tager denne kongelige Kaa-
 be, som et Billed paa min Eiebne,
 Ved Hampesnoeren Purpuret i Egen.
 Saa knæler jeg med Bon for Guderne.

Efter et Ophold.

Det er mit sidste Ønske. Nægtes det mig?

Drabanten.

Vel, Hagbarth!

Til de Andre.

Deri kan vi tiene ham.

Musiken begynder igien. En Drabant fæster Snoren ved et
 Epyd, og kaster den over Egegrenen; derpaa bindes Kaa-
 ben derved, og hisses i Veiret. Musiken holder inde.

Hagbarth

Knælende i Forgrunden med foldede Hænder.

O, gode Guder! horer nu min Bon,
 Og gyder Kraft i Signes Pigehierte,
 At ei hun skælver for den røde Fakkell,
 At hendes Læbe kysker Giftens Bæger,
 Som var det Hagbarths Mund.

Musiken begynder igien. Hagbarth reiser sig, og stirrer, med
 Hovedet dreiet over Skuldren, til Signelils Buur. Pludselig
 seer man det flamme bag Træerne.

Drabanten.

Ha, hvad er det?

Det brænder! Jomfruburet staaer i Brand!

Hagbarth henrykt.

O, rene Glød af ægte Ridelighed!

O, stærke Blus af Trostabs Aalterflamme!
 Tilgiv min Tvivl, du Salige! Den smerter;
 Den smerter, Døden ei. O, Signe! Signe!
 Jeg seer dig hiit hos Freia, hvor du vinker.
 Jeg stiger til dig paa den lette Røgsky.

Han tager en Daggert af sin Barm.
 Har jeg dig end, min gamle Ven? Saa kom!

Til de Omkringstaaende.

Som Tyv — nei, som en Tyv skal I ei hænge
 Den raske Hagbarth! Han har ikke stjaalet
 Sin Signes Hjerte. Det var hans, hun gav
 Det frit, af om, af sod, uskyldig Elskov.
 Flam, stærke Lue! flam! To Hjertes svinger
 Sig høit til Freias Sal paa dine Vinger.

Han stoder Daggerten i sit Bryst, og falder.

Drabanten.

Ha, han har dræbt sig selv!

En Anden.

Vor Dronning kommer,
 Fulgt af sin Vagt. Adskilles, aabner Kredsen!

Bera

kommer hurtig, og raaber:

Red hende hiisjet!

Grim.

Buret staaer i Glød.

Bera.

Med Hagbarth Raade!

Drabanten.

Hagbarth er alt død.

Bera forfærdet.

Alt Begge døde?

Grim.

Signe ligger udstrakt
I Høieløftet med forbrændte Loffer,
Og Giftens Bæger er i hendes Haand.

Bera.

Hvad bringes hijsket?

Alger kommer med Signe; hun er bleg med forbrændte Loffer.

Alger.

Signe selv!

Bera.

Min Datter!

Afsindige! hvad har du gjort? Vel os,
At vi har reddet dig af Flammerne.

Signe.

Hvad seer jeg! Hagbarths Kaabe? Hvor er Hagbarth?
Hun opdager ham.

Åh, i sit Blod!

Drabanten.

Han bad os hænge Kaaben
I Grenen, og da hist han Flammen saae,
Da dræbte han sig glad med egen Haand.

Signe.

Åh! var det for at prøve Signes Troskab.

Kiærlig.

Du slemme Hagbarth! kunde du dog tvivle?
Men det er skeet i Dødens Bildelse,
Og jeg har alt tilgivet ham.

Bera.

Min Datter!

Der seer du Ubefindighedens Frugt.

Jeg kom med Naade for ham, men for silde.

Han er sin egen Morder.

Signe forskrækket.

Vilde du

Benaadet ham, min Moder?

Bera.

Derfor kom jeg.

Signe fortvivlet.

O, Hagbarth, Hagbarth! — Moder! vilde du forenet ham med Signe?

Bera

kold og mørk.

Dertil havde

Jeg aldrig i mit Liv fornødret mig.

Signe glad.

Du havde skilt os evig ad?

Bera.

Som Døden.

Signe

med et let Suk.

Nei, den forbinder!

Kysser hendes Haand.

Tak, min elskte Moder!

Tak, Tak for din ubøielige Strengthed!

Uk, uden den var Signe død fortvivlet.

Bera.

Hvad mener du, min Datter?

Signe.

Dgfaa mig
 Har Dødens Alf bedugget med sin Aande.
 Du redded mig fra Flammerne, min Broder!
 Men Gistens uudsloffelige Flamme
 Dybt brænder og fortærer dette Bryst.

Bera.

Hvad har du gjort?

Signe.

Guldendt min Dval. Tak, Alger!
 Min Broder! for du rev mig ud af Ilden.
 Nu kan jeg med mit sidste Krampetræk
 Dog favne Hagbarth. Ikke sandt, min Moder!
 Du ei forbyder Signe nu at aande
 Sit sidste Suk paa disse blege Læber?
 O, sød er denne Dod!

Hun synker ned ved hans Liig.

Det er saa tungt
 At skilles ad, naar man har elsket hinanden.

Hun omfavner Hagbarth, og doer med Hovedet paa hans Bryst.
 Der hersker en dyb Tausshed; derpaa siger

Bera.

Er hun alt borte? — Strækker hendes Liig
 Ved Hagbarths Side!

Alger.

O, min Moder! føler

Du endelig —

Bera.

Hvad jeg har altid følt.
 Hvo føler ei Beundring for det Store?

Hun træder hen for Eigene, og siger med en usædvanlig Ild:

J Fald jeg havde vidst, at denne Elskov
 Var saa stærk — nei — ved Odins evige Krone!
 Jeg havde ikke Signe skilt fra Hagbarth
 For Norrig og for Danemark.

Alger.

Min Moder!

Bera.

J Lunden skal der fastes dem en Hvi,
 J Kildens Nærhed, tæt ved Elmetræet,
 Hvor Nattergalen aarlig har sin Rede.
 Med Roser skal man rundt omplante Graven,
 Og udenom skal lægges Bautaastene.
 En Urne kun skal giemme Begges Aske.
 Den Green af Gaen hist, som strækker sig
 Med Hagbarth's Kiortel, skal J ogsaa fælde,
 Og lægge ned i Hoi'en. Heltens Sporer
 Og Pigens Smykker skal man giemme der,
 At det kan graves op om tusind Aar,
 Og give Folket Stof til smukke Viser.

Begeistret.

Tidt vil — jeg forudseer det alt i Aanden —
 J Nattens Morke Tomf uburet lyse
 For Bondepigen, naar hun gaaer alene.
 Da seer hun Signe, som med bortvendt Ansigt
 Udreder sine gule Haar i Alammen,
 Mens Bera sidder som en lille Fugl,
 Og vipper uden No paa Bautaasten.
 Ja, ja, det er naturligt — man vil ikke
 Forglemme Bera's Grumhed — —

Hun holder inde med qvalt Stemme, og vinker med Haanden.

Alger

til de Omkringstaaende.

Gaaer tilside!

Vor Dronning er ei vel.

Kæmperne forundrede.

Hun sælder Taarer?

Alger.

Min Moder!

Han understotter hende.

Bera med Omhed.

Laaner du mig dog din Arm?

Omfavner ham heftigt.

O, Alger! du min Eneſte, min Støtte!

Sagte.

Troer du, din Søster hiſt tilgiver mig?

Alger.

Græd ikke, Moder! hun er glad hos Freia.

Hvad her hun ſøgte, har hun ſikkert fundet.

Det var kun os, ſom tabte, hun har vundet.

Bera med Hoihed.

Ja, vundet! Og min Strengthed styrket har

Og luttret deres Elſkov. Rolig Medgang,

Lyſſalighed og Lyſſens lunkne Baner

Har ei den Beemod, denne Ild, ſom ſmelter,

Fordi den ſammentrænges; denne Strøm,

Som ſaaer ſin hvide Skumblomſt, hvor den knuſes

Af Modgangs haarde Klippe. Bera var

Den Skygge, ſom gav deres Elſkovs Lyſ

Den rette Skumring; hiint Fortryllende,

Der rev dem hen, og gjorde deres Død
Langt mere salig, end ti tusind Liv.
Af lykkelige Par har Jorden fleer;
Men disse to Ulykkeliges Lykke
Vil mindes i Aarhundreder, naar hines
Aarlange Lyst er sunken hen i Glemsel.
Og som det lyse Stjernepar paa Himlen,
Der altid følges ad, og straalet bedst,
Naar Natten sortest er, vil Hagbarths Minde
Staae klart med Signes paa Grindingshimlen,
Saalænge Harper klinge, Hierter slaae.

ANMÆRKNINGER.

SECRET

Side 1: **Hugo von Rheinberg** er skrevet i Aaret 1813, og udkom første Gang trykt (A) i September samme Aar. Digteren besørgede tre senere Udgaver, nemlig: (B) i Tragødier, IV, 1832, (C) i Tragødier, VII, 1842, og (D) i Tragødier, IX, 1849. Første Udgave har følgende Tilegnelse:

Bidenskabens Dyrker, Kunstens Ven,
Digterens Belynder,
Herman Wedel Greve af Jarlsberg
helliger
Høiagtelse og Taknemmelighed
dette Sørgeespil.

Forsmaa ei, gode Jarl i Norden!
Et Spil, som der ei foresaldt;
Det Skønnes Fædreland paa Jorden
Er overalt.

Men ægte nordisk Aand forbinder
Det Skønne med sit Fædreland;
Og selv i tydske Flok du finder
En Helt fra Dan.

J Fald min Harald dicere og ædel
 Indtager, naar han viser sig,
 Da, viid det, vakkre Herman Bedel!
 Han ligner dig.

Lad Hugos Bran dit Hierte saare,
 Naar Lynet styrter den i Dynd;
 Skænk Kunigundes Dyd en Taare,
 Og Berthas Synd!

Og hvis Normannens Druevinger
 Dit Hierte fylder end med Fryd,
 Saa bifald og den Skjald, som bringer
 Sit Sprog mod Synd!

Normannen ei sit Norden svigter,
 Fordi han streifer udenlandsk;
 Og selv ved Rhinen danske Digter
 Er stedse dansk.

Oehl's Erindringer, III, 1850, Side 36:

Mere Birkning [end Canarifuglen og Ærlighed varer længst] gjorde Tragødien Hugo von Rheinberg (skrevet 1813), skiondt den hverken er fædrelandsk eller historisk. Her var Alting anlagt paa Effect i den af mig selv opfundne tragiske Hums-scene. Ridder Hugo og Fru Bertha flyve som Nat-sommerfugle i det Lys, som en ulykkelig Skiebne henstiller for dem. Kunigunde og Ridder Walthar ere, trods deres dydige Egenskaber, ved Uforsigtighed og

Ærhed selv Skyld i deres Ulykke. Hun bringer ubetænksom Bertha paa Borgen til Hugo, efterat Walthar har forladt Bertha for at gaae paa Eventyr. I dem alle gaaer noget Godt til Grunde, som rorer. En Don Quixote fra Middelalderen, Moritz, og hans plumpe Jader Ruprecht faaer i humoristiske Scener Lykspartier ind i det mørke Maleri. Ogsaa de gaae til Grunde ved egen Skyld; den Ue i forfængeligt Klammeri, den Uden af blodig Hevnlyst. Den danske Harald er den meest Fornuftige. Den Scene, hvor han læser i Snorro Sturleson, og Harnisket falder ned, gjør altid Virkning, skiondt man veed forud, hvad der vil skee. Nogle have syntes, at han burde leve og vende tilbage til Fædrelandet; men han er dog ogsaa eensidig lidenskabelig i sit Benskab, og ønsker selv sin Dod for at følge sin eneste Ven. Saaledes gaae da alle de heroiske Personer til Grunde i dette Maleri af stærke Lidenskaber; kun idyllisk Lykke, grundet paa beskednen, viis Noisomhed, viser sig som trøstende Modsatning hos deres Tienestetjende.

Bemærkninger til Hugo von Rheinberg:

Side 14, Linie 17:

Den Vis, Treugott, har en Keiser gjort]

Digteren føier hertil den Anmærkning: „Keiser Henrik den Siette. See de tydske Minnesange.“ (Minne-

Linie 12: gjør altid Virkning] I Oehls Levnet, hvor det samme Sted findes II, Side 305—306, staaer her: gjør altid stærk Virkning.

lieder aus dem Schwäbischen Zeitalter, neu bearbeitet und herausgegeben von L. Tieck. Berlin 1803. Side 1.)

Side 23, Linie 22-23:

Dg Narre maa man tugte

Med Køller]

Her sigtes til et ikke meget bekjendt Ordsprog (P. Syv, I. 60): Narren skal lyskes med Køller.

— 54, — 29 ff.:

Saaledes sang en høflig Troubadour

Til Fredrik Barbarossas i Turino:

Plas mi cavalier frances, osv.]

Forfatterskabet til denne Decime tillægges ellers almindeligt Frederik Barbarossa selv. Sismondi oversætter den i sit Skrift *De la littérature du midi de l'Europe*, I, p. 102, saaledes:

J'aime le cavalier françois,
J'aime la dame catalane,
La civilité des Génois,
La courtoisie castillane,
J'aime le chanter provençois,
Comme la danse trévisane,
La taille des Aragonois,
La perle fine juliane,
La main et le visage anglois,
Et le jouvenceau de Toscane.

— 125, — 15:

Skøn Freia styrter med sin Demantgiord]

Til skøn Freia føier Digteren Anmærkningen:
„Drion” (Freias Rok).

— 140, — 12 ff.:

Dagen viger og gaaer bort, osv.]

Denne Aftensang er af Dorothea Engelbretsdatter, født i Bergen 1635, død sammesteds 1716.

- Nærværende Udgaves Afvigelser fra Originalen:
 Side 3, Linie 13: en gammel Jæger.] = D; A: en gammel,
 — —, — 17-18: Tre Biergmænd. | Berten] = B; A: Tre
 Biergmænd. | En Musikant med Flere, hvoriblandt | Døart.
 | Berten
 — —, — 22: Biergsolf o. s. v.] A, B, C og D: Munke,
 Biergsolf o. s. v. (Der forekommer ikke andre Munke
 i Stykket, end Broder Augustin, som er nævnt ovenfor)
 — 9, — 12-14:

Støtte, hielp den Gamle,
 Og vær den Unges Broder, viis dig altid
 En god, besfeden Svend]
 = B; A:

- Støtte! Glæd den Gamle,
 Og ær den Unge! Vær en from, besfeden
 Godliden Ungersvend
 — 10, — 7: ei det] = B; A: det ei
 — —, — 23: søger Trøst hos] = B; A: søger hos
 — —, — 26-28: uskyldig. | Runigunde. | J eensom
 Stilhed] = C; A:

uskyldig.

Runigunde.
 Nei Treugott! Dgsaa Menneſket maa handle.
 Treugott.

Hun blev ei hans, var J end ikke til;
 Saa lever Ridder Walthers dog; og Bertha
 Adskilles ved et dobbelt helligt Baand,
 Fra eders Egteherre.

Runigunde.

Derfor maae

Vi gjøre det for følelige Baand
Saa smidigt og saa bøieligt som muligt.

Treugott.

Mig tyffes I har gjort, hvad I formaaer.

Runigunde.

I eensom Stilhed

Side 11, Linie 2: Run] = B; A: Og

— —, — 3: Han Verden seer] = B; A: Seer Ver-
den ham

— —, — 4: For Kampens Løn at faae af hendes
Haand] = B; A: For dog at vinde hendes Smil
og Laf

— 12, — 27: hans] = B; A: sin

— 13, — 17: Desværre] = C; A: Diøværre

— —, — 24: atter jeg] = B; A: jeg atter

— —, — 28: minner] Oehls tydske Oversættelse af
Stykket (Schriften, VIII, 1829): minne; A, B,
C og D: minder

— 14, — 21: Treugott.] = B; A: Treugott (god-
hiertig)

— —, — 25: Hugo.] = B; A: Hugo (smilende)

— —, — 26-28: min Gubbe! | Treugott. | Tilgiv
mig, strenge Herre!] = C; A:

min Gubbe!

Har Albert Magnus, eller hans Discipel
Den fældne Doctor Thomas af Aquino
Opstodset dig paa dine gamle Dage
Til en Skolastiker?

Treugott.

Min ædle Herre!

Min Skole var Naturen og mit Liv.

Hugo.

Ret saa! Og Graven vorder dit Ratheder,
Naar Du har aftraadt dine Børneskoe!

Treugott.

Jeg frygter ei min Død; jeg venter den
Med Glæde.

Hugo.

Men du er en maadelig
Philosophus, hvis ikke Du erkænder
At denne Sang er skrevet ud af Hjertet.
Mit ækle disse Rim, den Blomstersnak
Om Kiærlighed, som hver duunhaget Dreng
Troer sig forpligtet til at sammensætte.
Et fadt, et væmmeligt Spilfægteri,
Naar Hjertet søger Alvor, ægte Rummer.
Som om det Søde kunde lædskke Tørst!
Hvor finder her Du slikt et Glitterguld?
Dybt hentet er den fiøle Drif — som Spanden
Paa Kønigstein, der synker hundred Favne
I giennem Klippen, for at naae sin Bund.

Treugott.

Tilgiv mig, strænge Herre!

Side 15, Linie 20: ængster] = B; A: quæler

— —, — 21-22:

Og Frø til Blomster; men hvor er min Sol?
Da føler det ormstufne, syge Hjerte]

= B; A:

Dg Spiren til et Blomster. Men hvor er
Min Sol? — Da føler det ormstufne Hierte

Side 15, Linie 23: Banfen] = B; A: Qualme

— —, — 31: Saa kom! Hvad] = B; A: Vel. Men
hvad

— 16, — 2: Følg mig i] = B; A: Kom! Op i

— —, — 7: Hvad Høitidsfest man feirer her i Dag!]

= C; A: Hvad Fest høitidligholder man idag?

— 18, — 10: rigtig] = C; A: dygtig

— —, — 16: jer] = C; A: J

— 19, — 2: Put den kun i Kommen] = B; A: Stif
den i Jer Komme

— —, — 4: Saa hør mig læse den] = B; A: Saa
hør da kun paa mig

— 20, — 1: Men vi skal lære jer] = B; A: Men J
skal lære det

— 21, — 4-6:

Utidig er jer Spøg. At ei til Korstog
J væbned jer med Keiseren, det kan
Man ei fortryde paa]

= C; A:

J spørger i Utide. At J ikke
Til Korstog væbned Jer med Keiseren,
Kan ei fortrydes paa

— —, — 13: Boppardt] = B; A: Bophard

— —, — 30: store] = B; A: ædle

— —, — 31, til Side 22, Linie 5:

Fædres Spor.

J Fald vi har dem — ikke Alle har dem,
Thi mangan Røver malte sig et Skiold;

Men den, der har dem, har en Eiendom,
 Som intet Oprør kan berøve ham.
 Vi har os bøsset paa det]

= B; A:

Fædres Spor.

At eie dem — det er en hellig Gave,
 Som ingen Borger kan berøve os.
 Vi har bemægtet os det

Side 22, Linie 7-10 :

Rom, Athen

Var Stæder, som engang behersked Verden;
 Og derfor bør man ei foragte Stæder.
 Jeg rører]

= B; A:

Rom og Sparta

Var Stæder, hvorfra Verdens Helte gif,
 Skønt deres Ahner var en blandet Bøvel.
 Jeg rører

— —, — 20: jer] = B; A: Eder

— —, — 22: mit] = B; A: mig

— 23, — 17-18: Sværd og Tunge! | Hugo] = C; A:
 Sværd og Tunge!

Det falder jeg en Ridder! Tabte Du
 Din frygtelige Dyrendal, Knægt Ruppert?

Hugo

— —, — 22: Og Narre] = B; A: Ret saa! Og Narre

— 24, — 7: Til eders Borg] = C; A: Hid til sin
 Borg

— 28, — 20: Fjeldhuelving.] = D; A: Hule Fjeldhvælvinger.

— 29, — 3-4: Mig med en Alperose Barmen smykke!
 | Horten[s.] = C; A:

Dg med en Alperose Barmen smykke!
 Af brune Porphyr hvælver sig en Port,
 Bygt af Naturens Haand; saa skønt, som stort!
 Kom! Lad os stige mod den stolte Bælde,
 Til Ridderen paa Rhinens høie Fielde.
 Hvi tøver min Veninde? Dristig, frem!
 Hist finder jeg min Trøst; der er mit Hiem.
 Hortensa.

Side 29, Linie 11: diſſe] = B; A: dine

— 30, — 7: Her lurder ingen Hævner.] = B; A: Du
 sværmer, gamle Kone!

— —, — 10: Lygter og i forte] = B; A: Lygter i de
 forte

— —, — 15-16: med deres Instrumenter. Tre] = B; A:
 med blæsende Instrumenter, Cither og Triangel. Tree

— —, — 16: med Værktøi] = B; A: med deres Værktøi

— —, — 17: træde frem i Midten] = B; A: træde høi-
 tideligt frem og stille sig i Midten

— —, — 30, til Side 31, Linie 1: Haandværk. Jeg
 længeſ inderligt efter denne Sang. | Førſte Bierg-
 mand.] = C; A:

Haandværk.

Stigeren.

Sangen paſſer ſig egentlig ikke her. Det er en
 Viſe, vor Gedsvorner har digtet! En virkelig Til-
 dragelſe, om en utro Svend der hemmelig ſteeg i Bier-
 get, for at rane, og ſom fik ſin Løn af den giftige
 Dunſt. Folkene have godt af at ſynge ſlige Sange;
 det opmuntre dem, menſ de arbeide, og aabner Hjertet
 for een eller anden nyttig Foreſtilling.

Bertha.

Jeg længes inderligt!

(Musik)

Første Biergmand.

Side 32, Linie 1: forbundet] = B; A: forbunden

— —, — 2: fundet] = B; A: funden

— —, — 4: kommen] = B; A: kommet

— —, — 14: frygtelige] = B; A: frygtlige

— —, — —: Barselsang?] = D; A: Barselsang? |

(Tæppet falder)

— 33, — 2: Hauge] = B; A: En Hauge

— —, — 14: lette Sind] = C; A: muntre Siæl

— —, — 21: svagere] = B; A: tyndere

— 34, — 18: Det var hans eget Ord] = B; A: Det
har han selv mig sagt

— —, — 24-25:

Jer det og mange flere smukke Ting,
Men forudseer, at]

= B; A:

Jer den og endnu mange fleer Sentenser;
Saa vist, jeg troer, at]

— 35, — 23: Datter] = B; A: Pige

— 36, — 28: trøsteligt] = C; A: glædeligt

— 37, — 5: hørt] = B; A: seet

— —, — 10: staaer] = B; A: er

— 38, — 3-4: De gaae. | Et andet Sted i Hangen.] = B;
A: (De gaae)

Hugo. En flok Spillemænd.

Hugo.

Det glæder mig at see Jer, mine Venner! Mu=

ſiken var mig altid en fiær Kunſt. J ere Tydſkere, komne fra Italien?

En Muſikant.

Fædrelandet har fyldt vore Hjerter med Følelſer og Ild ſtrænge Herre! J det muntre Velfkand lærte vi at forbinde Hiertets Røſt med ſkønne Toner, og det Vanſkelige i vor Kunſt med en ſmuk Enfoldighed.

Hugo.

Hviſ ſaa er, maae J være Meſtere i Eders Fag. Hvad hedder det unge Menneſke der, med det aabne Anſigt?

Førſte Spillemand.

Vi kalde ham D zart, Eders Strængthed! Han er født med Muſikken paa Buggen. Da man først nævnte hans Navn, der har noget lignende med denne Lyd, raabte Ekkoet: „D zart!“ Siden den Tid hedder han ikke andet mellem os.

Hugo.

Hvad spiller Du for et Inſtrument, min Ven?

D zart.

Violoncel, Herr Ridder!

Hugo.

Du er min Mand! Hvis du forſtaaer at bruge din Bue, ſaa er Du herſker over mine Taarer. Det er mig fiært, at jeg har dig her. See, D zart! Det er mig om at giøre, i et Djebliſ at vække Grindringen om længſtforsvundne, ſøde Dage; om i et Nu, at tilbagetrylle de forfløine Solglimt af min Vaarhimmel. Det er umulig at bringe denne Stemning tilbage ved det ſvage Redſkab, ſom man kalder Ord. Rikere D zart! Her ſtaaer et Træ i Nærheden, hvor jeg har ſkaaret et

Navn! Omkring Navnet hænger en Krands. Vil Du sætte Dig bag Løvhækken? Og naar jeg kommer med en Veninde — vil du da være min Rattergal, Dzart? min søde Drøm om sundet, utilbagefaldelig Lyksalighed?

Dzart.

J forlanger for meget, Herr Ridder! Men jeg vil gjerne spille, hvis J tillader mig at tage et Par Instrumenter med, for at understøtte mit.

Hugo.

Gjør, som Du vil! Jeg bruger Eder alle mine Benner! Eders Trompeter og Pauker skal følge mig over Rhinen til Slaget i Morgen, naar Solen staaer op. Eders Violer og Oboer skal fylde Salen i Aften, med Munterhed og Liv. Men nu bruger jeg Eder ikke! J kunne gaae hen i Herberget og lade Eder beværte! Jeg beholder kun Dzart tilbage med et Par Baldhorn og Fagotter! Ikke sandt?

Dzart.

Hvis J tillader det, skal jeg nok indrette alting paa det Bedste.

Hugo (til den gamle Musikant)

Er han virkelig sli en Trolldmand, som Du siger?

Musikant.

Strænge Herr Ridder! Man fortæller om den hellige Jomfru Cæcilia, at naar hun sang ved sit Orgel, lyttede alle de skønne Engle fra Himlen og smilte dertil; saaledes gaaer det ogsaa Denne, kun at det istedet for Engle, er deilige Piger.

Dzart.

Lad det Drilleri være, Rudolf! Tro ham ikke, Herr Ridder!

Hugo.

Han er smaattalende.

Musikant.

Munden er ikke hans Instrument strænge Herre!
Han tænker i Toner, og beviser Eder sine Meninger i
Harmonier.

Hugo.

Destobedre! Følger mig, mine Venner!

(De gaae)

Et andet Sted i Haugen.

Side 40, Linie 10: kommer stirrende til Jorden] = C; A: kom-
mer med Dinene dybt hæstede paa Jorden

— —, — 12: her] = C; A: selv

— —, — 31: Mener du endnu] = B; A: Troer Du
endnu altid

— 41, — 24: forbundet] = B; A: forbunden

— —, — 25: fundet] = B; A: funden

— 42, — 10: dræbe] = B; A: qvæle

— —, — 13: vild og] = B; A: tyrfiss

— —, — 14: snedigt] = B; A: snedig

— 43, — 10: os] = B; A: mig

— —, — 23-26: En Violoncel-Adagio spilles. | Hugo, |
naar den er ophørt. | Du tier] = B; A:

(En Violonceladagio udtrykker de Forelskedes Følelser,
mens de sidde Haand i Haand. Lidt efter lidt
ophører den. Hugo og Bertha reise sig, og be-
tragte hinanden henrykte)

Hugo.

Du tier

— 44, — 18: Hentære] = B; A: Forbrænde

- Side 45, Linie 2: Svad] = B; A: Hvem
- —, — 16: see dig, tale med dig? Ingen Keiser] = B; A: see Dig, tale Dig? Gi Keiseren
- —, — 21: bittert] = B; A: bitter
- —, — 25: Umuligt] = B; A: Umulig
- 46, — 29: Knæler for hende.] = B; A: Kaster sig paa et Knæ)
- 47, — 3-6: Læber. | Kunigunde | kommer i dette Dieblif; da hun seer dem saaledes, raaber hun fortvivlet: | Ha, Utafnemlige] = B; A: Læber. I dette Dieblif kommer Kunigunde; da hun seer dem saaledes, standser hun bestyrtet og raaber fortvivlet) | Kunigunde. | Ha Utafnemlige
- —, — 27: hiin] = B; A: min
- 48, — 2: Klæde] = B; A: Tørklæde
- —, — 19: Taalmodighed.] = B; A: Taalmodighed for det Første.
- —, — 26: ad] = B; A: af
- —, — 27: Harme] = C; A: Harm
- 49, — 17: svoret Blodhæv] = B; A: svoret en Blodhæv
- —, — 20: skal falde Broder] = B; A: skal sige det til Broder
- 50, — 1: rigtigt] = B; A: rigtig
- —, — 7: Selskab] = C; A: Dmgang
- 51, — 14-15: griber med Reiten efter sit Sværd, der hænger paa Bæggen; men] = B; A: griber efter sit Sværd der hænger paa Bæggen med Reiten; men
- —, — 26: overdreven prægtig Dragt, med] = B; A: overdrevet prægtig Dragt fra de Tider; med
- 52, — 10: over] = B; A: ene

Side 52, Linie 25: Slig høistforblommet Tale] = C; A:

Den sære Tale

- —, — 27: Kan] = B; A: Tale! Kan
- 53, — 26: paa en Stol] = B; A: paa Stolen
- 55, — 2: catalana] A, B, C og D: Catellana
- —, — 4: court] A, B, C og D: Cour
- —, — 6: trevisana] A, B, C og D: Trinyzana
- —, — 10: Toscana] A, B, C og D: Tuscana
- —, — 19: Grillenfængen] = B; A: Grillenfænger
- 56, — 22: bløde] = B; A: blonde
- 57, — 7: Thurns] = B; A: Thurn
- —, — 15: ind i Sranken førte] = B; A: førte ind i Sranken
- 58, — 14: [aa] = B; A: oø
- 59, — 13: i de varme] = C; A: i varme
- 60, — 2: Johanniter- og] = B; A: Johanniter og
- 62, — 8: Ja] = B; A: Jo
- —, — 22: lade] = B; A: lader
- 63, — 2: treven] = B; A: tradfig
- —, — 9: Hellige —] = B; A: Hellige, xc.! —
- 65, — 15-16: Men Qvindfolk, Ven! er et letfindigt Folk, | Og tidt — som] = B; A: Men Qvindesfolket, Ven, er en letfindig | Nation, som
- 66, — 7: Fiendens] = B; A: Tyrkens
- —, — 12: magre] = B; A: mavre
- 67, — 5: øve, hårde] = B; A: hårde, øve
- —, — 7: dit Drømmebilled] = B; A: dit skønne Billed
- —, — 8: foltes] = C; A: gyste
- —, — 15-16: derved. | Vær du, som jeg! En Mand bør ei fortvivle.] = B; A:

derved!

Jeg drager med en Skat tilbage til
Mit Fædreland. — Hvor kan da Du fortvivle?

Side 67, Linie 21: Harald.] = B; A: Harald (venligt
bebreidende og med Følelse)

— —, — 26: Harald.] = B; A: Harald (fyrig)

— 68, — 8: Harald.] = B; A: Harald (kysser ham)

— 69, — 3: bevæbnede.] = B; A: bevæbnede og i Harnisk.

— —, — 12: stridel] = B; A: mægte

— 70, — 3: snart ogsaa at ile fra] = B; A: snart
at svinge sig til Dig, fra

— —, — 9-10: thi ikke blot Døden, ogsaa Livet skiller
dig evig fra din] = B; A: thi Død og Ulyksalighed
staae som gabende Kløfter mellem vort Haabs lyse
Bierge. | Din

— —, — 15: ind] = B; A: ud

— —, — 18-19: Det er umuligt, Ditlev! | Dog — du
har ganske Ret] = C; A:

Det er umulig Ditlev!

Hugo.

Hvor ride mine Svende?

Treugott.

Hjæset nede

Bag Mølledammen, strænge Herre; den Bei
Er noget fortere.

Hugo.

Men her er svært!

Det er fuldbragt. Med Seier drage vi
Igennem denne friske Bøgeskov.

De tunge Grene gyng; deres Blade
Tilvifter os taknemmeligt en Kølning,

Jordi vi freded om dem. — Treugott! Ditlev!
 Hvor herligt ligger dog min Borg deroppe
 Paa Fjeldet, klinket som en Svalerede
 Til Klippen! — Men hvad seer J efter Børn?
 Treugott (til Ditlev)

Nu troer jeg Du har Ret

Side 71, Linie 6: af] = B; A: fra

— —, — 13: og hilser ham.] = B; A: og gjør ham en
 Hilsen.

— 73, — 14: Ganger] = B; A: Hest

— —, — 16: Fama] = B; A: Minerva

— 74, — 21: O, Glæde] = B; A: Tuckheisa

— —, — 22: Frue] = B; A: Fru'

— —, — 23: Borgestue] = B; A: Borgestu'

— 75, — 8: Ja] = B; A: Jo

— —, — 15-16: gaaer | En] = B; A: gaaer sig | En

— 76, — 10: Bly] = B; A: Jern

— —, — 14: fra] = B; A: i

— 77, — 13: Han er fraværende — han er — o, Gud!]
 = B; A: Han er ei her — Alf Gud! maaskee i
 dette —

— 78, — 4: Sabelhug] = B; A: Sabelslag

— —, — 22: Hans Salighed kan ei bedrøve mig] =
 B; A: Hans Lykke kan ei gjøre mig bedrøvet

— 84, — 15: Diævel] = B; A: Dæmon

— 85, — 3: dette] = B; A: mig det

— 87, — 18: helder] = B; A: hænger

— —, — 22-23: Et Værelse i Værtshuset Dankholderbrønd.
 Walthers] = B; A: Værtshuset i Dankholderbrønd. | (Et
 Værelse. Walthers

— —, — 23: med Lys] = B; A: med et Lys

- Side 88, Linie 1: [skal være] = B; A: [skal rigtig nok være]
- —, — 14: [kommen] = B; A: [kommet]
- 89, — 3: [Danske fik D] = B; A: [Danske har jeg maattet skaffe D]
- 90, — 4: [er mod i Hu] = C; A: [er slet tilmode]
- 91, — 1, 4 og 11: [Yngvi] = D; A: [Yngve]
- —, — 12: [falder med Gny ned af Knagen paa Gulvet.] = B; A: [falder ned af Knagen paa Gulvet med Gny]
- —, — 16: [længe og] = C; A: [længe forstræffet og]
- —, — 25-26: [Paa Sovesamret. Barsle vilde han — | Hans Harnisk] = B; A:
- Paa Sovesamret. (rørt) Men han nænner ei
 At angste mig. Dog loved han et Barsel!
 Hans Harnisk
- 92, — 4: [undgielde] A, B, C og D: [giengielde (i Digterens tydske Oversættelse staaer her: büßen)]
- 93, — 3: [aaben; man] = B; A: [aaben, saa man]
- —, — 4: [Bærelse.] = B; A: [Bærelse i Baggrunden.]
- —, — 10 og 18, Side 94, Linie 3, 8, 13, 24, 28, Side 95, Linie 1 og 8: [Bygmesteren] = B; A: Bygmester
- —, — 17: [ordentligt] = B; A: [ordentlig]
- 95, — 22: [bleven] = B; A: [blevet]
- 96, — 14: [Tale] = B; A: [Ord]
- 97, — 3-4: [Morits ved Siden af Cathrine] = B; A: Morits og Cathrine
- —, — 6: [De gaae.] = B; mangler i A.
- 99, — 12: [viser] = B; A: [præfer]
- 102, — 2: [fan] = B; A: [vil]
- —, — 3: [Gruber] = C; A: [Grotter]
- —, — 11: [at Hugo seer ham.] = B; A: [at bemærkes.]

- Side 105, Linie 1-2: Bertſha | kommer hurtigt, og gjør en] = C; A: Bertſha gjør en
- 106, — 7-8: laae | Jeg hen ad] = B; A: laae jeg | Til hen paa
- —, — 9: Feberdrøm] = B; A: Feberſlum
- 107, — 6: Blændværk] = C; A: Blindværk
- 108, — 20: Hiertet] = B; A: Siælen
- 109, — 2: ſin Finger.] = B; A: ſin)
- —, — 9: Mig med min] = B; A: Min
- —, — 11: Forvovne Hugo] = B; A: Hugo, forvovne Ridder
- —, — 24: gierne ſkienfer] = C; A: efterlader
- —, — 26: Med] = B; A: Ved
- 110, — 28: ingen Rænke binder] = B; A: intet Fængſel trykker
- 111, — 17: Skrygge] = B; A: Robold
- —, — 26: Hvad vil han? Giæffe] = B; A: Hvad vil han mig? Jeg er en Mand, ſom han. Troer han at giæffe
- —, — 29, til Side 112, Linie 1:
 Saa er han kun et Spøgelse fra Helved.
 Jeg ſtammer mig ved dette Sværmeri,
 Der dybt er under Mandens Bærdighed.]
 = B; A:
 Saa er han et Geſpenſt fra Helvede!
 Ha, ſkal en Mand af mindre Adel end
 Min egen, faae mit Hierte til at ſkiælve.
- 112, — 10: Modtog] = B; A: Modtag
- 113, — 11: Hvert Væſen] = B, A: Alt Væſen
- —, — 15: Forbindelſer] = B; A: Tilſammenſtød
- —, — 17: Som] = B; A: Og

- Side 113, Linie 17: [strømme] = B; A: strømmer
 — 118, — 9: engang den] = B; A: den eengang
 — 119, — 8: gaaer] = B; A: er
 — —, — 10: foldt] = B; A: fold
 — —, — 19: ophidses] = B; A: oprøres
 — 121, — 25-26: Hugo | med] = B; A: Hugo
 (fatter hende med
 — 123, — 7: dræbende] = B; A: qvælende
 — 124, — 5: lyffeligt] = B; A: lyffelig
 — —, — 6: falde] = B; A: være
 — —, — 16: sikkre.] = B; A: sikkre fra Borgen af!
 — 125, — 7: herlig] = B; A: himmelff
 — —, — 16-17: imod Jord. | D. Walthers] = C;
 A: imod Jord;

Dg Droslen synger ned fra Træets Krands.

Den Stoltes Fald — og Salighedens Glæde!

D Walthers

- —, — 17: hvor om Sommeraften tid] = B; A:
 hvor vi mangen Aften, tit
 — —, — 18: Ud Dækket begge vi med lange Skridt]
 = B; A: Ud Dækket op og ned med korte Skridt
 — —, — 20: Sin sortblaa Hvælving over Middel-
 hav] = B; A: Det sortblaa Mulm om Jordens
 Middelhav
 — —, — 21: hi] = B; A: saa
 — —, — 27-29:

Men Stiernen hi] saa selsomt paa mig seer,
 Som sagde den: du seer ham aldrig meer!
 Nu Harald]

= B; A:

D Walthers! Stiernen saa veemodigt leer,

Jeg føler det, jeg seer Dig aldrig meer!
Din Harald

— 126, — 2-3:

Hvor er du, ædle, holde Riddermand?
Har David mistet alt sin Jonathan?]

= C; A:

Som David er den arme Riddermand
Berøvet Dig, sin Walthers-Jonathan.

— —, — 5-7:

fra Slaget ei?

Hvad bliver der da vel igien for mig?
At savne, længe — og at hevne dig!]

= C; A:

fra Slaget ei.

Dit Venſkab, — Phillip, det dit Hierte veed —
Erstatted Harald Qvindens Rierlighed.
Hvad er — hvad er der nu igien for mig?
Kun at begræde Dig, — og hævne Dig!

— 127, — 1-6: vor Helt! | Men hevne ſkal jeg dig,
min elſkte Ven! | Fred med dit Støv! | Han kyſſer
ham, trykker hans Haand, betragter den, og ſiger, | i det
han ſpringer op: | O, hellige Georg] = C; A:

vort Helt!

Hans Anſigt, det var mildt, ſom Maanens Anſigt,
Nu er det blegt og gult ſom hendes. — Vengſter
Jer dette Liig? O det kan ei forſærde!
Han er en ſalig Aand! Jeg turde ligge
Med Liget i min Seng ved Midnatſtide;
Han gjør os intet! Men man har fornærmet,
Forførdelig fornærmet ham. Og Brødre,
Det vil vi hævne. — Arme Broder Walthers!

Saa lykkelig udstaaet en farlig Reise,
 Og lide Skibbrud midt i Havnen? Fred!
 Fred med dit Støv! Farvel.

(Han kysser hans Læber, og tildækker hans Ansigt;
 derpaa gjør han nogle Skridt fra Liget; men ven-
 der tilbage igien)

Endnu et Haandtryk af din høire Haand,
 Som trykte mig saatit med Brodervarme,
 Men fælt og rædsomt i den sidste Time.
 Endnu et Tryk!

(Han blotter hans Haand, betragter den og siger for-
 færdet i det han springer op)

O hellige St. Georg

Side 127, Linie 10-12: Ring tilbage! | Tager Ringen af Li-
 gets Finger. | Tilgiv mig dette Kan! Paa Domme-
 dag] = C; A:

Ring tilbage

Og faaet sin! Den sidder løselig
 Henslyttet paa hans Begesfinger.

(Tager den af)

Tilgiv

Mig dette Kirkeran! Paa Dommedag

— —, — 15-18: Han reiser sig. | Naar mandeligt jeg
 hevnet har din Død, | Da kommer jeg for at begrave
 dig. | Svendene gaae, paa hans Bink, med Liget ind i
 Krattet.] = C; A:

(Han reiser sig)

Gaaer! Hæver denne Baar anstændigt stille,
 I var hans Kammerater, bærer ham
 Hift bag den vilde Rosentiørn, derhenne.

Lad Løvet skjule ham for Mattens Dine —
De kunde græde, og forraade os.

(De gaae med Liget)

Side 129, Linie 25-26: med en sønderrevet Seddel, hvoraf han læser: | „Min elskte Broder] = B; A:

med Giftflasken i den ene, og en Seddel i den anden Haand.

Tilgiv mig ærlig og velbyrdig Mand,
Herr Hildebrand, min gode Stammefader!
Tilgiv din Vt, ifald han bruger Giften
Engang for Sværdet. Begge dræbe sikkert;
Samvittigheden agter ingen Fordom;
Og hvis min Hustru har fortient sin Død, —
Dødsmaaden er af ringe Vigtighed.

(Læser Seddelen)

„Min elskte Broder

— 130, — 3: Tager Giftflasken af sin Lomme.] = B;
A: (Ryster Giftflasken)

— —, — 20-21: Løverne. | Han gaaer.] = B; A:
Løverne!

(Seer veemodig paa Bægeret)

Jeg straffer Dig! Men uden Harm og Brede.
Naar Synderen gaaer hen til Retterstedet
I hviden Særk, med sorte Kors paa Brystet,
Og folder sine Hænder, medens Choret
Af Skolebørnene med Psalmebøger
Gaaer foran, og den gyselige Træstol
I Sandet venter ham; — af da er Bredden
Forbi! Da skænkes ham vel og en Taare.

(Han tørrer sine Dine)

Den har jeg skænket Dig; — og dette være
 Den sidste Kummerøgraad, som flyder her!
 (Han lægger en Haand paa Brystet, som for at give
 sig selv Mod og siger med stærk Stemme)
 Ja gamle Hvælving! Du skal ei gentage
 De dybe Suf af dette Hierte meer.
 Kulstøyen revner og min Maane leer;
 Jeg skuer freidig frem — ei bleg tilbage.
 Det fæle Spøgels, som ei vilde slippe
 Den Lænke, der kun Hugo bandt til Sorg,
 Skal synke ned i Graven fra min Borg, —
 Og Sol skal atter straale paa min Klippe!

(Han gaaer hurtig bort)

Side 130, Linie 28: jer] = B; A: Eder

— 131, — 19: sætte] = B; A: lægge

— —, — 20: bede] = B; A: læse

— 132, — 23: sønderrev den atter] = B; A: atter
 sønderrev den

— 133, — 9: skued] = B; A: mødte

— —, — 20: Kunigunde.] = B; A: Kunigunde
 (sværmerisk)

— —, — 24: rørte ved min Skulder] = B; A: slog
 mig blidt paa Skuldren

— —, — 26: Paa mig med sine store, blide Dine]
 = B; A: I mine Blif med sine store Dine

— 134, — 1: Hortensa.] = B; A: Hortensa
 (rørt smilende)

— —, — 3: jert] = B; A: og

— —, — 13: Gaf nu til] = B; A: Gaf til

— —, — 16: jer] = B; A: Eder

- Side 135, Linie 14: Ultre ryge til din Helgenære] = B;
 A: Tvende Ultre ryge til din Urc
 — 136, — 11: Beflemte] = B; A: Bespændte
 — —, — 12: vil driffe, banker] = B; A: vil sætte
 Bægeret til sine Læber, banker
 — —, — 13: Bægeret] = B; A: det
 — 137, — 4-7:

Dg saa paa Klippen hist
 Udsigten over Dalene. Mig tyktes,
 Som saae jeg i det klare Maanestkin
 Min Borg i Franken.]

= B; A:

Dg saa den vide Udsigt
 Med Taagesløret over Engene
 Hen imod Klippens Fod. Det kom mig for,
 Som saae langt borte jeg min Borg i Franken
 Fra Horizonten.

- —, — 20: der] = B; A: det
 — —, — 22-23: lee mig ud, men som jeg stod | Dg
 stirred høit fra Klippen over Sletten] = B; A: lee:
 Men som jeg stod og stirred | Høit fra Terrassen
 over Sletterne
 — 138, — 6: Natviolen] = B; A: Natviolerne
 — —, — 22: tale] = B; A: sladdre
 — 139, — 22: Ora] = B; A: Oro
 — 140, — 28: Jeg maa igien ud i] = B; A: Af jeg
 maa atter i
 — 141, — 4: ud] = B; A: af
 — 142, — 11: et rædsomt] = B; A: en rædsom
 — 143, — 11: Han dør.] = B; mangler i A.
 — 145, — 26: Gud har] = B; A: har Gud

- Side 146, Linie 21: *Hugo*.] = B; A: *Hugo* (fortvivlet)
 — —, — 23: *Runigunde*.] = B; A: *Runigunde*
 (trøstende)
 — 147, — 10: *brustne*] = B; A: *stive*
 — —, — 16: *brudt Stemme*] = B; A: *brudt og rø-*
rende Stemme
 — 148, — 3: *Bai*] A og B: *Beg* (i C og D anden
Forandring).
-

Side 149: *Hagbarth og Signe* er forfattet i Vinteren 1813 til 1814, og udkom første Gang trykt (A) i Marts 1815. Digteren besørgede tre senere Udgaver: (B) i *Tragødier*, II, 1831, (C) i *Tragødier*, II, 1842, og (D) i *Tragødier*, II, 1849.

Oehls *Prometheus*, I, 1832, Side 67—69:

Hagbarth og Signe. Ved at vælge Stoffet til et Drama af den ældste Tidsalder vinder Digteren det Eventyrlige, det kraftigt Lidenstkabelige, men taber i det Characteristiske, og savner den understøttende Baggrund af det egentlig Historiske. Den poetiske Dialog kommer ogsaa til at mangle Colorit, fordi utallige Tanker og Billeder, der opstaae i Digterens Aand, ikke kunne benyttes, fordi de aldeles ikke passe for Tiden. Tegningen kan derimod blive dristigere; men det er ikke Tilfældet i dette Stykke. Digteren har vovet meget ved at give Slip paa meget, og dersom denne Tragødie dog gjør Virkning, da skeer det ved liden Hielp af Stoffet. Thi jeg har ikke blot forladt den historiske Tidsalder, men jeg har heller ikke

taget min Tilflugt til Phantasiens Rige, det Eventyrlige, Fabelagtige, som det finder Sted i den gamle Kæmpevis; altsaa blev mig blot tilbage det kraftigt Lidenstkabelige. Dette Stof: Kiærlighed, Had og en høi Følelse — er det Eneste, der bevæger sig i denne Tragødie uden Episoder, med Tidens, Stedets og Handlingens Eenhed. Det morede mig at prøve, om jeg kunde seile den franske Tragødie endnu nogle Grader nærmere, end i Arel og Balborg, uden dog at forlade Poesiens Land og strande i det prosaiske Jis. Her havde jeg da kun, hvad de franske Digtere havde: et Slags abstracte Personer med Lidenstaber og Følelser. Det kom kun an paa at give disse Naturlighed og et Anstrøg af den gamle nordiske Tid. Kiendere have fundet, at det lykkedes. De smukke Thaarupske Linier:

„Af denne ædle Lue brændte

De fordums Helte i vort Land,

Skiondt de kun tvende Pligter kiendte:

At elske — og at døe som Mand,”

passer aldeles paa Hagbarth og Signe; dette Stykke forholder sig til Arel og Balborg, som en Grane-skov i Maanestien til en Bøgelund i Aftenrøden. Man har forekastet det for megen Sentimentalitet. Men tag Sentimentaliteten bort af den nordiske unge Kiærlighed, uden Sandselighed, uden glødende Phantasie, saa bliver den et Intet. Det Sentimentale er altid noget af det Smukkeste i en barbarisk Tid; det forbinder sig med det Høie, og mildner Grumheden. I

Linie 16-19: „Af denne ædle Lue brændte osv.] See Thomas Thaarups efterladte poetiske Skrifter, 1822, Side 343.

de Døfianske Sange, i de Billedes drømmende Beemod finde vi den. Den nordiske Freia græder Guldtaarer, fordi Odur har forladt hende; Savn og Rængsel er hendes egentlige Eiendom.

— — Med Hensyn til Opførelsen vil jeg endnu kun denne Gang anmærke, at det vel var bedre, hvis Halloges Bardesang blev reciteret ved Harpen, end sunget. Naar man ikke forstaaer Alt, hvad han siger, svækker og standser det lange Ophold Handlingen.

Oehls Erindringer, II, 1850, Side 116 (see Trag. Dram. II, Side 275).

Samme Skrift, III, Side 82:

— — digtede jeg i Vinteren 1813—14 Hagbarth og Signe, et Edestykke til Axel og Balborg. Uagtet de ligne hinanden deri, at begge ere nordiske Riærlighedstragødier, temmelig korte, uden Episoder, med Tidens, Stedets og Handlingens Eenhed, søgte jeg dog i det Bæsenlige at tegne disse Billeder meget forskjælligt: Axel og Balborg i den christelige Middelalder, Hagbarth og Signe i det nordiske Hedenstabs Aand; begge naturligviis idealiserede, og med Præget af Digterens eget Hierte, Phantasie og Tanke. Den med Tapperhed og Forvovenhed forbundne Riærligheds Lidenstabs, der slaaer pludselig ned i Hagbarths og Signes Hierte, og giver dem Mod til at vove Livet og med Heltetrods at taale Døden for hinanden, var Giensstand for det ene Stykke; den af Christendommen mildnede Følelse, styrket af Aar fra Barndommen af, der har bragt Trostabs og Hengivenhedens Blomst til Modenhed i Axels og Balborgs

Hierter, er Gienstand for det andet. Saaledes ligner Hagbarth og Signe et Natstykke med Graner over Afgrunden, hvor Maanen bliver til Syne, og skjuler sig igien bag flygtige Skyer; Axl og Balborg et mildt Maleri af blomstrende Natur i Aftenrøden. — I den Tid, jeg havde skrevet Smaastykker og Synge-spil, var Ingemann fremtraadt, havde erhvervet velfortient Bifald for sine lyriske Digte; ogsaa beundrede Publicum hans Masaniello og Blanca. Den Sidste havde gjort Furore. Hagbarth og Signe gjorde dog ogsaa Lykke.

Bemærkninger til Hagbarth og Signe:

Side 165, Linie 12 ff.:

Vi slaae med vore Sværde osv.]

Disse Linier ere væsentlig Reminiscenser af Krakemalet eller Lodbrogsqvadet. — Svólnirs (Odins) Hatte er Hjelmene; Skedeluén Sværdet.

— 173, — 16:

Lavard, Kong Hagbarth! Hil dig.]

Lavard er: Herre! min Herre!

— 230, — 20:

Ja, det er Freias Hof.]

Digteren tilføier den Anmærkning: „Drion“.

Nærværende Udgaves Afvigelser fra Originalen:

Side 151, Linie 1: *Personerne.*] = B; mangler i A.

— 155, — 4: *Danske*] = C; A: *Dansker*

— —, — 5: *stærkere*] = B; A: *mere stærke*

- Side 158, Linie 20: Aultthorð] = C; A: Odinð
 — —, — 22: Gudend] = C; A: Aultthorð
 — 159, — 26: Hamund] = B; A: mig
 — 160, — 19: Hagbarth.] = B; A: Hagbarth
 (heftig).
 — —, — 25: Hamund.] = B; A: Hamund (smilende).
 — —, — 30: ryster hans Haand.] = B; A: (tager hans Haand venligt, men med Selvfølelse).
 — 161, — 3: Hamund.] = B; A: Hamund (ryster hans Haand).
 — 162, — 1: Hamund.] = B; A: Hamund (leende).
 — —, — 23-24: Trofasthed. | Han har fun] = C; A: Trofasthed.

(Med dyb Følelse.)

Et Aar har Solen seet hans stille Rummer.

Han har fun

- —, — 32: uforstaaet Jld til dette Hierte] = B; A: uforstaaede Taarer i mit Die
 — 163, — 25: Forkynder] = B; A: Fast røber
 — —, — 26: Alger.] = B; A: Alger (i en stræng Tone).
 — —, — 28: Alf.] = B; A: Alf (forundret).
 — 164, — 23: rigtigt] = B; A: rigtig
 — 165, — 3: Bragamaal] = B; A: Bragemaal
 — —, — 9: Han slaaer] = B; A: Han hopper og slaaer
 — 166, — 4: Du gif og grubled] = B; A: Du græd heroppe
 — —, — 6: det] = C; A: dem
 — 167, — 1: ham] = B; A: sig

- Side 167, Linie 13: halvt] = C; A: halv
- 168, — 27: Hagarth.] = B; A: Hagarth
(rødmende).
- 169, — 14: Hagarth.] = B; A: Hagarth
(foragtelig).
- — — 15: fluppet = C; A: fluppen
- —, — 20: Jil] = C; A: Styr
- 170, — 3: Det er usfelt] = B; A:
Det er ærligt
- — — — — At kæmpe med Hornærmere, men usfelt
- —, — 14: faaer] = B; A: har
- 172, — 9: Hagarth.] = B; A: Hagarth
(ærbødig).
- —, — 10: Ja, Dronning Bera] = C; A: Ja,
gode Dronning
- 173, — 22-23: Hagarth | med] = B; A: Hagarth
barth (bevæget med
- 175, — 13: efter Signe.] = C; A: efter Signe, med
en mild Stemme.)
- —, — 28: Hamund.] = C; A: Hamund (lune-
fuld).
- 176, — 1: Hagarth.] = B; A: Hagarth
(sukker).
- —, — 17: Hagarth.] = C; A: Hagarth
(forlegen).
- 178, — 20: Hagarth.] = B; A: Hagarth
(syrig bevæget).
- —, — 24: Ulf.] = B; A: Ulf (alvorlig og mørk).
- —, — 26-27: Bautasteen; | Lov mig] = B; A:
Bautasteen. | (venlig og stærk.) | Lov mig
- —, — 29: Hagarth.] = B; A: Hagarth
(trykker hans Haand).

- Side 180, Linie 16: *Signe*] = B; A: *Signe* (smilende.)
 — —, — 18: *Rinda*] = B; A: *Rinda* (sukkende.)
 — 181, — 15: *I Sandhed*] = C; A: *Ulvorlig*
 — —, — 20: *falden*] = B; A: *faldet*
 — —, — 28: *falden*] = C; A: *faldet*
 — 182, — 7: *deres*] = B; A: *fine*
 — —, — 16: *Baldur ynder*] = B; A: *Thor ledsager*
 — —, — 25: *hans*] = B; A: *sin*
 — 184, — 5: *høit i Vera*] = B; A: *høit Vera*
 — —, — 19: *Folkvangur*] = B; A: *Ulfader*
 — —, — 22: *Taagerne*] = B; A: *Dunkelhed*
 — —, — 27: *trued*] = B; A: *traadte*
 — 185, — 2: *Markens Ux*] = B; A: *Engens Siv*
 — —, — 9: *Vi vandred tidt i*] = B; A: *Tit vandred vi i*
 — —, — 10: *mørkebrune*] = B; A: *dunkelbrune*
 — —, — 15: *Skjen Ufs, Gyrites Aander*] = B;
 A: *Skj to armindslængte Skygger*
 — —, — 16: *i*] = B; A: *mod*
 — 186, — 7: *Leg*] = B; A: *Spil*
 — —, — 10: *Hovedhaar*] = C; A: *reiste Loffer*
 — —, — 11-12: *en vild Bersærk | Bendt Sværdet*
draget mod sin egen Indvold] = B; A: *en Tiger*
brudt | De svage Stænger, herier om i Landet
 — 187, — 11: *Landflygtigheden*] = B; A: *Glendigheden*
 — —, — 29: *Til Skotland, hvor man agter Skialdene*] = B; A: *Til Island, til det ædle Digterland*
 — 188, — 12: *Forbittrelsen*] = B; A: *Fortvivlelsen*
 — 189, — 18: *mere*] = B; A: *meer da*
 — 190, — 5: *nødvendigt*] = B; A: *nødvendig*

Side 190, Linie 18: en Urnes Fryd] = B; A: en huslig
Glæde

— —, — 19: paa] = B; A: i

— —, — 24: stolte] = C; A: ædle

— —, — 30: ad] = B; A: af

— 191, — 2-4: en saadan Ulv? | Signe fatter sig. |
Tilgiv en Søsters Sorg] = B; A:

en saadan Ulv?

Har Ulven Taarer, Signe?

Signe (fatter sig).

Tilgiv, Konge,

En Søsters dybe Sorg

— 192, — 9: Signe.] = C; A: Signe (rødmende).

— —, — 12: Gran] = B; A: Fjrr

— —, — 13: paa den golde Klippe] = C; A: ved
det golde Bergen

— —, — 15: mørke, stille] = B; A: dunkle, kolde

— —, — 26: Hagbarth.] = C; A: Hagbarth
(med stigende Følelse.)

— 193, — 9: blænder] = C; A: blinder

— —, — 12: Signe.] = C; A: Signe (bevæget).

— —, — 29: Hagbarth.] = C; A: Hagbarth
(nedflaaet).

— 194, — 3: Hagbarth.] = C; A: Hagbarth
(fyrig.)

— —, — 10: Om] = C; A: Paa

— —, — 28: mindste Grund] = B; A: al Unledning

— —, — 29: Kamp] = B; A: Drlov

— —, — 30: unde] = B; A: give

— 195, — 10: mit Leide] = B; A: min Leide

— —, — 24: af Fiendehaand] = B; A: af selv min
Fiende

- Side 196, Linie 29: Hadetø] = B; A: Fyrrenø
 — —, — 31: Fiff] = B; A: Skælfiff
 — 197, — 25: Ei Skinnet kan bedrage den Erfarne.]
 = C; A: Ei Skin bedrager den Erfarne, Ulger!
 — 199, — 2: Af Intet roffes,] = B; A: At intet røbe!
 — —, — 10: roffe] = B; A: vafle
 — —, — 23: vilden] = B; A: vilde
 — 200, — 7: Hun sønderriver Krandsen.] = B; A:
 (Hun sønderplukker Krandsen med stirrende Taareblik.)
 — 202, — 3: i et faadant Træ] = B; A: i en faa=
 dan Stamme
 — 204, — 16: D, nei] = B; A: D aldrig
 — 205, — 12: Biælfhallen] = B; A: Baabenhallen
 — 206, — 1: den] = B; A: de
 — —, — 3: ham.] = B; A: ham rørt.)
 — —, — 5: Hamund.] = B; A: Hamund (smer=
 telig hæftig.)
 — — — 7: Hagbarth.] = B; A: Hagbarth
 (bedende.)
 — —, — 15: Alvorligt] = C; A: Alvorlig
 — 207, — 4: vor] = B; A: min
 — —, — 5: Lige meget] = C; A: Lad saa være
 — 209, — 24: det] = B; A: den
 — 211, — 6: folde Trøst. Syng] = C; A:
 folde Trøst og tomme Taler.
 Det river Gaaret op, men Smerten fildrer
 Og skynder Døden frem. Syng
 — —, — 24: Men] = B; A: Nu
 — 212, — 11: Frei] = C; A: Thor
 — —, — 20: var] = B; A: er
 — 213, — 10: fun] = B; A: Dig

- Side 213, Linie 12: Normand] = B; A: Norst
 — 215, — 1: Af os forstaaer slet Ingen Lægefunkten]
 = B; A: Af os veed ingen ret Saarlægefunkten
 — —, — 8: Vagt] = B; A: Skilvagt
 — —, — 23: farligt] = C; A: farlig
 — —, — 24: Hagbarth.] = B; A: Hagbarth
 (sukker med Omhed).
 — —, — 27: Signe.] = B; A: Signe (undseelig).
 — —, — 29: Hagbarth.] = B; A: Hagbarth
 (lægger Haanden paa sit Bryst).
 — 216, — 10: Hagbarth.] = B; A: Hagbarth
 (heftig).
 — —, — 20: Hagbarth.] = B; A: Hagbarth
 (trykker hendes Haand).
 — —, — 21: Hulde] = B; A: Edle
 — —, — 22: Signe.] = B; A: Signe (venligt
 smilende).
 — —, — 28: Hagbarth] = B; A: Hagbarth
 (heftig).
 — 217, — 22: hinanden længe.] = B; A: hinanden
 inderligt).
 — —, — 28: Dinene.] = B; A: Dinene med sød Ufsyl-
 dighed).
 — 219, — 2: mod dig som en Moder] = B; A:
 som en Moder mod Dig
 — 220, — 12: Min Moder i en saadan Hiertequal] =
 C; A: Min arme Moder i en saadan Tilstand
 — —, — 21: Signe.] = B; A: Signe (med Kraft
 og Bestemthed).
 — —, — 26: Signe.] = B; A: Signe (med Omhed).
 — 221, — 3: hinanden; hun kysser ham.] = C; A:
 hinanden; deres Læber mødes.)

- Side 221, Linie 21: *U]* = C; A: *Neger*
- —, — 28: *fæle, blege Hel]* = B; A: *fæle Beendrad Døden*
- 222, — 8: *fæmper]* = B; A: *fægter*
- —, — 10: *Drabanter]* = B; A: *Ræmper*
- —, — 23: *Den Normand har en usædvanlig Styrkel* = B; A: *Hvad gjør vi nu? Vi har ei flere Baand*
- —, — 24: *Om selv vi]* = C; A: *Og hvis vi*
- 223, — 3-4: *Drabanterne]* = B; A: *Drabanten*
- —, — 6: *holder vel saa godt]* = C; A: *snører vel saa stærkt*
- —, — 8: *vise]* = C; A: *ædle*
- —, — 9-10: *trøster, som | Husvaler mig i Pinen]* = C; A: *trøster, og | Forsoder mig min Marter*
- —, — 14: *den]* = B; A: *dem*
- —, — 25: *D, skionne Lof]* = B; A: *D søde Loffer*
- —, — 26: *den]* = B; A: *dem*
- 224, — 4: *Gittret]* = B; A: *Randen*
- 225, — 12: *grunder.]* = B; A: *grunder bevæget.)*
- —, — 16: *Skiebne? Glemme ham?]* = B; A: *Skiebne vel? Ham glemme?*
- 226, — 3: *Kongespiir]* = B; A: *stille Spir*
- —, — 26: *guider]* = B; A: *river*
- —, — 28: *skælver]* = B; A: *spræller*
- 227, — 12: *Ulger.]* = B; A: *Ulger (smertelig).*
- 228, — 11: *Signe.]* = C; A: *Signe (venlig rørt).*
- —, — 25: *Signe.]* = C; A: *Signe (henrykt).*
- —, — 28: *Ulger.]* = B; A: *Ulger (med Ild).*
- 229, — 22: *Høihed.]* = C; A: *Høihed og Følelse.)*
- 230, — 12: *Ja vist, ja vist]* = B; A: *Jo vist, ja vist*

- Side 231, Linie 3, 16, 21 og 26, Side 232, Linie 9, 16, 23 og 28, Side 233, Linie 6 og 21: Fugden] = B; A: Fangesugden
- —, — 13: denne Lof] = B; A: disse Loffer
- —, — 15: Er den, at styrte dig fra Taarnets Rand] = B; A: Er det at skille Dig ved Mandedrættet
- —, — 22: den Lof] = B; A: de Loffer
- —, — 24-25: Og veed du ei, | At den har] = B; A: Veed Du ei | At de har
- 232, — 18: Loffen] = B; A: det
- —, — 20: den] = B; A: Loffen
- 233, — 3: Hampereb] = B; A: Hampesnor
- 234, — 6: fort] = C; A: blidt
- —, — 22: Hav Taf, du gode Skiald] = B; A: Kom, gode gamle Skiald
- —, — 24: Du ei formane vil] = C; A: Du vil ei præke for mig
- —, — 26-27: Nei, fiære Søn! | Jeg synger om din Sorg, hvor] = C; A:

Nei, min Søn.

Hagbarth.

Ei sætte Stiver til min tunge Frugtgreen
Med stolte Sange, for at høre den,
Som før, med Grens lette Grønt i Sky?
Hallog (venlig og med Eftertryk).

Jeg synger Dig din Qual, hvor

- 235, — 21: Jo] A: Ja (i B, C og D andre Forandringer).
- —, — 22: Beemod] = B; A: Rummer
- 237, — 19: med Selvforsvar] = B; A: med svage Taarer

- Side 238, Linie 13: Hvad eller kommer du, en] = C; A: Eller og Du kommer som en
- —, — 27: Ulger.] = B; A: Ulger (inderlig).
- 239, — 1: Hagbarth.] = B; A: Hagbarth (trækker paa Skuldrene.)
- —, — 8: Ulger] = B; A: Ulgersø
- —, — 11: Sværd.] = B; A: Sværd raff og glødende).
- —, — 14: flygte — Men han gjør det ei] = B; A: flygte bort — Men gjør det ei
- —, — 19: du ikke kan forhindre] = C; A: Du ei kan forekomme
- —, — 24: en Mø] = B; A: en Skionhed
- 240, — 14-15: min Død | Kun Børneleg. Jeg venter dig hos Freia.] = C; A:
- min Død
- En Biting. Roligt skal jeg vente Dig
Hos Freia, naar jeg veed Du er mig tro.
- 241, — 18: Hagbarth.] = B; A: Hagbarth (smertelig).
- —, — 20: Signe.] = B; A: Signe (modig og raff).
- 242, — 1: Signe.] = B; A: Signe (begeistret).
- —, — 7: [vinge] = B; A: nærme
- —, — 8: Hagbarth.] = B; A: Hagbarth (med Taarer).
- —, — 15: Hensart] = B; A: Hengang
- —, — 20: hende.] = B; A: hende henrykt.)
- 243, — 4: med nedslagne Dine] = C; A: med Dinene fæstet imod Jorden

Side 243, Linie 5: vender sig.] = B; A: vender sig mod Drabanterne.)

- —, — 10: har selv befalt] = B; A: har befalt
- 244, — 7: blev paa Baalet brændt til Afse] = C; A: blev forbrændt af Baalets Flamme
- —, — 16: høit opspilede] = B; A: høitopspilede
- —, — 19: med] = C; A: ved
- —, — 22: deres] A: dens (i B, C og D anden Forandring)
- 245, — 15: med en Egefrands om sit Hoved.] = B; A: med en grøn Krands om sit Hoved. Hun gaaer ædelt og langsomt imod sin Moder).
- 246, — 15: aabnes. Da] = B; A: aabner sig. Da
- 247, — 5-6: fan med samme Munterhed | Udholde Følgen] = B; A: veed med samme Munterhed | At taale Følgen
- —, — 10: Vel neppe jeg] = B; A: Jeg neppe vel
- 248, — 1: Forstillelse] = C; A: Forstillelsen
- —, — 3-4: Hiøset seer | Jeg Alger] = C; A: Hiøset kommer | Alt Alger
- —, — 13: Og har du fuldbragt, hvad jeg dig beføl] = B; A: Har Du udrettet alt hvad jeg befalte
- 249, — 22: Vande] = B; A: Veiret
- 250, — 1: Alger.] = B; A: Alger (med stigende Følelse).
- —, — 11-12: kom | Der er en forfærdelig, uhyre] = C; A: kom der | En lidenskabelig uhyre
- —, — 22: Dattrens] = B; A: Datterens
- —, — 25: med Rolighed] = C; A: med fast Rolighed
- 251, — 13: Kongevældens] = B; A: Gnevældens

Side 251 Linie 28: hans] = B; A: sit

— 252, — 14: Nedstammer sligt et Hjerte vel] = C;
A: Er dette Bryst nedstammet vel

— —, — 27: Herthadal] = B; A: Herthedal

— 253, — 11: Kurve med Linned] = B; A: Linnedkurve

— —, — 24: Signe.] = B; A: Signe (tager
hende under Hagen).

— 254, — 11: Leg] = B; A: Laage

— 255, — 8-11: Kredsens? | En talrig Skare følger
ham. | Signe hurtig. | Hvor? hvor?] = C; A:

Kredsens,

Omvunden af din Lof, som Munden kysser?

Seer Du hvor rank og høi han skrider frem,

Imellem Hellebarderne som blinke?

En talrig Mængde følger ham. Seer Du

Hvor Møer og Qvinder tørre deres Dine,

Med hvide Duge, holde deres Børn

I Beiret op, at de skal see ham?

Signe (hurtig).

Hvor?

— —, — 15-16: mine Møer! — Men jeg har Intet
nydt | I Dag endnu imod den aarle Luft.] = C;
A: mine Piger. — Men — jeg har ei nydt | Min
Frokost end — den aarle Luft, den knuger.

— —, — 25: først] = C; A: rigtigt

— 256, — 1: glad] = B; A: med munter Glæde

— —, — 2: endnu engang ham see] = B; A: see
ham engang endnu

— —, — 17: glemmer] = B; A: stiffer

— 257, — 1: Hagbarth.] = B; A: Hagbarth
(munter og venlig).

- Side 257, Linie 14: Dieblif] = B; A: Diebliffe
 — —, — 21: Hælt] = B; A: skræksomt
 — —, — 22: Sec] = D; A: Ha
 — —, — 24: Hesten] = B; A: Dyret
 — 258, — 9 og 26, Side 259, Linie 16 og 28, Side 260, Linie 20: Drabanten] = B; A: Drabant
 — —, — 13-14: et Epyd] = B; A: en Stage
 — 259, — 4: hos Freia] = D; A: fra Himlen
 — —, — 9: nei, som en Lyv] = B; A: Nei, som Lyv
 — 260, — 5: Høieløftet] = B; A: Høiløftet
 — —, — 9: Signe; hun er blea] = B; A: Signe bleg
 — 261, — 3: Frugt] = D; A: Følger
 — —, — 13: Forenet ham med Signe] = C; A: Forent ham med sin Signe
 — —, — 28: død] = C; A: dødt
 — 262, — 25: Ulger.] = B; A: Ulger (med qvælt Stemme.)
 — —, — 28: Vera.] = B; A: Vera (undertrykker sin Følelse med Bærdighed).
 — 263, — 4: Danemark] = C; A: Dannemark
 — —, — 7: Vera.] = B; A: Vera (fatter sig, og siger til de Omkringstaaende med en blid Stemme).
 — —, — 13: Begges] = B; A: deres
-

Rettelser.

Side 105, Linie 2 (og det tilsvarende Sted i Varianterne): hurtigt
læs hurtig

— 207, — 7: os! læs os.

196101104

196101104

196101104

196101104

- III. **Dramatiske Digte:** Syngeſpil, Lyſtſpil og Skueſpil, ſamt Forſpil, Prologer og Epiloger. 6 Bind. Bogladepris 5 Rdl; **nedsat Pris 4 Kr.**
- IV. **Episke Digte:** Eventyr, Fortællinger, Noveller og Roman. 4 Bind. Bogladepris 4 Rdl; **nedsat Pris 3 Kr.**
- V. **Dramatiske Digte:** Tragiske Dramaer. 10 Bind. Bogladepris 8 Rdl 64 β; **nedsat Pris 10 Kr.**
- VI. **Dramatiske Digte:** Romantiske Dramaer (St. Hansaftenſpil, Aladdin, Fiſſeren). 2 Bind. Bogladepris 1 Rdl 64 β; **nedsat Pris 2 Kr.**
- VII. **Erindringer.** Bogladepris 2 Rdl 24 β; **nedsat Pris 3 Kr.**

Alle 7 Afdelinger (33 Bind), der tidligere koſtede 29 Rdl 24 β, ere ſaaledes nedsatte til omtrent det halve, nemlig **30 Kr.**, hvilken er den ualmindelig billige Pris af **4 Ore** pr. Ark.

For yderligere at lette Anſkaffelſen af dette Værk vil der ſamtidig blive aabnet en ny Subſkription, hvorved der bydes Publiſum en nem Leilighed til efterhaanden at anſkaffe denne fortrinlige og prisbillige Udgave. Hver 3die Uge udkommer en Levering (indeholdende et Bind) til Pris **1 Kr.**; de ſidſte 3 Leveringer leveres Subſkribenterne

gratis.

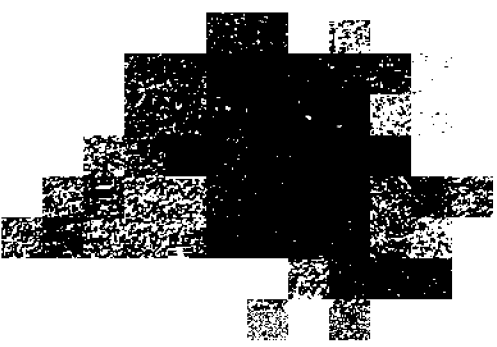
Subſkription modtages i de fleſte Boglader i Danmark Norge og Sverrig, ſamt hos Selskabets Hovedkommiſſionær Rudolph Klein, Lille Rjœbmagergade Nr. 56 (eſter Juli 1875: Pileſtræde Nr. 40).

Kjøbenhavn, i Januar 1875.

Selskabet til Udgivelse af Oehlenschlägers Skrifter.

1875.

Trakt hos J. S. Schulz.

